

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Número 8

I Legislatura

Any 1980

Presidència provisional del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera

Sessió Plenària núm. 6 tinguda el dia 12 de juny de 1980

SUMARI

S'obre la sessió a un quart i cinc minuts de dotze del matí, sota la presidència del Molt Honorable Sr. Heribert Barrera.

El senyor President diu que l'ordre del dia establert d'acord amb la Junta de Portaveus fixa com a primer punt l'examen d'una proposició de llei presentada conjuntament pels Portaveus dels Grups parlamentaris que declara festa nacional de Catalunya el dia 11 de setembre.

Un senyor Secretari llegeix la proposició de llei i tot seguit es posa a votació. La llei s'aprova per unanimitat dels presents (p. 121).

El segon punt de l'ordre del dia es refereix a la moció presentada pel Grup Socialista.

El senyor Secretari segon llegeix les normes per a la sessió del Ple d'avui (BOPC, 1, 30). Es donarà un temps màxim de quinze minuts al representant del Grup que proposa la moció i als altres Grups parlamentaris perquè fixin llur posició. Es concedirà un torn de rèplica per a un temps màxim de deu minuts i tot seguit se sotmetrà a votació. Els membres del Consell Executiu podran fer ús de la paraula sempre que ho sol·licitin.

Un cop aprovades, per assentiment dels presents, les normes proposades, el senyor President comunica que vint-i-quatre hores abans de l'inici d'aquest Ple ha estat presentada a la Mesa una esmena a la moció del Grup Socialista.

Un senyor Secretari llegeix el text de la moció (BOPC, 1, 30) i tot seguit el text de l'esmena.

El senyor Martín i Toval defensa la moció del Grup Socialista (p. 122). Intervenien tot seguit els senyors Vicens, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana (p. 125), i Punset, del Grup parlamentari de Centristes (p. 127), com a signants de l'esmena presentada a la moció del Grup Socialista.

Intervé el Conseller de Governació, senyor Vidal i Gayolà; per respondre al senyor Martín i Toval (p. 128). El senyor Martín i Toval fa ús del torn de rèplica (p. 129).

Intervé el Conseller de Governació per respondre al senyor Martín i Toval (p. 132). El senyor Martín i Toval fa ús del torn de rèplica (p. 133).

Tot seguit prenen la paraula els senyors Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya (p. 133), i Bigatà, del Grup parlamentari de Convergència i Unió (p. 134), en nom dels Grups parlamentaris que no han presentat ni moció ni esmenes.

Finalment, intervé el Molt Honorable President de la Generalitat, senyor Jordi Pujol (p. 136).

Se suspèn la sessió a les dues i un minut de la tarda fins a les cinc de la tarda.

Es reprèn la sessió a un quart i dos minuts de sis de la tarda.

El senyor President comunica als senyors Diputats que trobaran a la bústia el número 1 del Butlletí Oficial del Parlament, on hi ha el text del projecte de Reglament interior, elaborat per la Ponència de la Comissió, i que el termini per a la presentació d'esmenes finirà el dia 21 a les dotze de la nit.

El senyor Martín, del Grup Socialista (p. 142) i el Molt Honorable senyor President de la Generalitat (p. 144) fan ús del torn de rèplica.

Després intervé el senyor Martín, del Grup Socialista, per reformular la moció presentada pel seu Grup, tot incorporant les concrecions proposades pel Grup d'Esquerra Republicana i de Centristes de Catalunya (p. 145). També intervenen el senyor Torres per fer ús del torn de rèplica (p. 146) i el senyor Vicens, des de l'escó, per demanar que el nou text llegit pel senyor Martín sigui lliurat en còpia als senyors Diputats (p. 148). Tot seguit, continuen fent ús del torn de rèplica els senyors Pedrós, del Grup parlamentari de Centristes (p. 148); Ribó, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya (p. 149); i Alavedra, del Grup parlamentari de Convergència i Unió (p. 149). Finalment, torna a intervenir el senyor Martín per fer algunes precisions (p. 151).

El senyor President demana als Portaveus dels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana i de Centristes si estan d'acord amb el text definitiu proposat pel Grup Socialista i, manifestant-s'hi aquests d'acord, es procedeix immediatament a la votació del dit text de la moció sobre la constitució de la Comissió Provisional del Parlament, el qual és aprovat per unanimitat dels presents (p. 152).

Tot seguit es passa a la discussió de la moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que proposa la creació d'una Comissió provisional per a iniciar l'elaboració de les propostes parlamentàries sobre organització territorial de Catalunya (BOPC, 1, 30).

El senyor Secretari primer llegeix la moció. Intervé el senyor Borja, del Grup parlamentari del PSUC, per a defensar la moció (p. 152).

Per fixar les posicions dels Grups parlamentaris, intervenen els senyors Alay, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana (p. 155); Capdevila, del Grup parlamentari de Centristes (p. 157); Prats, del Grup Socialista (p. 157); i Bigatà, del Grup parlamentari de Convergència i Unió (p. 159).

Abans de passar al torn de rèplica se suspèn la sessió durant quinze minuts.

En reprendre's intervenen els senyors Borja, del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya (p. 161); Hortalà, del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana (p. 162); Pedrós, del Grup parlamentari de Centristes (p. 163); Prats, del Grup Socialista (p. 164); i Alavedra, del Grup parlamentari de Convergència i Unió (p. 165).

La moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya és rebutjada per 24 vots a favor, 64 vots en contra i 33 abstencions (p. 167).

La Mesa comunica als Grups parlamentaris que haurien de fer conèixer, en el termini de quaranta-vuit hores a partir d'ara, els noms dels senyors Diputats que han de constituir la Comissió provisional del Parlament proposada pel Grup Socialista, i aprovada pel Parlament. Aquesta Comissió es constituirà dimarts propvenent, dia 17, a les 7 del vespre.

S'aixeca la sessió a les nou i deu minuts del vespre.

S'obre la sessió a un quart i cinc minuts de dotze del matí. Presideix el Molt Honorable Sr. Heribert Barrera, acompanyat de la totalitat dels membres de la Mesa. Al banc del Govern seuen el Molt Honorable President de la Generalitat i tots els altres membres del Consell Executiu.

ORDRE DEL DIA

1. Proposició de llei sobre declaració de festa nacional de Catalunya.

2. Moció del Grup Socialista.

3. Moció del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Proposició de llei sobre declaració de festa nacional de Catalunya

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, comença la sessió. L'ordre del dia, establert d'acord amb la Junta de Portaveus, i que crec que és a mans de tots els senyors Diputats, fixa com a primer punt l'examen d'una

proposició de llei que ha estat presentada a la Mesa amb la signatura dels Portaveus de tots els Grups parlamentaris i que declara festa nacional de Catalunya el dia onze de setembre. Prego el senyor Secretari que vulgui donar-ne lectura.

El Sr. SECRETARI primer: Senyor President, «El recobriment nacional dels pobles passa, sens dubte, per la recuperació de les seves institucions d'autogovern.

»Passa, també, per la valoració i exaltació de tots aquells símbols a través dels quals les comunitats s'identifiquen amb si mateixes, ja que sintetitzen tota la complexitat dels factors històrics, socials i culturals, que són les arrels de tota realitat nacional.

»D'entre aquests símbols, destaca l'existència d'un dia de festa, en el qual la nació exalta els seus valors, recorda la seva història i els homes que en foren protagonistes i fa projectes de futur.

»El poble català en els temps de lluita va anar assenyalant una diada, la de l'onze de setembre, com a festa de Catalunya. Diada que, si bé significava el dolorós record de la pèrdua de les llibertats, l'onze de setembre de 1714, i una actitud de reivindicació i resistència activa enfront de l'opressió, suposava també l'esperança d'un total recobriment nacional.

»Ara, en reprendre Catalunya el seu camí de llibertat, els representants del poble creuen que la Cambra legislativa ha de sancionar allò que la nació unànimement ja ha assumit. Per això, el poble de Catalunya estableix, per la potestat del seu Parlament, la següent llei:

»Article primer: Es declara festa nacional de Catalunya la diada de l'onze de setembre.

»Article segon: Aquesta llei entrarà en vigor el mateix dia de la seva publicació al *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*.

El Sr. PRESIDENT: Considerant la unanimitat del parer i la signatura conjunta de tots els Grups sobre aquesta proposició, aquesta Presidència estima que no és necessari que en sigui feta la defensa, car la justificació de la llei és donada ja en el seu preàmbul. Per tant, passarem immediatament a la seva votació.

Els senyors Diputats que hi estiguin d'acord que s'aixequin.

(S'aixequen tots els senyors i senyores Diputats.)

Els qui desaprovin la proposició que s'aixequin.

(Tothom roman segut.)

Els qui s'abstinguin.

(Tothom roman segut.)

La llei queda aprovada per unanimitat.

(Llargos aplaudiments.)

Senyores i senyors Diputats, permetin-me uns mots. El dia d'avui no és un dia més. En primer lloc, perquè s'inicia a Madrid un procés que ens inquieta profundament tots nosaltres per molts i diversos motius i en el qual esperem que, per damunt d'especulacions sense proves, justícia serà feta. En segon lloc, perquè el nostre Parlament acaba d'aprovar la seva primera llei. Crec que val la pena de remarcar-ho i de fer notar el bon auguri que representa que aquesta llei de Catalunya, que, com diu el seu preàmbul, no fa altra cosa que ratificar el que el poble, la nació catalana, des de ja fa temps ha assumit, hagi

estat aprovada amb la total unanimitat d'aquesta Cambra.

Moció del Grup Socialista

Passem, doncs, al segon punt de l'ordre del dia, que és la moció que va ser presentada pel Grup Socialista. Aquesta moció va ser presentada a la Mesa del Parlament el dia 2 de juny i la Junta de Portaveus va elaborar, tenint en compte que encara no tenim un Reglament aprovat, unes normes per a la seva tramitació. Prego un dels senyors Secretaris que vulgui donar lectura a aquestes normes.

El Sr. SECRETARI segon: Amb la vostra vènia, senyor President, «Normes per a la sessió del Ple d'avui:

»Primer: Junt amb la convocatòria del Ple del Parlament, s'adjuntarà el text de les mocions presentades pels Grups parlamentaris i que hauran d'ésser objecte de debat.

»Segon: Els Grups parlamentaris podran presentar esmenes al text de la moció fins a vint-i-quatre hores abans de l'inici del Ple. La Mesa n'examinarà l'admissibilitat i donarà a conèixer la seva decisió en començar el debat, fent públic el contingut d'aquelles.

»Tercer: Les mocions seran debatudes i sotmeses a aprovació seguint l'ordre del dia establert per la Mesa i la Junta de Portaveus.

»Quart: La moció serà defensada, per un temps màxim de quinze minuts, pel representant del Grup parlamentari que l'ha proposada.

»Tot seguit, es donarà la paraula als altres Grups parlamentaris perquè fixin llur posició en intervencions que no excediran de quinze minuts. En primer lloc, ho faran aquells que hauran presentat esmenes i a continuació els qui no ho hauran fet.

»Cinquè: Es concedirà el dret de rèplica o de rectificació una sola vegada i per un temps màxim de deu minuts.

»Sisè: Una vegada acabades les intervencions, la moció, amb les esmenes acceptades pel seu proponent, se sotmetrà a votació.

»Setè: Els membres del Consell Executiu de la Generalitat podran fer-hi ús de la paraula sempre que la sollicitin, sens perjudici de les facultats que, per a l'ordenació dels debats, corresponen al President del Parlament.

»Vuitè: Quan a judici de la Presidència, en el desenvolupament del debat, es faran al·lusions a la persona o a la conducta d'un Diputat, podrà concedir-se a l'al·ludit l'ús de la paraula per a un temps no superior a tres minuts perquè, sense entrar en el fons de l'assumpte en debat, contesti estrictament les manifestacions fetes. Si el Diputat excedia aquests límits, el President li retirarà la paraula.

»Novè: Per a poder adoptar acords vàlidament, el Ple del Parlament haurà de comptar amb l'assistència de la majoria absoluta dels seus membres.

»Desè: Els acords seran adoptats pel sistema de votació ordinària i per la majoria simple dels Diputats presents.

»Onzè: El President tindrà les facultats oportunes per a suplir o ampliar les normes anteriors en tot allò que no hi és previst.»

El Sr. PRESIDENT: El Parlament accepta aquestes normes per a la sessió d'avui?

(Pausa.)

Bé. Vista aquesta aprovació per assentiment, haig de comunicar, d'acord amb el que indica la norma segona, que vint-i-quatre hores abans de l'inici d'aquest Ple va ser presentada a la Mesa una esmena a la moció socialista. El senyor Secretari donarà lectura primerament al text de la moció i seguidament al text de l'esmena.

El Sr. SECRETARI primer: Senyor President, «En nom del Grup Socialista presento, perquè sigui considerada pel Ple del Parlament, en la seva reunió del 12 de juny d'enguany, la següent moció:

»Es constitueix una Comissió provisional del Parlament que tindrà vigència mentre no sigui vigent el Reglament del Parlament, amb les funcions següents:

»Primer: Vetllar pels poders i competències del Parlament establerts a l'Estatut de Catalunya mitjançant el seguiment de les accions polítiques que puguin emprendre altres institucions de la Generalitat, i sens perjudici de les definitives resolucions que pugui adoptar-ne el Ple.

»Segon: Fer així mateix el seguiment de les decisions de les institucions de l'Estat que puguin afectar les competències estatutàries de la Generalitat.

»Tercer: Tramitar, prèvia decisió de la Mesa i escoltada la Junta de Portaveus, les iniciatives legislatives que es puguin produir fent ús d'allò que es preveu a l'apartat 6 de l'article 32 de l'Estatut durant aquest període transitori.»

El Sr. SECRETARI segon: Amb la vostra vènia, senyor President. El text de l'esmena diu així: «A la Mesa del Parlament. Els Grups Parlamentaris que sotasignen, bo i reclamant la màxima urgència en la redacció i dictamen del Reglament Interior, esmenen la moció socialista presentada el dia 2 de juny de 1980 de manera que el text definitiu quedi redactat com segueix:

»Es constitueix una Comissió provisional del Parlament, integrada per disset membres, que tindrà existència solament mentre no sigui aprovat el Reglament Interior. Seran funcions d'aquesta Comissió:

»Primer: Vetllar pels poders i competències del Parlament establerts a l'Estatut de Catalunya mitjançant el seguiment de les accions polítiques que puguin emprendre altres institucions de la Generalitat.

»Segon: Fer així mateix el seguiment de les decisions de les institucions de l'Estat que puguin afectar les competències estatutàries de la Generalitat.

»Pel que fa referència a aquestes dues funcions, la Comissió provisional no podrà prendre altres acords que els d'adreçar recomanacions al Ple del Parlament.

»A més, la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, podrà decidir, en casos d'urgència, que les iniciatives legislatives del Govern o les que estiguin avalades per un Grup parlamentari i que es produeixin en aquest període previ a l'aprovació del Reglament, siguin tramitades, abans de passar al Ple, per aquesta Comissió provisional, seguint el procediment utilitzat per a la discussió en co-

missió del Projecte de Reglament Interior. Palau del Parlament, a deu de juny de 1980. Els Portaveus: Francesc Vicens, Grup parlamentari d'Esquerra Republicana; Eduard Punset, Grup parlamentari de Centristes.»

El Sr. PRESIDENT: D'acord amb les normes aprovades té la paraula per a defensar la moció socialista el Diputat senyor Eduard Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, fins a la vigència de l'Estatut, és a dir, fins a les eleccions al Parlament de Catalunya, fins a la constitució d'aquest Parlament, fins a l'elecció del President de la Generalitat i la investidura del Consell Executiu, només teníem la Generalitat provisional. Teníem President i Consell Executiu, però, des de la vigència de l'Estatut, aquesta etapa ha estat superada: ara tenim també Parlament de Catalunya.

Hem de fer factible que el Parlament de Catalunya compleixi les seves funcions, cal trencar amb una possible inèrcia de continuar funcionant com si la Generalitat estatutària fos encara la Generalitat provisional. I no només quant al funcionament institucional, no només quant al joc institucional, en el qual aquest Parlament, evidentment, té un protagonisme important, sinó també quant als objectius polítics, perquè es pot caure en el parany de mantenir que el que es pot assolir és només el que es podia assolir quan teníem la Generalitat provisional, i ara ja tenim un Estatut que ens permet d'avançar cap a objectius polítics de molta més alçada que amb la Generalitat provisional.

Aquesta podria ser la introducció del perquè de la nostra moció, genèricament. Encara genèricament, i plantejant als senyors Diputats el perquè d'una moció que preveu, a proposta, la creació d'una Comissió provisional fins a l'aprovació definitiva del Reglament Interior del Parlament, per tal de fer un seguiment de les decisions polítiques que adoptin altres institucions de la Generalitat; fer un seguiment de les decisions que adoptin altres institucions de l'Estat i que puguin afectar les competències estatutàries de la Generalitat, i, finalment, possibilitar també —fins ara seria només una funció d'impuls i control de l'acció política de govern, i és el tercer punt de la nostra moció— la possibilitat d'iniciativa legislativa i de tramitar, per tant, lleis, tant del Consell Executiu, que necessita un Parlament al qual presentar lleis —espero—, com de l'oposició, que també necessita un Parlament al qual poder portar les seves alternatives legislatives.

Perquè la urgència per a construir Catalunya és una urgència d'Executiu i de Govern, i una urgència de Legislatiu i de Parlament. I és en aquest sentit que necessitem que el Parlament funcioni i funcioni des d'ara mateix; perquè no podem dir als ciutadans de Catalunya: espereu, que encara no tenim el Reglament. Perquè es produeixen urgències en la construcció política de Catalunya que requereixen —i estem convençuts que al Consell Executiu li interessa— que el Parlament pugui produir legislativament al més aviat possible, per a poder aportar les seves alternatives i iniciatives legislatives. No podem dir als ciutadans: espereu, que el Reglament encara no el tenim. Però és que, a més, necessitem el Parlament per a evitar també conflictes innecessaris, conflictes innecessa-

ris entre institucions que, unes, estan en període de començar a funcionar, començar a relançar la seva activitat —l'Executiu—, i, una altra, està paritzada perquè està fent només el Reglament. Necessitem evitar conflictes innecessaris i per això necessitem el funcionament simultani de les institucions de Catalunya, de les institucions democràtiques de Catalunya. Entre altres coses, encara que només sigui perquè l'article 9, el 12 i l'altres més de l'Estatut de Catalunya estableixen unes competències exclusives per a la Generalitat, i l'article 25 del mateix Estatut —el coneixen tots els senyors Diputats— estableix que competència exclusiva és legislació, és potestat reglamentària i és potestat d'administració o d'execució, inclosa la inspecció. És legislació. I necessitem segurament, sens dubte, per a segons quines accions polítiques de la Generalitat, comptar amb una legislació nova de Catalunya, en funció de les competències de Catalunya, per tal de poder produir accions polítiques de desenvolupament de la construcció política de Catalunya.

Necessitat del Consell Executiu, he dit abans, però necessitat també del conjunt de l'arc polític parlamentari de Catalunya, per tal de no sentir-nos inermes davant d'accions polítiques que puguin produir altres institucions de la Generalitat, o institucions de l'Estat, però, a més, per a poder donar alternatives polítiques; perquè fer oposició no és, almenys des de la filosofia socialista, oposar-se; és donar alternatives. I nosaltres no farem mai oposició per oposar-nos sense més ni més, sinó per donar una alternativa de contingut diferenciat. Perquè, a més de tot això, l'Estatut de Catalunya, la Llei Orgànica del Tribunal Constitucional —nosaltres que hem elegit al primer Ple normal del nostre Parlament set Senadors—, l'Estatut i la Llei del Tribunal Constitucional encomanen al Parlament, i també al Consell Executiu, la tasca de defensar l'Estatut enfront de possibles lleis que es puguin produir des de l'Estat, o d'accions polítiques de l'Estat, que, d'alguna manera, vulguin reduir les competències estatutàries. Dic més i he dit més: hem elegit uns Senadors la tasca fonamental dels quals —sigui quina sigui la resolució definitiva en relació amb el tema que l'altre dia es plantejava de Grups sí Grups no— serà, evidentment, la de defensar la Generalitat com a tasca fonamental i prioritària, defensar l'Estatut, i, en definitiva, el Parlament; des d'ara, també ha de tenir possibilitats de fer efectiva aquesta tasca. Per això, també incloem nosaltres a la nostra moció, com a funció d'aquesta Comissió provisional que demanem que s'aprovi, aquesta funció de defensa de l'Estatut com a tràmit previ, naturalment, a la resolució que el Ple pugui adoptar, però que és bàsica per al funcionament normal d'aquest Parlament des d'ara, i, provisionalment, fins que el Reglament Interior sigui aprovat.

Motivacions, per tant, genèriques, de política global, de política institucional, de funcionament de les institucions. Hi ha també motivacions històriques, concretes, conjunturals i específiques. Perquè el país té problemes urgents i les institucions de Catalunya han de donar-los sortides urgents, i és legítim actuar amb urgència. És legítim que el Consell Executiu actuï amb urgència en relació amb temes concrets com, per exemple, el traspàs de les Diputacions a la Generalitat; i la urgència, segura-

ment, no és contestable, però ha de poder ser contestable el perquè polític i el perquè institucional, i per això necessitem, per a aquest tema, i per a multitud de temes que es poden legítimament plantejar amb urgència pel Govern, necessitem un Parlament que pugui actuar donant alternatives, no frenant sense més ni més, o almenys aquesta és la nostra filosofia.

He dit que havíem de trencar la inèrcia del període de la Generalitat en què només ha funcionat el Consell Executiu; necessitem el Parlament. He dit que necessitem evitar conflictes innecessaris i nosaltres creiem, i és la motivació específica i concreta, històrica, conjuntural, d'aquesta acció parlamentària nostra, que s'ha produït un conflicte, sense dramatitzar, però s'ha produït un conflicte. Conflicte plantejat de facto amb els decrets de 15 i 27 de maig passat del Consell Executiu.

Segurament es plantejaria conflicte amb qualsevulla acció del Consell Executiu que toqui els temes de les competències exclusives de la Generalitat, d'alguna manera col·locant-se en la frontera del que és legislació i execució, i, per tant, agafant, es vulgui o no, competències que corresponen per sobirania a aquest Parlament.

Per què entenem nosaltres que s'ha produït el conflicte? A nosaltres, d'aquests decrets, ens preocupen dos tipus de raons fonamentalment: raons de projecte polític, raons d'objectius polítics i, d'altra banda, raons de funcionament institucional. Raons de projecte polític: tothom coincideix —ja veurem si tothom— que cal superar les Diputacions. Cal superar les Diputacions. Les Diputacions són un coll d'ampolla, entenem nosaltres, de la futura administració democràtica i, desconcentrada territorialment, de la Generalitat. Els decrets es legitimen, en la seva exposició de motius, sota aquest principi. De fet, es remeten als acords de la Comissió Mixta, Comissió Mixta Diputacions-Generalitat del període de provisionalitat. Nosaltres diem que s'hi remeten —i podríem parlar amb més profunditat del tema en una altra fase d'aquest debat— pel fet de llegir malament i insuficientment el que la Comissió Mixta va acordar. Pel fet de llegir, segurament, només l'índex de serveis i organismes i de funcions a traspasar, però no els continguts de les propostes concretes d'aquesta Comissió Mixta. I es cometen errors.

Es remeten als acords de la Comissió Mixta sense tenir en compte que són acords del novembre del 78 i que, naturalment, s'ha produït un desfasament en la realitat administrativa i funcional de les Diputacions que no es recullen, perquè el que es fa és llegir l'índex dels acords, de les propostes, de la Comissió Mixta referida. Però és que, a més, i aquí hi ha l'element políticament contestable per part del Grup Socialista, es rebaixen els criteris amb els quals va actuar la Comissió Mixta. La Comissió Mixta va plantejar una proposta de traspàs de transferències a la Generalitat provisional, recordem, no a la Generalitat estatutària, període, per tant, políticament de menys volada per a la construcció nacional de Catalunya que aquest que vivim ara. Doncs bé, els decrets rebaixen els criteris de la Comissió Mixta en el sentit que la Comissió Mixta feia propostes de traspàs de titularitat i gestió, i els decrets fan un acord, una proposta, de traspàs de titularitat mantenint la gestió les Diputacions.

Nosaltres creiem que això representa el manteniment de les estructures administratives i polítiques de les Diputacions provincials, que això comporta un enquistament estructural i administratiu que dificultarà, a la llarga, que dificultarà, sens dubte, a la llarga, la construcció política territorial de Catalunya i, evidentment, la seva desaparició de facto, de les Diputacions —i ja parlàrem en tot cas després d'aquest tema.

Creiem que aquest acord, titularitat sí, gestió no, comporta una contradicció amb la necessitat de donar suport a la nova administració democràtica i desconcentrada de Catalunya, perquè hem de fer administració a Catalunya, no inventant-la de nou, sinó inventant-la sobre dos suports bàsics: administració que ens ve de l'Estat, transferències de l'Estat, administració que ens ve dels ens locals tradicionals, particularment Diputacions, com a conseqüència d'aquestes transferències. I aquí s'atura un procés, amb aquests decrets, d'integració d'aquesta realitat administrativa local, que volem que s'acabi, en l'estructura de gestió administrativa, i política, no s'oblidi mai, de la Generalitat. I segurament, el fet que aquest procés d'integració paral·lela no es pugui produir, es podria produir, perquè hi ha competències de l'Estat, en l'etapa provisional de la Generalitat, passades a la Generalitat, i, paral·lelament, es podrien introduir perfectament aquí tots els serveis administratius de les Diputacions com a gestió pròpia de la Generalitat. I si s'hagués adoptat un procés de paraitzar, de dir: fem simultani que els serveis de l'Estat i els serveis de les Diputacions vagin passant a la Generalitat per assumir-ne la Generalitat la gestió —i, per tant, esperem i no ens quedem en la gestió d'aquests que encara l'Estat no ens ha passat—, tindria una lògica, perquè fer-ho d'una manera simultània serà bo per tal de poder construir aquesta administració nova. Però dieu no, abandonem la gestió perquè la gestió no convé —ja diré després amb quin argument no convé. I es produeixen, evidentment, greuges importants, possibles greuges comparatius entre funcionaris, perquè els funcionaris de l'Estat, es traspasa el servei i passen, els funcionaris de l'administració local-Diputació es transfereixen la competència, el servei i l'organisme, però, es queden; i no tenen cap mena de relació funcional amb la Generalitat, es mantenen com a funcionaris d'entitats locals.

I per què es fa això? Formalment, se'ns diu que per exigència descentralitzadora. Per no afavorir el centralisme barceloní. Nosaltres pensem que tota l'argumentació que jo he fet fins ara és prou important per a tenir-la en consideració enfront d'aquest argument. Però anem a aquest argument, aquest argument que es dona com a suport bàsic dels decrets.

La Diputació de Barcelona representa, com a mínim —podríem anar a xifres concretes—, el vuitanta per cent dels serveis de les Diputacions de Catalunya: I si la gestió es deixa a la Diputació de Barcelona, es continuarà gestionant el vuitanta per cent d'aquests serveis des de Barcelona, Diputació de Barcelona, centralisme barceloní. Però, a més, ¿és que no existeixen els serveis territorials de les Conselleries i Departaments de la Generalitat? Els serveis territorials, ¿no es pretenen enfortir? ¿No cal enfortir aquests serveis territorials de la Generalitat, donant-li contingut de gestió administrativa i de gestió

política, en definitiva? I aquesta descentralització —no desconcentració encara, que ja la farem amb la divisió territorial de Catalunya en el seu moment—, aquesta descentralització de la gestió administrativa i política de la Generalitat, executiu de la Generalitat, es pot fer perfectament. Ja està iniciada per l'etapa de la Generalitat provisional i cal consolidar-la, creiem nosaltres, traient justament aquestes competències de gestió de les Diputacions la titularitat de les quals ha passat a la Generalitat, però es deixa les Diputacions per evitar un centralisme barceloní. És que es poden fer al mateix nivell d'àmbit territorial per la Generalitat.

Per tant, ¿on és l'argument de la descentralització que suposaria passar la gestió a la Generalitat? És per tot això que hi ha, efectivament, raons de contingut polític, perquè creiem que en el fons no passar la gestió suposa un entrebanc important, a la curta i a la llarga, en el sentit d'impedir des d'ara la construcció o l'avançar cap a la construcció d'aquesta administració democràtica i desconcentrada territorialment que necessitem a Catalunya.

I he dit també raons de funcionament institucional. Nosaltres entenem que, vigent l'Estatut, és vigent l'Estatut. Com a conseqüència, tenim una altra Generalitat. La Generalitat provisional, que ha fet una tasca importantíssima, deixa de tenir legitimitat si no és com a pare d'aquesta Generalitat estatutària, com ara. Aquesta Generalitat, estatutària efectivament, és hereva d'aquella Generalitat provisional. I ho és a tots els efectes jurídics, però no a les normatives jurídiques. Les normes jurídiques vigents durant la Generalitat provisional queden derogades amb l'Estatut. Els efectes jurídics de la seva aplicació naturalment que sí que són vigents i els agafa la Generalitat definitiva. Però les normes jurídiques llavors vigents no són vigents ara. És vigent l'Estatut de Catalunya i el desenvolupament legislatiu reglamentari i d'execució política que faci aquesta Generalitat d'ara, la del Parlament, el President de la Generalitat i el Consell Executiu.

Perquè, efectivament, el règim jurídic de la Generalitat provisional tenia un límit temporal de vigència —article 1 del reial decret-llei—, quan comencés a tenir vigència la Generalitat estatutària. I les normes jurídiques deixen de tenir vigència, no els efectes jurídics, ho torno a dir. Tot allò traspasat, traspasat queda en funció d'aquelles normes, però no es poden utilitzar aquelles normes per a seguir actuant políticament. Què diu l'Estatut respecte a aquest tema, si és que és vigent l'Estatut —que ho és, evidentment? Disposició Transitòria Sisena, punt setè: que es poden traspasar, d'acord amb allò establert a la legislació de règim local. Què és la legislació de règim local? La vigent i la que es pugui fer. I qui pot fer legislació de règim local a Catalunya? El Parlament. Competència exclusiva de règim local, article 9, 8è., citat als decrets, particularment al decret de 15 de maig. ¿Per a fer ús de la competència legislativa? No, Evidentment, no, Perquè el Consell Executiu no en pot fer ús. Llavors, ¿per a executar i desenvolupar una legislació precedent? Quina? ¿La vigent durant el període transitori? No, perquè no aplica —i fa bé de no aplicar-lo— el reial decret de 27 d'octubre del 78, que, com tots sabem, va ser una retallada històrica del Govern de Madrid del procés de tras-

passos de les Diputacions a la Generalitat en l'etapa provisional. Però no aplica aquella legislació. Aleshores, què fa? ¿O legisla, o quina legislació aplica? Perquè no existeix una legislació per a aplicar, i per decret no es pot legislar, en democràcia. Llavors el que fa, de fet, és modificar la legislació o normativa vigent dient: aquesta part l'aplico perquè m'interessa —reial decret de 30 de setembre del 77, Comissió Mixta corresponent—, però no aplico el reial decret de 27 d'octubre del 78, també vigent, si és que se segueix la tònica jurídica de dir que tot és vigent. El que no es pot fer és dir: aquesta m'interessa i aquesta no m'interessa. No, no. A nosaltres el que ens interessa és que no són vigents. És l'Estatut. I a partir d'aquí hem de començar a legislar i a fer urgentment —el Consell Executiu amb tota legitimitat, el Parlament també amb tota legitimitat— els possibles perquè aquests traspassos siguin efectius, plens de titularitat i de gestió, perquè és possible. Però això requereix comptar amb el Parlament, i és per això que nosaltres intentem possibilitar que es pugui comptar amb el Parlament, perquè, efectivament, el Consell Executiu llavors —15 de maig, 27 de maig— no podia comptar amb el Parlament ja que el Parlament estava fent el Reglament.

¿I per què ens preocupa tot això —i amb això acabo senyor President? Ens preocupa, a més, perquè tot això s'inscriu en un marc polític determinat, un marc polític del qual jo podria esmentar tres fites. Una, els criteris adoptats per determinades Diputacions Provincials en relació amb els acords i propostes de la Comissió Mixta, que ara s'utilitza, històricament durant l'etapa de la Generalitat provisional, i que tenen, evidentment, relació amb el Grup polític que dona suport al Consell Executiu de la Generalitat. Un altre tema: el decret de 16 de maig del 80 i l'article 4, en definitiva, del decret de 27 de maig del 80, que modifiquen de facto la filosofia expressada en el decret de 8 d'abril del 80 sobre el pla d'obres i serveis, i que el pla d'obres i serveis que és assumit per la Generalitat passa a ser assumit de nou per les Diputacions. D'alguna manera renunciem, creiem nosaltres, políticament a un procés importantíssim d'unificació de pla d'obres i serveis que va en la línia de facilitar la lluita contra desequilibris territorials, la irracionalitat en l'administració de recursos, creiem nosaltres. Naturalment, pot haver-hi altres opinions. Voldríem escoltar-les. I aquesta és també una fita que emmarca tota aquesta realitat, i l'emmarquen també noves lectures constitucionals, no les que s'han fet des de Madrid, pel Govern del senyor Suárez —de segones lectures que, d'alguna manera, són una amenaça, evidentment, creiem, per al títol vuitè de la Constitució i per al nostre Estatut, i, per això, també aquesta missió de vetllar pel que facin els poders institucionals de l'Estat és important per a aquesta Comissió que nosaltres proposem—, sinó també noves lectures constitucionals que se'ns fan pel Conseller autor d'aquests decrets, signant dels decrets en qüestió, quan ens diu que, ara com ara, fer desaparèixer les Diputacions és anticonstitucional. Contradient, a més, el discurs del senyor President, el discurs d'investidura del senyor President.

Tot això comporta un clima polític que ens fa sentir en perill en tot aquest procés, un perill polític en tot aquest

procés. Creiem que cal donar alternatives només en profunditat, sense que ningú renunciï la seva responsabilitat. El Consell Executiu nosaltres pensem que ha actuat legítimament amb urgència. Contestem el contingut polític i el contingut institucional de la seva acció, però era legítim actuar amb urgència. Demanem que el Parlament pugui actuar amb urgència, no simplement per a fer oposició de «no». Però aquí hi ha una alternativa: què diuen vostès, senyors Consellers, senyors Diputats?

I és per això, en aquesta línia i en aquesta filosofia, que nosaltres hem presentat aquesta moció, que és una moció de crear una Comissió que permeti això, i que ho permeti amb contingut d'alternatives. ¿I saben els senyors Diputats que ho hem presentat a l'opinió pública com a criteris i no volíem presentar-ho al Parlament fins que el Reglament no fos vigent? Però hi ha hagut urgències apreciades legítimament pel Consell Executiu que fan que nosaltres, en tant que Grup parlamentari del Parlament de Catalunya, apreciïem també aquesta urgència i presentarem avui mateix la nostra alternativa als traspassos de les Diputacions a la Generalitat en forma de proposició de llei perquè sigui tramitada com el Parlament cregui convenient.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Seguint les normes, en nom del Grup parlamentari primer signant de l'esmena presentada a la moció socialista, té la paraula el Diputat senyor Francesc Vicens.

El Sr. VICENS: Honorable Sr. President, senyores i senyors Diputats, tal com ha estat dit, l'esmena presentada pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana a la moció presentada pel Grup Socialista és signada conjuntament pel nostre Grup i pel Grup de Centristes.

Vull aprofitar les primeres paraules per a agrair la col·laboració al Grup de Centristes, que, quan va saber que preparàvem una esmena i els vam comunicar el seu contingut, en línies generals es van mostrar d'acord amb aquest contingut i disposats a presentar-la conjuntament amb nosaltres.

L'objectiu de l'esmena, de la qual som primers signants, és essencialment aclarir i precisar totes les, creiem, ambigüitats i imprecisions que té la moció del Grup Socialista, probablement a causa del seu caràcter sintètic, de la seva brevetat. Però en dir que volem aclarir, precisar i que aquest és l'objectiu, vull també dir que estem d'acord en el que interpretem que és l'esperit de la moció del Grup Socialista. I estem d'acord totalment amb aquest esperit sobretot després d'haver sentit la primera part en què ha explicat l'esperit de la moció el senyor Portaveu del Grup Socialista. Pensem, efectivament, que ens trobem en un moment estatutari delicat. Les institucions de la Generalitat són vigents, però, al costat d'un Executiu que funciona, i funciona activament, tenim un Legislatiu que jo diria que podria estimar-se que està en una situació passiva. I això no és bo que sigui així, encara que és evident que, sense tenir un Reglament aprovat, al Legislatiu, que és aquesta assemblea, li és impossible funcionar de conjunt perquè no té normes de procediment per a funcionar. Tanmateix, no es pot oblidar que l'Estatut de Catalunya encomana al Parlament les funcions de control i d'impuls de la tasca de l'Executiu. Si

persistíssim en l'actitud d'esperar tenir un Reglament, aquestes funcions, que són particularment urgents amb un Executiu que és ple d'activitat, no es cobririen. Ens trobaríem en una situació, durant aquest temps que falta fins a l'aprovació del Reglament, d'un desequilibri en el mecanisme estatutari. Valgui, doncs, tota aquesta explicació per a dir el nostre acord complet amb el Grup Socialista en el que estimem que és l'esperit de la seva moció. Trobem bé --vull encara afegir-hi això-- que l'Executiu sigui actiu. Ho trobem bé perquè és la seva missió. En tot sistema constitucional parlamentari, l'Executiu té un caràcter més dinàmic que no pas el Legislatiu, que sempre sembla accentuar, per la dificultat pròpia de funcionament d'una assemblea, un caràcter estàtic. I com que el Portaveu del Grup Socialista s'ha referit als dos decrets de l'Executiu que concerneixen les Diputacions Provincials de Catalunya, vull esmentar, com a exemple d'activitat, de dinamisme, de l'Executiu, aquests dos decrets. No és cap novetat repetir, com ha dit públicament el nostre partit, que no estimem que sigui illegal l'actuació de l'Executiu en aquest aspecte. Hem dit públicament, i ho repeteixo ara, que considerem que entra dintre de les normes estatutàries el fet d'haver dictat els dos decrets de l'Executiu. Encara menys nosaltres criticariem d'haverlos fet quan, després del discurs d'investidura del senyor President de la Generalitat, li vam demanar que en el torn de rèplica aclarís la qüestió, que a nosaltres ens havia semblat ambigua, de prometre l'assumpció de les competències de les Diputacions, però no aclarí també que els serveis que presten les Diputacions serien gestionats per la Generalitat.

És a dir, que tenim, sí, una crítica a fer a l'Executiu, que és que els seus dos decrets són insuficients. En aquest aspecte, jo assumeixo gran part de la crítica que acaba de fer el Portaveu socialista; no es tracta solament d'assumir les competències per tornar els serveis a les Diputacions. Repetint les paraules que jo mateix vaig dir el dia de l'elecció del senyor President de la Generalitat, el que volem, el que vol el Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, és la liquidació de les Diputacions. Som ben conscients que una extinció jurídica no serà possible perquè tots coneixem els textos constitucionals, en els quals es mantenen subsistents les províncies i les Diputacions. Però el que sí que és perfectament possible és buidar-les de contingut, xuclar-los totalment la substància i deixar-les convertides en una carcassa que no tingui més que una existència en la llei. I en aquest aspecte, estem molt d'acord amb el que ha dit el Portaveu socialista.

Dit això, voldria passar a explicar l'esmena que ha estat llegida pel senyor Secretari del Parlament, i dir que, la meua explicació, la concretaré en dos punts: qüestions que es refereixen a aclariments que volem fer a la moció socialista i qüestions que es refereixen a certes precisions.

Doncs, en primer lloc, parlem dels aclariments. Nosaltres hem trobat que era important, en la nostra esmena, proposar un text refós i subratllar el caràcter de provisionalitat d'aquesta Comissió que es proposa per part del Grup Socialista. Evidentment, tots estem d'acord que no passaran gaire setmanes fins que el Parlament disposi d'un Reglament Interior. Possiblement, seran unes sis

setmanes, en tot cas, sembla --jo crec que amb això tots estarem d'acord, perquè tots estem en la Comissió que prepara l'avantprojecte-- que abans d'acabar el mes de juliol el Reglament serà aprovat per aquest Ple. Per tant, volíem deixar molt clara la característica de provisionalitat de la Comissió. I, en segon lloc, i això ho trobem més important, volíem que quedés molt clar el protagonisme d'aquest Ple. Aquesta és una qüestió essencial: si estem en una situació de provisionalitat, --i hi estem: no tenim un reglament de funcionament interior del Parlament--, seria extremament perjudicial que es poguessin fer interpretacions del caràcter sintètic de la moció socialista, en el sentit d'estimar que aquesta Comissió podria tenir delegacions de poder d'aquest Ple. Nosaltres creiem que en una situació provisional, sempre, interpretacions d'aquest tipus serien excessives. Per tant, un dels eixos de la nostra esmena va en el sentit de garantir, d'assegurar el protagonisme al Ple del Parlament.

Respecte a les precisions, són diverses: en primer lloc, les senyores i els senyors Diputats han pogut veure que nosaltres proposàvem en la nostra esmena que la composició de la Comissió fos de disset membres. Amb això no fem més que seguir el precedent de la Comissió que prepara el Reglament Interior, i és per aquesta raó que donem aquesta xifra. Quant a les funcions que la moció del Grup Socialista preveu per a aquesta Comissió --les dues primeres són funcions de seguiment de l'Executiu i d'altres institucions de la Generalitat, tal com diu el text, i d'institucions de l'Estat--, hem retingut íntegrament la redacció del Grup Socialista. En el cas de la primera d'aquestes funcions, hem suprimit la frase final «sens perjudici de les definitives resolucions que pugui adoptar-ne el Ple», perquè aquest element el trobem tan important que l'hem convertit en un paràgraf nou del qual hem sentit la lectura, i que ara repeteixo, queda: «pel que fa referència a aquestes dues funcions, la Comissió provisional, no podrà prendre altres acords que els de fer recomanacions al Ple del Parlament». Literalment, «que els d'adreçar recomanacions al Ple del Parlament.»

Quant a la tercera funció prevista en la moció socialista, es tracta d'una funció que preveu la tramitació d'iniciatives legislatives; recollim també el protagonisme que la proposta de la moció socialista dona a la Mesa del Parlament, escoltada la Junta de Portaveus, però precisem més en la nostra esmena que la simple al·lusió a l'article 32.6 de l'Estatut, que és el que parla de qui té la iniciativa legislativa en el Parlament de Catalunya. L'article 32.6, deixant a part aquelles possibilitats que ara no existeixen perquè no estan aprovades les lleis a què aquest article fa referència, dona, per a aquest període, únicament iniciativa legislativa al Govern i als Diputats. No hi ha cap ambigüitat quant a la iniciativa legislativa del Govern. És la qüestió de la presentació de projectes de llei. Però, quant a les proposicions de llei, l'expressió «els Diputats» requereix un aclariment reglamentari; i, efectivament, a l'avantprojecte de Reglament Interior que ha preparat la Comissió, i que sembla que els serà lliurat avui, hi ha un article, el 104, en el qual es diu que les «proposicions de llei podran ser presentades per un Diputat amb quatre signatures més, o per un Grup parlamentari». Nosaltres hem estimat que calia recollir una

part d'aquest article, en el qual tots els Grups parlamentaris han participat en l'elaboració, dintre de la Comissió corresponent. I recollim la part, que poden veure en la nostra esmena, que les proposicions de llei siguin presentades per un Grup parlamentari. Hem exclòs la possibilitat d'un Diputat amb quatre signatures més de membres de la Cambra justament per subratllar el caràcter de provisionalitat, que durarà solament unes setmanes, d'aquesta Comissió i per evitar que, sense tenir un Reglament més ampli, poders que són del Ple poguessin passar a un organisme delegat. Creiem, doncs, que la nostra esmena aclareix i precisa totes aquestes qüestions a què m'he referit, i que probablement pel caràcter el·líptic que dóna tot text excessivament breu i sintètic, no vèiem en la moció del Grup Socialista. Per tant, esperem que el Grup Socialista entendrà així la nostra esmena i que la farà seva.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Com a Grup parlamentari signant també d'aquesta esmena, té la paraula, en nom del Grup dels Centristes de Catalunya, el Diputat senyor Eduard Punset.

El Sr. PUNSET: Senyor President, senyores i senyors Diputats, els companys d'Esquerra Republicana han explicat amb molta claredat i força les raons per què ells i nosaltres, tot i estant d'acord amb l'esperit de la moció presentada pel Partit Socialista, no podem votar-la favorablement, tal com s'ha presentat al començament. El Portaveu d'Esquerra ha enumerat també les condicions de l'esmena presentada conjuntament amb nosaltres i particularment m'ha semblat que els seus arguments tenien lògica i eren independents de qualsevol consideració de tipus polític o ideològic, i per això els faig meus.

Quina ha estat la situació de partida que ha provocat el Ple d'avui? En primer lloc, unes determinades mesures preses pel Govern de la Generalitat que afecten unes determinades institucions territorials de Catalunya, perfectament, com s'ha dit abans, legítim. En segon lloc, hi ha hagut una moció del Partit Socialista amb la qual el que s'intentava fer era demostrar que el partit volia vetllar per la legítima independència, enfront de l'Executiu, del Parlament. I, finalment, hi ha hagut la predisposició del partit del Govern per a acceptar les regles de la democràcia parlamentària i, per tant, un Ple del Parlament amb l'assistència, fins i tot, de l'Honorable President de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, Jordi Pujol. Els ingredients, doncs, eren tots bons, però el resultat, amb la forma inicial de la moció, no és prou bona per a votar-la favorablement. Com deia el gran novel·lista francès: «Avec les bons sentiments, on peut faire de la mauvaise littérature». Per què no és prou acceptable la moció del Grup Socialista? En aquests moments de transició política, i de crisi econòmica, l'opinió pública necessita claredat, eficàcia i que les institucions democràtiques que s'acaben de recuperar funcionin normalment i sense confusions de cap mena. En elaborar el Reglament d'aquest Parlament hi havia dues grans opcions: una opció era la de fer un Reglament, o d'elaborar un Reglament similar al de 1932, que fos bo, però que fos senzill i simple. L'altra opció, i amb això no contesto la decisió que va prendre la Comissió de Reglament, ni de bon tros, l'altra

opció era la de fer un Reglament més complex, més sofisticat, però, evidentment, una mica més difícil i que porta una mica més de temps. Qualsevol de les dues opcions eren perfectament legítimes, però el que sembla que no sigui correcte és prendre l'excusa d'haver optat per la segona via per retardar encara més la constitució definitiva del Parlament, o del funcionament definitiu del Parlament. És en aquest sentit que nosaltres considerem que la constitució d'una Comissió amb tots els poders que apareixen expressats a la moció inicial constituïria una espècie de subparlament, o de Parlament paral·lel, i que això contribuiria a crear confusió entre Executiu i Legislatiu, i que no contribuiria al normal funcionament, modest, però senzill i clar, de les institucions democràtiques. Allò que hem de fer és, evidentment, accelerar al màxim l'elaboració del Reglament i precipitar així el funcionament normal del Parlament de veritat, que és el que tenim. L'esmena presentada conjuntament pel meu Grup i el Grup d'Esquerra intenta, crec jo, posar les coses al seu lloc, reduint la Comissió de la moció a una Comissió provisional que, textualment, no podrà prendre altres acords que els d'adreçar recomanacions al Ple del Parlament. Fins i tot, deixa la porta oberta, i jo crec que ben oberta, per a vetllar suficientment pels poders i competències del Parlament. I és en aquest sentit que jo espero que l'esmena sigui acceptada per aquesta Cambra i, en particular, pel Partit Socialista, i que, en certa manera, els autors de l'altra moció, que figura també en l'ordre del dia del Ple, considerin que queda incorporada dintre de l'esmena defensada pel meu Grup i per Esquerra.

M'agradaria acabar la meua intervenció recordant que, evidentment, té un significat que aquesta esmena hagi estat presentada solidàriament per dos partits que no són els partits majoritaris d'aquesta Cambra. El que estem dient, a la pràctica, és que en un país com aquest, on hi ha cinc opcions o visions de futur molt ben diferenciades, on hi ha cinc partits ben significatius, no es pot fer res sense una política correcta d'aliances. I el que estem dient és que la política d'aliances no es farà sempre en funció de consideracions dogmàtiques i sectorials, sinó de causes concretes i d'opcions concretes.

En economia, hem renunciat fa ja molt temps a les generalitzacions que volien fer de la política industrial, per exemple, l'instrument principal de la política sectorial. Avui, del que es parla, en política industrial, és, més que no pas de polítiques sectorials, de polítiques de productes, de polítiques de mercats i d'empreses. Aquest realisme i aquest gust pel concret al marge de prejudicis ideològics hauria de ser una constant del nostre treball. I jo crec que això és el que avui reclama Catalunya. I als qui em diguin que això és impossible, permeteu-me que els recordi les paraules de la reina Blanca en *Alícia al país de les meravelles*. Ella deia: «A vegades em crec sis coses impossibles abans d'esmorzar.» Jo crec que no és demanar-vos massa si us demano que en tot el llarg temps d'aquesta legislatura ens en creguem només una.

Senyor President, senyors Diputats, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Acabades les intervencions del Grup proponent de la moció i dels Grups esmenants, passem ara a les altres intervencions dels Grups parlamentaris, seguint l'ordre habitual. (Pausa.)

Bé. Havent demanat la paraula un representant del Consell Executiu, d'acord amb les normes aprovades, li cedim la paraula abans de continuar el debat. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Vidal i Gayolà.

El Sr. CONSELLER de governació: Senyor President, senyores i senyors Diputats, el Portaveu del Grup parlamentari del Partit Socialista de Catalunya ha fet en la seva exposició unes afirmacions a les quals em sembla que tinc el deure de contestar. El senyor Martín Toval, en el transcurs de la seva exposició —una exposició de la qual segurament podem compartir tota una sèrie de punts—, ha dit, per exemple, que en estudiar la redacció dels decrets, havíem llegit malament i insuficientment la proposta de la Comissió Mixta de Transferències, que no n'havíem llegit bé ni l'índex, que no ens havíem entretingut a llegir-ne els continguts i que, en la transcripció que es feia dels serveis en el decret del dia 27, hi havia errors. I jo li podria assegurar que sí, que ho hem fet bé, almenys ens sembla haver-ho fet bé. En tot cas, com que l'acusació en aquest sentit és prou vaga i prou inconcreta, m'estalviaré de contestar-la. Em fa l'efecte que quan es diu que s'ha llegit malament i insuficientment, que s'ha llegit fins i tot malament l'índex, que no es llegeixen els continguts i que hi ha errors, s'hauria d'especificar en tot cas quins.

Ens ha dit també que en els decrets de 15 i 27 de maig es rebaixaven els criteris de la Comissió Mixta pel fet que, en aquests decrets, es delegava la gestió de les competències la titularitat de les quals havia estat transferida en virtut d'aquests decrets i de l'acceptació que n'havien fet les corresponents Diputacions provincials. Que rebaixàvem, doncs, els criteris de la Comissió Mixta perquè delegàvem la gestió. Jo voldria manifestar el meu absolut convenciment que això no és cert. Voldria dir que qui és titular ho és de tot, no només de la competència, sinó també de la gestió, i que, en tot cas, si la delega és amb un acte voluntari. I, en tot cas, voldria dir que en aquest punt també no han fet res més que seguir allò que havia estat ofert en la mateixa proposta de la Comissió Mixta de Transferències, quan en el capítol segon, «Regles generals d'aplicació de les transferències», diu exactament el següent: «Punt 1. En general, totes les competències, serveis, funcions, activitats, unitats administratives»; —ho repeteixo: «en general, totes les competències, serveis, funcions, activitats, unitats administratives»— «i crèdits que no resultin específicament reservats a les Diputacions de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona a l'apartat següent s'entendran transferits a la Generalitat de Catalunya, i, per part d'aquesta, amb plena competència per a exercir-los com a titular, amb les particularitats que s'estableixen respecte al règim jurídic del personal». I acaba dient: «Tot això sense perjudici de les facultats de delegació que la Generalitat pugui disposar a favor de les Diputacions.» Per tant, entenc que no hem rebaixat cap plantejament de la Comissió Mixta en aquest punt i que ens hi hem cenyit estrictament.

S'ha referit també el senyor Martín Toval a una modificació en relació amb la normativa del Pla d'Obres i Serveis de Catalunya, i ha dit que aquesta modificació de la normativa a partir d'ara passés a ser assumida per les Diputacions en perjudici de la Generalitat. Jo voldria

explicar, perquè tots els senyors Diputats en tinguin coneixement, en què consisteix exactament el Pla d'Obres i Serveis —miraré de fer-ho curt, senyor President— i, a més a més, explicar quina ha estat la modificació introduïda, perquè no és tan dramàtica, evidentment, com s'ha volgut plantejar.

Bé. Hauríem de dir, primer, que per reial decret 2115/1978 de 26 de juliol sobre transferències de competències de l'Administració de l'Estat a la Generalitat de Catalunya en diverses matèries, la Generalitat és titular de les competències que fan referència als Plans d'Obres i Serveis. Així, es diu en aquest mateix decret: «La Generalitat de Catalunya confeccionarà i aprovarà un Pla únic d'Obres i Serveis per al seu territori. L'execució del Pla correspondrà a la Generalitat de Catalunya, la qual podrà encomanar-la a les corresponents entitats locals, prèvia la seva sol·licitud i justificació de tenir capacitat de gestió i mitjans tècnics. L'aportació de l'Administració de l'Estat a la realització d'aquell Pla es lliurarà a la Generalitat de Catalunya, a la qual correspondrà la seva distribució d'acord amb el Pla.»

Com funciona? Funciona de la forma següent: Es publica la convocatòria del Pla després d'haver establert els criteris de prioritats, criteris de prioritats que marca el Consell Executiu de la Generalitat a proposta del Conseller de Governació i escoltada la Comissió interdepartamental corresponent, de la qual formen part un membre de la Conselleria de Governació, que la presideix, un membre de la Conselleria d'Economia i Finances, un membre de Política Territorial i Obres Públiques i un membre de la Conselleria de Sanitat i Assistència Social. Per tant, el Consell Executiu, a proposta del Conseller de Governació i escoltada la Comissió Interdepartamental, és qui fixa els criteris de prioritats.

El segon pas és decidir el termini —que també es fa constar en el decret de convocatòria—, que tindran els Ajuntaments per a presentar sol·licituds de subvenció i el projecte corresponent o bé la seva memòria valorada. Els projectes i les sol·licituds —l'any passat i a causa de la modificació introduïda, a la qual ha fet referència el senyor Martín Toval, enguany també— es presenten a les Diputacions provincials i a la Corporació Metropolitana, que fan una proposta de resolució. Només això. La proposta de resolució és analitzada per la Ponència tècnica i per la Comissió Interdepartamental. I el resultat d'aquesta anàlisi és elevat al Conseller de Governació, que en fa l'aprovació amb caràcter inicial i la sotmet a informació pública durant un termini de quinze dies. Durant aquest període d'informació pública, les entitats locals que han presentat sol·licituds al Pla d'Obres i Serveis han de substituir les memòries valorades per projectes definitius, en el qual cas la seva sol·licitud quedaria anul·lada. A continuació, transcorregut el període d'informació pública, el projecte va a la Comissió Interdepartamental, que resol les reclamacions i hi dona el vist-i-plau. L'informe que acompanya, doncs, el projecte redactat ja per la Comissió Interdepartamental és traspassat a la Conselleria de Governació, i el Conseller el sotmet a l'aprovació del Consell Executiu. Aquesta és la normativa en virtut de la qual es duen a terme els Plans d'Obres i Serveis de Catalunya.

Per decret del 8 d'abril de 1980, es van establir la normativa, els criteris de prioritats i també el termini de presentació dels Ajuntaments per a la sol·licitud de subvenció. Aquest decret especificava, en l'apartat sisè: «Els Ajuntaments presentaran, d'acord amb el model annex, el servei del Pla d'Obres i Serveis de la Direcció General d'Administració Local de la Generalitat de Catalunya, en el termini de vint dies a partir de la publicació de la convocatòria, la documentació següent: fitxa per cada una de les obres que pretenguin incloure, projecte tècnic o memòria valorada amb pressupostos actualitzats.»

Per decret de 16 de maig de 1980, es va decretar el següent: «Article primer. Deixa sense efecte l'article sisè —al qual acabo de fer referència, només l'article sisè— «del decret de la Presidència de la Generalitat de 8 d'abril de 1980. Article segon. L'esmentat article sisè queda redactat així: Els Ajuntaments interessats presentaran, d'acord amb el model annex, a la Diputació o, si s'escau, a la Corporació Metropolitana, en el termini de vint dies a partir de la publicació de la convocatòria, la documentació següent: Fitxa i projecte tècnic o memòria valorada».

Per què aquesta modificació? Suposo que tots vostès tenen perfecta consciència de quin és l'estat de les nostres administracions locals quant a dotació i capacitació del seu personal tècnic i administratiu. Com que els en suposo assabentats, no em detindré a fer explicacions addicionals sobre aquest tema, però sí que els diré que, per a omplir la fitxa de sol·licitud o per a assabentar-se de com s'ha de fer la memòria valorada, sovint, molt sovint, massa sovint desgraciadament, els Secretaris dels Ajuntaments i el seu personal tècnic han d'acudir a algú que els en pugui informar.

La Generalitat de Catalunya en aquest moment i la Conselleria de Governació en el servei de Plans d'Obres i Serveis no disposen del personal suficient per a poder atendre l'allau que es produeix en aquestes èpoques de gent que demana ajut —no només informació sinó ajut fins i tot material— per tal de redactar les fitxes de sol·licitud i per tal que siguin orientades les memòries valorades o els projectes. Hem entès que, en el moment en què les Diputacions provincials passaven a ser incorporades, dirigides, controlades i coordinades pel Consell Executiu de la Generalitat, podiem fer aquesta delegació ja que això facilitaria la tramitació de tots aquests serveis, de tots aquests projectes, de totes aquestes sol·licituds, i perquè, d'aquesta manera, deixariem el camí més lliure per dur a terme les tasques que té encomanades el Servei Central del Pla d'Obres i Serveis de Catalunya. Però també per una altra raó molt important que no hem de perdre de vista. S'ha parlat, a través de la intervenció del senyor Martín Toval, de la necessitat de descentralitzar i de la necessitat de desconcentrar. Sense voler fer, en aquest sentit, ni la més mínima demagògia, voldria dir, en tot cas, que nosaltres hem de garantir que la posta en funcionament de les nostres institucions nacionals no pot representar que l'alcalde de Boadella, quan necessiti fer un pou perquè se li ha acabat l'aigua, hagi de venir al Palau de la Generalitat a Barcelona. Nosaltres hem de garantir que quan l'alcalde de Vila-seca i Salou té un problema d'escombraries i el vol introduir en

el Pla d'Obres i Serveis, pugui trobar l'ajut suficient, la comprensió suficient a través d'uns serveis que en aquest moment no tenim de la forma com els voldríem tenir —en això, perfectament d'acord—, però, en tot cas, entenem que adoptar la posició contrària seria centralitzar tot això a Barcelona en perjudici dels municipis afectats.

També s'ha dit en el transcurs del parlament del senyor Martín Toval, fent una referència molt concreta a unes declaracions meves fetes a la premsa, que jo havia dit que fer desaparèixer les Diputacions és anticonstitucional. Bé. Hi ha un sistema que és fàcil, evidentment, quan es volen fer sortir determinades declaracions, que és agafar frases traient-les del seu context. També, de vegades, s'expliquen coses que són traduïdes a la premsa de diversa manera. Per exemple, en les planes del «Diario Español» de Tarragona, on vaig fer, a més a més de Girona, Barcelona i Lleida, també aquestes declaracions, es diu exactament —ho diré així perquè està escrit en castellà: «Con el decreto del traspaso de competencias no se pretende eliminar a las Diputaciones, ya que ello sería constitucional con el decreto de traspaso de competencias.»

En tot cas, en altres llocs he dit, per exemple, a la Diputació de Girona, el senyor Calzada seguirà essent President de la Diputació de Girona i ningú no el pot cessar perquè seria anticonstitucional, i s'ha traduït en la frase de capçalera amb un text que diu: la desaparició de les Diputacions seria anticonstitucional. Bé, jo voldria explicar als senyors Diputats i a les senyores Diputades, que jo estava informant en aquest moment sobre l'abast dels decrets i sobre les facultats de l'Executiu, i entenc que ni a través dels decrets ni a través de les facultats de l'Executiu es poden fer desaparèixer les Diputacions, sense incorrer en inconstitucionalitat.

Ara bé, estem d'acord, segurament, amb el senyor Martín Toval i amb els Diputats del seu Grup parlamentari, que el Parlament, fent ús de les previsions de l'article 141, punt 2 i punt 3, de la Constitució, podria crear agrupacions de municipis diferents de la província i pot encomanar la seva administració a d'altres corporacions de caràcter representatiu diferents de les Diputacions. Aquest és, en tot cas, el meu desig personal i el desig del nostre Grup parlamentari. La seva substitució, la substitució de les Diputacions per altres òrgans representatius que s'adaptin a la realitat històrica, natural, comarcal de Catalunya, és el nostre desig. El que no voldríem de cap manera és que es procedís amb precipitació, amb més precipitació de la que caldria i, en lloc de substituir, simplement s'eliminés, deixant desamparat el senyor alcalde de Boadella.

Moltes gràcies.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: El Senyor Eduardo Martín té la paraula.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, seguiré, en aquest torn de rectificació a la intervenció del senyor Conseller de Governació, el mateix ordre de la seva exposició.

Cert, jo he dit que nosaltres teníem la impressió que en confeccionar els decrets, molt particularment el de 27 de maig, segurament havien estat llegits malament i insufi-

cientment —hem dit— els acords de la Comissió Mixta als quals es remetia. Hem dit, a més, això de l'índex; ho explicarem ara, ja que el senyor Conseller ho demana.

Per exemple, tot l'article 1, naturalment l'article 1 del decret corresponent. S'ha traspassat la titularitat sempre, menys la gestió, al Departament de Presidència, a la Presidència de la Generalitat, sembla, a la Presidència de la Generalitat sense res més, del servei de Publicacions i Informació de la Diputació de Barcelona, que no existeix actualment. S'ha traspassat el Consorci d'Informació i Documentació de Catalunya, que no és un servei, és una entitat jurídica, amb personalitat jurídica pròpia, constituïda i integrada per l'Ajuntament de Barcelona, la Corporació Municipal Metropolitana, la Cambra Oficial d'Indústria i Comerç i la Diputació de Barcelona; difícilment es pot traspassar la titularitat jurídica d'aquest servei, que no ho és, a la Generalitat, ja que significa traspassar també la part de titularitat corresponent a l'Ajuntament de Barcelona, a la Corporació Municipal Metropolitana i a la Cambra Oficial d'Indústria i Comerç.

S'ha traspassat a Ensenyament, al Departament d'Ensenyament, l'Institut Politècnic Nacional d'Escoles de Treball, que està subjecte a un conveni subscrit l'any 75 entre la Diputació i el Ministeri d'Educació que és el que en porta la gestió; per tant, en qualsevol cas, tampoc la gestió no podia passar-se a la Diputació, ja que deixaria de funcionar l'Escola del Treball.

Curiosament, en matèria d'ensenyament, no es traspassen els serveis administratius d'ensenyament, que són importants, a la Diputació de Barcelona, cosa que es fa a la resta de Departaments. El Museu Provincial Tèxtil de la Diputació de Barcelona, es passa al Departament de Cultura, però la seva gestió és portada per un Patronat que no té una personalitat jurídica pròpia, però que té una dubtosa personalitat jurídica que cal aclarir molt —i el decret no ho fa—, integrada pels Ajuntaments de Terrassa i de Sabadell, un grup de corporacions tèxtils, cambres de comerç, indústria i caixes d'estalvis de Catalunya, que contribueixen, naturalment, al seu desenvolupament.

Hi ha, i aquest és un cas efectivament greu, els Museus Cau Ferrat i Maricel de Sitges, que en l'actualitat són de l'Ajuntament de Sitges, i que el decret traspassa des de l'Ajuntament de Sitges —que no té res a veure naturalment amb aquesta acció política— a la Generalitat; i no hi té res a veure perquè l'única cosa que aportava la Diputació a aquests dos Museus és la gestió, la venda i l'administració de los butlletes, i la neteja i la conservació dels museus. Els Museus són titularitat de l'Ajuntament de Sitges, i, per tant, un decret de la Generalitat amb aquest basament jurídic no pot de cap de les maneres traspassar la titularitat de l'Ajuntament de Sitges a la Generalitat i adscriure-la a la Conselleria de Cultura. Segurament l'Ajuntament de Sitges tindrà alguna cosa a dir en aquest tema.

Per exemple, es traspassa a Política Territorial i Obres Públiques el Consorci d'Infraestructura Sanitària de la província de Barcelona. És un organisme amb personalitat jurídica pròpia; no pot assumir-ne la Generalitat la titularitat perquè és un organisme amb personalitat jurídica pròpia; és un consorci creat per la Diputació de

Barcelona i la Confederació Hidrogràfica del Pirineu Oriental.

El Consorci de Túnels del Tibidabo és un organisme amb personalitat jurídica pròpia, constituït per la Diputació, l'Ajuntament i la Corporació Municipal Metropolitana de Barcelona. El Patronat de la muntanya de Montserrat és un altre patronat, en aquest cas, de totes les Diputacions i d'altres institucions. A Economia i Finances s'ha traspassat l'Institut d'Investigacions Econòmiques del qual ja tenia la titularitat la Generalitat, titularitat i gestió, des d'abans de l'esmentat decret; per tant, s'ha traspassat el que era intraspasable perquè ja estava traspassat.

Quant als serveis de recaptació —ha marxat el Conseller d'Economia i Finances—, quant als serveis de recaptació de tributs estatals, hi ha una recomanació explícita, òbvia, de la Comissió Mixta, dient que perquè la Generalitat assumeixi —que l'ha d'assumir i que nosaltres defensem que l'ha d'assumir— la titularitat d'aquest servei convindria, segurament, que hi hagués un acord previ a través de la Comissió Mixta de transferències Generalitat-Estat amb l'Estat. I això perquè la titularitat correspon a l'Estat, la titularitat del servei de recaptació d'impostos estatals; i difícilment es pot passar, amb un decret de la Generalitat i sense que l'Estat estigui assabentat del tema, una titularitat de l'Estat i del Ministeri de Finances de l'Estat a la Conselleria d'Economia i Finances. I nosaltres estem perquè hi passi, però perquè hi passi d'acord amb les normes jurídiques i d'acord amb la legalitat amb què hi ha de passar.

Sanitat i assistència social; l'Hospital Clínic: se'n traspassa la titularitat a la Generalitat. Tots sabem què és l'Hospital Clínic, perquè els conflictes últims han deixat ben clar què és l'Hospital Clínic. L'Hospital Clínic és un patronat que té personalitat jurídica pròpia i és integrat pel Govern Civil, la Diputació de Barcelona i la Universitat Central.

Podríem parlar dels Mossos d'Esquadra. Els Mossos d'Esquadra tenen una complexa naturalesa jurídica, com m'imagino que deu saber el senyor Conseller de Governació, que fa, per exemple, que les potestats relatives a organització i disciplina del cos siguin titularitat del Ministeri de l'Exèrcit, i el Capità General de la Regió en sigui l'inspector nat; això fa que, als efectes de serveis i organització administrativa, la titularitat depengui del Ministeri de la Governació, en la persona del President de la Diputació, però del Ministeri de la Governació, no del President de la Diputació; en definitiva, la Diputació de Barcelona, l'únic que hi té, l'encàrrec únic que hi té, d'acord amb la legislació vigent actualment —que nosaltres volem canviar, que en qualsevol cas ha de canviar el Parlament, no el Consell Executiu de la Generalitat—, la gestió, i de cap de les maneres la titularitat; així, s'ha traspassat una titularitat que no existia; no tenia la Diputació de Barcelona titularitat sobre el cos de Mossos d'Esquadra.

Aquests són, diguem, uns petits aclariments a aquesta mala lectura que nosaltres hem dit, que nosaltres afirmem i que nosaltres reafirmem, que s'ha fet dels acords de la Comissió Mixta.

S'ha llegit l'índex i no s'han llegit les recomanacions

que venien després de cada punt d'aquests. Allà on diu Mossos d'Esquadra, vegeu pàgina tal, i a la pàgina tal diu tot això que estic dient jo ara —no m'ho estic inventant—; i on diu Museu Cau Ferrat i Museu Maricel de Sitges, vegeu pàgina tal, i a la pàgina tal diu que és de l'Ajuntament de Sitges; i això és del novembre del 78. Hem tingut, o el senyor Conseller de Governació ha tingut, jo diria gairebé dos anys, any i mig, per a llegir, no l'index, sinó el que havia d'haver llegit.

Per això deïem nosaltres que el decret estava mal fet, perquè s'havien llegit malament els acords de la Comissió Mixta a la qual es remetia, perquè la legitimitat del decret que s'invoca en l'exposició de motius es basa en l'acord de la Comissió Mixta de transferències Diputacions-Generalitat vigent a l'etapa provisional. No, no són aquests els acords de la Comissió Mixta.

Ha parlat, en segon lloc, el senyor Conseller, del tema de la gestió i del que això representa en un doble sentit. Jo he parlat de reducció de l'àmbit polític important que es contenia en aquest punt, en els acords de la Comissió Mixta, i ell afirma, i ho ha llegit, i, per tant no ho afirma ell, ho afirmen els acords de la Comissió Mixta, que allà es preveia la possibilitat de delegació. Sí, però és que els acords el que fan és delegar la gestió, i nosaltres el que creiem és que políticament no és bo delegar la gestió, i no ho és —i, naturalment, en aquest tema no hem entrat en consideracions ni d'urgència ni no d'urgència, ni de si ha estat ben fet o mal fet tècnicament, que era un altre tema, sinó políticament, i per això volíem el control polític del Parlament—, i no ho és, de bo, perquè comporta, creiem nosaltres, l'enquistament d'uns serveis a les Diputacions provincials i, per tant, un entrebanc històric important per a anar a la curta, a la mitja i a la llarga a la desaparició o buidament efectiu de les Diputacions provincials. Ja parlarem després de les declaracions.

Però a més s'ha dit: és que no podem obligar l'alcalde de Boadella —em sembla que el senyor President, en el discurs d'investidura, va parlar també de l'alcalde d'Olot— a venir a Barcelona. És que no l'hem d'obligar, és que el servei territorial de la Generalitat pot estar situat, com a mínim, en el mateix àmbit territorial en què ho està la Diputació, o no?

I això sí que és fàcil i seria un decret del Consell Executiu, segurament no contestat per ningú, ampliant els serveis territorials de la Generalitat, descentralitzant la tasca administrativa de la Generalitat; o no és possible? ¿És possible un decret que passa Maricel i Cau Ferrat de Sitges a la Generalitat dient que era de la Diputació, i no és possible un decret que descentralitzi la gestió administrativa de la Generalitat? No s'entén.

Per tant, no res d'això que l'alcalde de Boadella hagi de venir a Barcelona; no és argument ni lògic ni polític. Ha d'anar on vulgui el Consell Executiu que vagi; i si se'n té voluntat, es pot fer que vagi almenys al mateix lloc on anava abans.

Perquè, a més, s'ha parlat, i aquí entrem en el tema del Pla d'Obres i Serveis, que és en relació amb ell que ha sortit l'alcalde de Boadella. Sí, bé, és bo que el Conseller de Governació hagi donat una lliçó de procediment i de les fases d'elaboració del Pla d'Obres i Serveis, perquè segurament hi devia haver algun Diputat i, segurament,

el públic que tenim aquí sentint-nos, que no coneixia exactament el tram administratiu del Pla d'Obres i Serveis. Bé, però què de fonamental s'ha dit aquí? Que el canvi de l'article sisè del decret d'abril del 80 per aquest nou decret del 16 de maig és perquè la Generalitat no podia suportar la gestió administrativa que comportava el fet que els Ajuntaments se li adrecessin directament; ¿és això o no és un reconeixement d'una involució administrativa? De la involució administrativa que significa intentar construir una Administració de la Generalitat nova, amb criteris nous —he dit— si ho continuen fent les Diputacions i mantenim les Diputacions, perquè no podem crear aquesta administració nova. I això quan el Consell Executiu de la Generalitat provisional, a l'abril del 80, s'ho havia proposat ja com a criteri polític important. Anem a fer el Pla d'Obres i Serveis des de bon començament amb administració de la Generalitat. I no s'ha contestat l'element polític fonamental que a mi em preocupava, que a nosaltres ens preocupava; i és que és cert que només es canvia l'article sisè, és cert que després de la tasca que hem de fer segons el decret nou de 16 de maig, que modifica el sisè, després de la tasca que han de fer les Diputacions recollint, la Corporació Metropolitana també, recollint aquestes propostes dels Ajuntaments, després, la Generalitat com a tal actuarà a través a més de la Comissió Interdepartamental i naturalment el Consell Executiu.

Però, com s'elaboraran els criteris de globalització —sobre la perspectiva territorial global— dels serveis i obres que s'han de fer? Per què s'han de fer al nivell provincial? Perquè són les Diputacions les que elaboraran les propostes, i aquestes propostes vindran condicionades des de les Diputacions. Digui el senyor Conseller de Governació el que digui, vindran des de les Diputacions, i, com a conseqüència, políticament, vindrà un condicionament de l'àmbit provincial, que nosaltres volíem evitar justament per poder actuar, com va decidir en el seu moment —i ho saben molts Diputats que són aquí i que eren membres del Consell Executiu de la Generalitat provisional, fins i tot el Molt Honorable Sr. President de la Generalitat— amb criteris que no eren només administratius, sinó polítics per a fer l'Administració nova de la Generalitat. Perquè tots el serveis del Pla d'Obres i Serveis de les diferents Diputacions es poden perfectament passar a la gestió de la Generalitat i fer que la direcció política directa sigui de la Generalitat, i els serveis de gestió estaran a Girona, a Tarragona, a Lleida i a Barcelona, però seran de la Generalitat. I hi haurà un servei central que ho refundrà tot i farà una proposta global. I, per què, políticament, es vol fer això? Justament per intentar actuar sense criteris provincials, a l'hora d'anar contra els desequilibris territorials i perquè els Ajuntaments, per exemple, de les zones empobrides de Lleida o de Tarragona no hagin de ser sotmesos al paquet de Lleida o de Tarragona, sinó al paquet de Catalunya. Perquè des de Barcelona, per exemple —àmbit clar d'obres i serveis de la Diputació—, es poden fer coses per a una redistribució territorial. I aquesta és una realitat política indubtable, que vindrà marcada òbviament per aquesta decisió, que nosaltres creiem de petita política, és a dir, no tenir funcionaris suficients. Involució administrativa, involució política, en el

sentit polític d'anar contra els desequilibris territorials. Per a nosaltres, és clar. I no és només que s'ha canviat l'article sisè del decret d'abril, és que s'ha canviat l'article sisè del decret d'abril i té una gran importància, senyor Conseller.

I finalment, s'ha parlat de les declaracions. Jo, senyor Conseller, acostumo —perquè, és clar, m'ha tocat de fer política— a fer declaracions i els mitjans de comunicació les recullen. I la veritat és que a mi, de vegades, no m'agrada el que surt. Però és una hipoteca dels polítics, senyor Conseller. I jo respecto totalment el que diguin els mitjans de comunicació sobre declaracions meves. I jo llegeixo aquí, «Los sitios» del 18 de març del 80, no solament titulars amb fotos —«La desaparición de las Diputaciones sería anticonstitucional»—, no titulars a portada, sinó interior —«la desaparición de las Diputaciones sería anticonstitucional». I en el text es diuen coses com aquestes: «Nuestra intención —paràgraf que comença amb punt i a part— no es la de vaciar de contenido las Diputaciones.» Jo no sé si el periodista de torn portava cassette o no, això és el seu problema per a justificar-se, però la realitat és que aquí diu, després de punt i a part: «Nuestra intención no es la de vaciar de contenido las Diputaciones.» I llavors el Senyor President va dir en el discurs d'investidura tot el contrari, tot el contrari. I després, en un altre punt i a part, entre cometes, punt i a part, negretes: «No se pueden eliminar las Diputaciones porque sería anticonstitucional», dintre del text. Llavors, segurament que el senyor Conseller ho va dir en relació amb els decrets que explicava. Nosaltres creiem que, si és així, el senyor Conseller hauria d'haver pensat: per què no esperem al Parlament, que sí que ho pot fer, i buidem efectivament les Diputacions?

I això és el que nosaltres volem a través de la nostra proposició de llei: buidar o obrir el camí per buidar efectivament les Diputacions, ja que, com diu el senyor Conseller, sembla que el Consell Executiu no ho pot fer.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: La Presidència ha considerat que podríem interrompre el torn d'intervencions dels Grups parlamentaris i donar la paraula al representant del Govern. I hem considerat també que es podia permetre replicar al Portaveu del Grup Socialista presentador de la moció immediatament després de la intervenció del senyor Conseller de Governació. No obstant això, desitjariem que aquest debat no es convertís en un diàleg entre el Consell Executiu i els Grups parlamentaris. Per tant, donaré ara la paraula al senyor Vidal i Gayolà, però li prego que sigui al més breu possible, i després desitjariem que es pogués reprendre el debat, sens perjudici, naturalment, d'un torn de rectificació. I en el cas que realment s'aportessin elements nous, també reconeixríem el dret al senyor Eduardo Martín o a algun altre Portaveu del Grup Socialista de replicar a la intervenció del senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER de governació: Senyor President, moltes gràcies. Seré breu. Intentaré contestar estrictament la intervenció del senyor Martín Toval, amb la intenció i el desig que acabi aquí aquesta mena de diàleg i pugui continuar normalment el desenvolupament de la sessió.

Efectivament, senyor Martín Toval, he tingut dos anys per a llegir-me tota la proposta de la Comissió Mixta, i li puc assegurar que me l'he llegida moltes vegades. També he llegit que aquesta proposta va ser aprovada pel Consell Executiu de la Generalitat. Jo voldria dir que, en tot cas, tot allò que ha estat transcrit en el decret de la Presidència de la Generalitat de 27 de maig és còpia literal del que diu la proposta de la Comissió Mixta. Suposo que la Comissió Mixta ho va fer bé, atès que el Consell Executiu ho va aprovar, i en el Consell Executiu eren presents totes les forces polítiques o gairebé totes les forces polítiques presents avui en aquesta Cambra.

Voldria dir que cada vegada que en la proposta de transferències es fa referència al traspàs de competències i funcions d'una àrea determinada, es comença amb un apartat que diu: «Totes les competències —totes— i funcions que la Llei de Règim Local té per la refosa de 24 de juny del 55 i altres disposicions legals atribueixen a les Diputacions, a les quatre diputacions de les quatre províncies catalanes, s'atribueixen, tot subrogant-se, a la Generalitat en la posició que tenen les esmentades Diputacions en tots els organismes —en tots els organismes— en els quals té representació.» A la mateixa introducció es diu: «D'altra banda, estudiades amb detall les diferents competències i institucions o serveis de les Diputacions catalanes, es comprova que en uns casos la competència és plena o exclusiva i no compartida amb cap més altre organisme o entitat, i en altres les Diputacions respectives comparteixen les seves funcions amb l'Estat o altres organismes mitjançant els corresponents convenis o concerts. En el primer cas, la transferència de les competències, serveis o institucions podrà ésser plena, i en el segon solament es transfereix la posició jurídica que les Diputacions ostenten dins els convenis corresponents, a reserva de la ratificació de la subrogació efectuada per l'altra part contractant si fos necessari.»

Pel que fa referència al problema del Pla d'Obres i Serveis, he de dir que jo personalment no estic d'acord amb el fet que l'Administració pública de la Generalitat s'hagi de crear sobre la base d'una administració perifèrica calcada de la de l'Estat de Madrid. Per tant, no hi estic d'acord. Però d'això, en parlarem un altre dia. Jo crec que això no és descentralitzar. D'això, ja en parlarem un altre dia, no voldria que ara això incités més polèmica. Voldria dir que el nostre decret modificant el de convocatòria del Pla d'Obres i Serveis no ens sembla una involució administrativa. En tot cas, és una manifestació, almenys pel que a mi m'afecta, de realisme, i jo sé que nosaltres no ens podem permetre segons quina mena de frivolitats, i per tant hem d'intentar fer les coses ben fetes. Aquesta ha estat la intenció. Voldria dir, en tot cas, que no és tampoc cap involució perquè l'any anterior això era així. He explicat bé que no són les Diputacions les que decideixen, sinó la Comissió Interdepartamental, que proposa, i en última instància el Consell Executiu, que decideix. Jo no sé si en època de la Generalitat provisional el Consell Executiu acceptava, sense analitzar-les, les propostes que li podien arribar de les Diputacions provincials. En tot cas, li he de dir que el Consell Executiu del qual m'honoro de formar part no actuarà d'aquesta manera.

Pel que fa referència a les declaracions, no vull entrar en la defensa que es pot fer d'aquest tema per part meua, perquè en tot cas hauria de fer ús també de contradiccions en declaracions públiques sobre el mateix tema de membres del Partit dels Socialistes de Catalunya, i em sembla que en aquest moment —tal com el senyor President ens ha recomanat— no seria bo que desviéssim l'atenció de la Cambra d'un tema que no era previst en l'ordre del dia.

Moltes gràcies.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, demano la paraula des de l'escó.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé, d'acord. Té la paraula el senyor Eduardo Martín des de l'escó.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Només per a dir que els acords de la Comissió Mixta varen ser aprovats per decret del Consell Executiu de la Generalitat provisional, però tots els acords, no només l'index, que és l'únic que s'ha tingut en compte per a elaborar els decrets.

El Sr. PRESIDENT: Reprenent el debat, tindran ara la paraula els Grups parlamentaris que no havien ni presentat la moció, ni presentat esmena. Seguint la norma habitual, li tocaria intervenir a un representant del Grup parlamentari Mixt, però segons tinc entès el Grup Mixt ha renunciat a fer ús de la paraula. En aquestes condicions, té la paraula el senyor Rafael Ribó, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres creiem que, en aquesta altura del debat, amb més raó encara cal tornar a mirar endarrera, en la gènesi de la sessió d'avui, com ha començat a fer el Portaveu de Centristes de Catalunya, per explicar per què som aquí i què és el que el Parlament davant de l'opinió pública vol treure en clar de tot aquest debat.

Nosaltres, arran dels decrets del Consell Executiu sobre les Diputacions provincials —repetixo, arran dels decrets, perquè en definitiva la qüestió originària en el debat d'avui són aquests decrets—, vam proposar a la Junta de Portaveus la creació d'una Comissió provisional sobre el tema de l'organització territorial, d'una Comissió que és l'instrument idoni del Parlament, per a encetar qualsevol temàtica, com s'ha fet òbviament en el cas del Reglament Interior. Per tant, no és cap figura estranya en el Parlament, i a més la urgència de la proposta era justificada en la mesura que, com ja s'ha dit aquí, fins a mitjan juliol ben bé no hi ha possibilitat de dotar-nos de les comissions estables permanents legislatives. És un tema, el de l'organització territorial, de caràcter urgent, és un tema que causa gran preocupació entre tots els sectors socials de Catalunya i és un tema la urgència del qual va apreciar el mateix Consell Executiu, quan va anar a regular aspectes importants mitjançant decret tot esperant, com s'hi diu, que el Parlament ho faci mitjançant mesures legislatives. Per tant, a ningú no hauria de sorprendre que, encara que no tenim reglament, demanem la intervenció del Parlament amb l'instrument adequat, que per a nosaltres continua essent una Comissió sobre l'organització territorial.

Se'ns va respondre aleshores, des de la majoria dels Grups parlamentaris, que no, que la qüestió no tenia pressa, que calia reflexionar-hi, que calia esperar el Re-

glament, que, si de cas, analitzariem aquesta proposta en sessions normals de la Junta de Portaveus. I per convocatòria urgent de la mateixa Junta de Portaveus ens trobem després amb una dinàmica que genera el debat d'avui, un Ple, Ple de caràcter general que nosaltres al seu dia vam argumentar que no tenia sentit, quan feia menys d'un mes i mig que havíem fet ja un debat general arran de la investidura del President de la Generalitat, i no hi havia temps suficient per a analitzar les accions del Govern, del Consell Executiu; d'un Ple de caràcter general on es presenten una moció i una corresponent esmena per a crear una Comissió de seguiment general, per a vetllar pels poders del Parlament, les institucions de l'Estat i per possibles iniciatives legislatives, encara que això ha quedat reformulat, o està reformulat en la proposta de les esmenes. Nosaltres creiem que hem d'expressar els nostres dubtes, no solament sobre els debats generals, sinó sobre la proposta de seguiment general. En termes polítics, repeteixo, el debat ja es va fer; en termes jurídico-institucionals s'ha encetat en la Ponència del Reglament, aviat es farà a la Comissió i aviat en aquest Ple, i després en l'Estatut Interior, en les lleis institucionals. Però és encara més perillós, creiem, entrar en la dinàmica de la legalitat o del juridicisme de les accions del Consell Executiu, quan alguna d'aquestes matèries ens poden dur a un contenciós l'àrbitre del qual no és a Catalunya, sinó que és a mans de l'Administració central.

Nosaltres creiem que una Comissió de seguiment general té una limitació en tant que, com creiem interpretar fins i tot d'aquest debat, es pot distreure l'atenció sobre el tema concret, es pot diluir la funció de control i possiblement, i en virtut del text de l'esmena presentada, hi ha una desproporció entre les precisions de legalitat que s'estan fent des d'aquesta tribuna, parlant fins i tot de fitxes en el Pla d'Obres i Serveis, i el resultat que se'ns pretén fer votar, que és una Comissió de seguiment general. Hi ha un desequilibri entre un debat tan minuciós, tan substanciós i tan positiu al nostre entendre sobre la qüestió de les Diputacions, qüestió d'organització territorial, i una proposta d'anar a una Comissió general que només podrà elevar recomanacions al Ple. Nosaltres ens demanem si tots estem d'acord que el tema són les Diputacions, si tots estem d'acord que el tema és, molt més enllà que les Diputacions, l'organització territorial de Catalunya i si hi ha hagut o no descentralització o desconcentració, quines són les altres possibles propostes dels altres Grups, quin és avui el sentit d'una transformació de l'Administració de Catalunya per acabar amb tot el que podem acabar nosaltres de la rèmora i l'herència de les Diputacions i de les Províncies; ens demanem, coincidint plenament amb les argumentacions que s'han fet aquí per part del Portaveu del Grup Socialista, sobre els decrets de les Diputacions, ens demanem quina és la raó, aleshores, per crear directament, com nosaltres proposàvem, un instrument del Parlament que sigui la Comissió provisional sobre el tema territorial, la qual, d'acord amb el que el Reglament dirà en el seu dia, podrà aportar, abocar tots els seus treballs a la Comissió permanent corresponent i que, metrestant, tindrà capacitats plenes, com a tal Comissió en aquest Parlament. Ens sembla que hi pot haver, fins i tot, una forma de desviar l'atenció so-

bre la qüestió, quan anem a raure a una Comissió que només pot fer, repeteixo, d'acord amb el text de l'esmena, recomanacions generals; recomanacions generals davant de decrets i d'urgències expressades pel Consell Executiu sobre temes importants, sobre els quals nosaltres demanem, tal com està en el text de la nostra moció, valoració del seu contingut polític. En aquest sentit nosaltres ens pronunciarem i demanarem el pronunciament dels altres Grups parlamentaris, a l'entorn de la nostra moció, sobre quins són els criteris i els punts cabdals de cada projecte per a entendre, avui, amb aquesta mateixa urgència que hi ha en l'opinió pública, en aquesta Cambra i en el Consell Executiu, la transformació de l'Administració de Catalunya.

En tot cas, estem debatent dues mocions que són coincidents, estem debatent una moció de caràcter general i aquesta tarda en debatrem una de caràcter concret, i que tenen totes dues una gran virtut i és que hem dut al Parlament de Catalunya la qüestió de l'organització territorial, que hem mostrat un interès parlamentari per allò que, per les raons que s'han esmentat abans de manca d'institucionalització, en un període que sembla que continua essent provisional, semblava que només estava a mans del Consell Executiu o Govern. Hem reconduït la qüestió a l'òrgan més representatiu de Catalunya que és el Parlament, i, en aquest sentit, nosaltres no veiem cap competència entre una moció o una altra, entre un procediment o un altre; volem centrar l'atenció i posar el punt concret en el contingut del debat i en els acords que prenguem a partir d'aquest contingut i dotar aquests acords del vehicle que possibiliti que els acords no quedin en unes pures declaracions de principis, sinó en unes accions parlamentàries d'impuls i control del Govern, ja que aquesta és la nostra funció.

Per això nosaltres donem suport a aquesta primera moció, en la mesura que significa també una iniciativa de control parlamentari, en la mesura que significa coincidir amb la voluntat de tots d'accelerar el procés d'elaboració del Reglament i d'accelerar després el procés d'elaboració de les lleis institucionals. Suport com una mesura provisional, òbviament, però per a fer front a la triple funció que la moció planteja, o sigui, fins i tot elevar recomanacions al Ple, encara que ho creiem disminuït —el Ple sempre és sobirà i a nosaltres ens sobra aquest afegitó que es podria interpretar, com deïem abans, com una desviació. Ha d'actuar enfront de les institucions de l'Estat ja que, com diu l'Estatut, són múltiples els mecanismes que tenim per a actuar davant de la possible estructuració autonomista de l'Estat: un és el dels Senadors de la Generalitat, que fa pocs dies designàrem; l'altre és sol·licitar transferències de competències no assumides a l'Estatut, article 28; l'altre és sol·licitar el desenvolupament legislatiu de lleis marc a les Corts; l'altre és portar al Govern de l'Estat l'adopció de projectes de llei; l'altre són iniciatives legislatives al Congrés; l'altre és portar recursos d'inconstitucionalitat, i, per tant, tenim un bon reguitzell de provisions a l'Estatut per a actuar davant de les possibles ingerències del poder estatal.

En aquest sentit, nosaltres volem avançar, en l'explicació del nostre suport a la primera moció, que serem, com ningú, defensors dels poders del Parlament, serem, com

ningú, defensors del que ha estat al llarg de toda la història del pensament la idea central, des d'un Tocqueville fins a un Mill, que la funció de control i de sanció del Govern a partir del control és allò que defineix la sobirania del Parlament. Nosaltres, en aquest sentit, volem significar que avui no es planteja en cap de les dues mocions una qüestió d'enfrontament entre Govern i oposició, es planteja una qüestió de reforçament d'una institució que és el Parlament que té al seu torn, com diu l'Estatut, potser com un exemple rar a la tradició del constitucionalisme, l'impuls i control de l'acció política i de govern.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Xavier Bigatà.

El Sr. BIGATÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, entenem i voldríem en aquest moment reconduir el debat en el seu just límit perquè de la intervenció del Portaveu del Partit Socialista Unificat de Catalunya entenem que s'ha fet una petita confusió en relació amb les dues mocions que avui aquest Parlament, aquesta Cambra, ha de debatre. Volíem dir això per a clarificar realment el debat i deixar clar en aquest moment el que compta, i el que compta en aquest moment és, ni més ni menys, la moció presentada pel Grup Socialista; també, i ens hi referirem en el transcurs de la meua intervenció en nom del meu Grup parlamentari, a l'esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya i pel Grup dels Centristes de Catalunya conjuntament. De la lectura de la mateixa moció —parlarem de lectures, avui al carrer es parla de lectures de les coses i dels fets de la política, de la política diària—, de la lectura de la mateixa moció del Grup Socialista i després d'escoltar-ne la intervenció per part del Diputat senyor Martín Toval, res no ens ha fet canviar la nostra apreciació; també s'ha parlat aquí, en una intervenció del Portaveu del Grup d'Esquerra Republicana senyor Vicens, l'ambigüitat de la moció presentada, però també cal dir que fa la impressió d'haver estat feta amb precipitació, i això és el que nosaltres afegiríem a aquesta ambigüitat; precipitació perquè hi veiem en els seus fonaments, en els seus components bàsics, que estan sota la influència de fets que importen més a la pròpia dinàmica del partit del Grup que presenta la moció que a les necessitats d'aquest Parlament, i això és un fet evident. Aquesta precipitació, juntament amb les motivacions esmentades, fan que la moció comporti uns plantejaments que nosaltres no podem acceptar; els plantejaments, repeteixo, que fan referència al mateix plantejament de la moció del Grup Socialista, i després parlarem de quina és la nostra interpretació, de quina és la nostra visió de l'esmena presentada pels altres dos Grups que abans he esmentat. En primer lloc, i ara faré referència a la moció del Grup Socialista, no veiem clar establir una Comissió que, a més a més de la seva provisionalitat —hem de tenir en compte que ens parla fins a l'aprovació del Reglament del Parlament, i, a més a més, pel que fa al Reglament del Parlament, aquí s'ha parlat de setmanes quan el mes de juliol pràcticament és a la cantonada—, planteja, nosaltres entenem, una duplicitat de competències no gens d'acord amb els principis constitucionals parlamentaris entre el President i la Mesa

de la Cambra i la Comissió provisional que es proposa. Fet que no solament és un intent de minvar les competències dels òrgans normals del Parlament, sinó també, en certa manera, de modificar l'àmbit de les competències dels òrgans reconeguts en l'Estatut en el seu article 32, punt 1, quan regula que «el Parlament tindrà un President, una Mesa i una Diputació Permanent. El Reglament del Parlament en regularà la composició i elecció» ¿Que és que es pretén de fer a través de la moció del Grup Socialista una mena de Diputació Permanent en ple període de sessions —fet anormal— que supleixi el President i la Mesa, i, a més a més, amb facultats d'iniciativa legislativa? Ens sembla que una Comissió amb aquestes competències tan àmplies i inconcretes ens situa perillosament en una zona que solament correspon exercir a la totalitat de la Cambra i que la seva progressió produiria, per tant, un descredit i un menyscabament de la institució del Parlament. A més, hem de ressaltar, senyores i senyors Diputats, que avui som aquí per debatre aquestes coses i d'altres sense necessitat de cap Comissió provisional, només pel bon fer i el sentit polític del President juntament amb la Mesa i els mateixos Grups parlamentaris d'aquesta Cambra.

En relació amb el punt segon de la moció, voldriem dir, no m'hi estendré massa perquè no és necessari, que és missió de totes les institucions polítiques de la Generalitat ser vigilants en les decisions de les institucions de l'Estat que puguin afectar les competències estatutàries.

Quant al darrer punt, quant al tercer punt de la moció presentada pel Grup Socialista, entenem també que s'intenta formalitzar un procediment estrany al propi funcionament del Parlament pels següents motius: en primer lloc, perquè la iniciativa, segons l'article 32 punt 6 de l'Estatut, queda clar que correspon als Diputats, al Consell Executiu, al Govern o als òrgans polítics de les demarcacions supramunicipals de l'organització territorial de Catalunya i, en determinats casos, a la iniciativa popular; i també perquè, quant a la seva tramitació, està a l'espera del que reguli, ja ho hem dit abans, definitivament el Reglament. No ens sembla, doncs, un plantejament acceptable ni jurídicament ni políticament, ja ho hem dit, aquesta Comissió, car suposaria limitar i centralitzar les competències del Parlament delegant-les, en renúncia de la pròpia sobirania, a favor d'una supercomissió provisional o d'un miniparlament, vulgueu donar-li el nom que vulgueu.

Per tant, nosaltres, d'aquesta primera lectura de la moció, ens congratulem de l'esmena presentada i del sentit de l'esmena presentada pels Grups d'aquesta Cambra, Esquerra Republicana de Catalunya i Centristes de Catalunya conjuntament, perquè entenem, i, per tant, no m'estendré realment a rebatre, precisament, els punts aquests que he esmentat abans quant a les deficiències de la moció presentada pel Grup Socialista, perquè nosaltres estem completament d'acord amb el fonament de l'esmena, perquè creiem que l'esmena presentada per aquests dos Grups d'aquesta Cambra el que fa és reconduir i no solament enriqueix; nosaltres entenem que no solament enriqueix sinó que substancialment canvia el sentit de la moció, i canviant el sentit de la moció es respecten aquelles institucions, es respecta el mateix Parlament

i, per tant, les deficiències i les ambigüitats de la moció socialista queden superades.

Aquesta és una primera lectura que hem volgut fer nosaltres d'aquesta moció, però entenem, i això és molt important, que, a més a més d'aquesta primera lectura externa, la moció, però, no diu —perquè ara hem de fer una lectura política d'aquesta moció— però sí que intenta establir, entenem nosaltres, la moció del Grup Socialista, un component de conflictivitat entre l'Executiu i el Legislatiu, i aquí sí que voldria dir que ens agrada molt haver sentit les paraules del Portaveu del Grup Socialista, Diputat senyor Martín Toval, quan ha dit que el Grup Socialista no vol, en aquest Parlament, establir fonaments de conflictivitat entre l'Executiu i el Legislatiu. En tot cas, sí que nosaltres, el que diem és que en l'esperit, en l'esperit i en aquesta altra lectura política de la moció, en tot cas, nosaltres veiem l'intent d'establir un component de conflictivitat entre l'Executiu i el Legislatiu en el sentit del control del Govern per part d'una Comissió provisional parlamentària, amb el perill de convertir-se en un element paralitzador o de govern paral·lel al Govern de la Generalitat, conculcant els principis establerts en l'Estatut. No sabem, encara que en tenim el convenciment, si del que es tracta, sense dir-ho, és de posar en dubte l'actuació del Consell Executiu fins ara i donar la imatge que actua d'esquena a aquest Parlament, quan exerceix funcions pròpies que estatutàriament li corresponen.

Si la intenció és aquesta, hem de dir que la moció no fa cap servei al país perquè això no és cert, i el fet que l'ha conduït en la seva expressió, els decrets del dia 15 i 27 de maig, són plenament legals i dintre de les competències de l'Executiu com a continuació en farem esment.

En relació amb els decrets que han conduït avui a la moció que ara estem debatent, entenem que el procés del tema de les transferències arrenca del reial decret de 29 de setembre de 1977. I permetin-me les senyores i els senyors Diputats que en aquest moment parlem i fem una interpretació —una interpretació històrica però també jurídica— dels decrets, perquè jo voldria dir també que en part de la intervenció del Portaveu del Grup Socialista he entès i hem entès que es feia interpretació només política d'aquests decrets. I ja és bo que se'n faci una interpretació política, però en tot cas sense oblidar els fonaments jurídics d'una decisió del Consell Executiu de la Generalitat.

Dèiem que entenem que el procés del tema de les transferències arrenca del reial decret de 29 de setembre de 1977 sobre el restabliment provisional de la Generalitat, que en el seu punt sisè li atribuïa la facultat d'integrar les actuacions de les Diputacions de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona i coordinar les seves funcions en l'àmbit de la Generalitat tot mantenint les Diputacions la seva personalitat jurídica. En el Reial Decret de 13 de setembre de 1977 es desplegà el decret anterior, i en el seu article 4 es va crear la Comissió Mixta per a les transferències de les competències de les quatre Diputacions establint que aquesta hauria de proposar al President de la Generalitat les funcions i serveis que es transfereixen o s'integren. El 23 de novembre de 1978, la Comissió Mixta va lliurar al President una proposta de transferència que va ésser aprovada per unanimitat el 15 de de-

sembre de 1978 per la Diputació de Barcelona i, amb algunes reserves quant al moment polític, per les altres Diputacions catalanes.

El 12 de febrer de 1979, el Consell Executiu de la Generalitat provisional acceptà per unanimitat els acords de transferències de les Diputacions de Barcelona i de les altres Diputacions catalanes, acollint-se al procediment de transferències de les Diputacions a la Generalitat que s'estableix per reial decret de 27 d'octubre de 1978, avui vigent —vull destacar aquest fet—, avui vigent a excepció del seu article 4, que estableix que les propostes de transferències de les Diputacions s'han de trametre al President del Govern de Madrid per la seva aprovació en consell de ministres. Aquest precepte, l'article 4, repetixo, no es pot considerar vigent avui ni tan sols com a disposició transitòria, ja que una vegada aprovat l'Estatut aniria en contra del principi d'autogovern reconegut explícitament en l'article 1, punt 2, de l'Estatut, que ens diu que la Generalitat és la institució on s'organitza políticament l'autogovern de Catalunya, en relació amb els articles 143 i 153 de la Constitució, que prohibeixen tota interferència de l'Administració de l'Estat en les Comunitats Autònomes.

D'acord avui amb l'Estatut i d'acord amb l'aplicació de les normes de la Disposició Transitòria Segona d'aquest, i tot considerant —i això ho volem destacar—, i tot considerant en tota la seva amplitud i importància les reserves de llei contemplades en l'article 5, punt 3, i en l'article 9, punt 8, en relació amb l'article 25, punt 2, de l'Estatut —que no llegiré perquè crec que les senyores i senyors Diputats aquí presents els coneixen a bastament—, no es pot oblidar que aquesta Disposició Transitòria Segona regula que, mentre no legisli el Parlament, el Govern de Catalunya podrà reglamentar i executar les lleis estatals. I també la Disposició Transitòria Sisena, punt 6, recull el fet de la continuïtat de la tramitació de les transferències de l'Estat, ja en tràmit, establertes en els seus decrets de traspàs. Tal com es troba, doncs, el procés de transferències de serveis de les Diputacions a la Generalitat, ja en tràmit també, en el moment d'entrar en vigor l'Estatut i, per tant, per extensió, es continuarà en els termes de la legislació anterior, d'acord, doncs, amb el decret de 27 d'octubre de 1978.

Seguint, doncs, els tràmits ja iniciats, i en funció també de la Disposició Transitòria Sisena, punt set, de l'Estatut, que estableix: «Les Diputacions Provincials de Barcelona, Girona, Lleida i Tarragona podran transferir o delegar en la Generalitat de Catalunya, d'acord amb allò establert en la legislació de Règim Local, aquells serveis que per llur pròpia naturalesa requereixin un planejament coordinat, i podran conservar l'execució i gestió d'aquests mateixos serveis», el Consell Executiu de la Generalitat és competent per a prendre els acords que ha pres, que, a més a més, s'ajusten a dret. Ens movem, doncs, dins de l'àmbit de les funcions de l'Executiu i no del Legislatiu, i així ho va entendre el mateix Consell Executiu de la Generalitat quan en el decret del 15 de maig diu —i això és important— «mentre el Parlament de Catalunya no legisli sobre la matèria». Perquè aquí, en aquesta Cambra, en relació amb els decrets —d'això, no se n'ha fet esment— jo crec que aquest és un punt important en

relació amb el que avui s'hi està debatent i s'hi planteja. I també aquest mateix decret del 15 de maig, en els articles 1 i 3, que aprova i accepta les transferències de les competències, funcions, serveis, organismes i unitats administratives en els termes de la proposta de la Comissió Mixta, delegant la gestió de les competències a les respectives Diputacions, diu: «Mentre el Parlament no legisli sobre aquesta matèria, sense perjudici del seu exercici coordinat a través dels òrgans de la Generalitat.»

Per tant, es mou el Consell Executiu de la Generalitat, el Govern de la Generalitat, dintre de les competències de l'Executiu, tal com ja hem vist, i no intenta en cap moment ni sostreure ni envair les atribucions del Parlament, sinó que fa clar esment de respecte de les seves atribucions. Tampoc no és necessari cap llei especial respecte als pressupostos provincials d'acord amb l'article 48 de l'Estatut que regula la tutela de la Generalitat sobre els ens locals, i també d'acord amb la Disposició Addicional Quarta, que estableix que, a partir de l'entrada en vigor de l'Estatut, els pressupostos de les quatre Diputacions catalanes seran units al de la Generalitat. Cal, doncs, no confondre la llei d'organització territorial de què es fa esment a l'article cinquè de l'Estatut i a d'altres amb el problema de les transferències.

Creiem, doncs, que ha quedat prou palesa l'actuació correcta legalment, ajustada a dret, i encertada políticament del Govern de la Generalitat. Examinades aquestes dues vessants de la moció socialista, la de la seva lectura externa, la de la seva lectura quant a la lletra i també la del seu contingut polític, ens refermem en el nostre judici, i també nosaltres creiem que, en aquests moments, podríem dir que aquesta moció, políticament, no és oportuna. Perquè, en tot cas, i això sí que ho reconeixem, el debat és bo. Sempre és bo debatre les coses, i sempre és bo quan el punt i el tema del debat hi són per haver fet coses. I nosaltres avui som aquí debatent això perquè el Consell Executiu de la Generalitat entenem que ha fet el que calia fer. I possiblement avui també seríem aquí, en aquest cas amb una altra moció, també presentada pel mateix Grup que avui ha presentat aquesta —possiblement, repetixo—, en la qual ens dirien el que nosaltres, el Govern de la Generalitat en aquest moment havia de fer, el que podia fer, que nosaltres entenem que és el que calia fer.

Per tant, examinada la moció socialista en els seus aspectes i en la lectura que s'ha fet, nosaltres —ja ho he dit al principi en nom del nostre Grup parlamentari— hem trobat molt positiva i molt encertada l'esmena presentada pels Grups parlamentaris d'Esquerra Republicana de Catalunya conjuntament amb Centristes de Catalunya, perquè nosaltres entenem que permet situar la moció i la constitució d'aquesta Comissió provisional en el seu just límit i alhora permet d'eludir, no caure, en tot el que de la lectura inicial de la moció socialista ja s'ha esmentat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Té la paraula el senyor President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT de la Generalitat: Senyor President, senyores i senyors Diputats, de fet no m'hauria calgut intervenir en aquest debat i no hi intervindria si no

s'hagués fet una referència, d'altra banda molt previsible —perquè com s'ha dit aquí, de fet, en la base, en l'origen, en l'arrel d'aquest debat hi ha precisament això—, si no s'hagués fet referència, una referència crítica, als dos decrets. I de fet va ésser preveient aquesta eventualitat, aquesta quasi seguretat, que vaig demanar que aquest debat no es fes el dia 4, com en un principi s'havia proposat, sinó que es fes avui. Em sembla que tots vostès haurien comprès i haurien admès que jo el dia 4 no hagués assistit al debat perquè el motiu que m'ho impedia era prou plausible i era prou important, sense amb això disminuir gens ni mica el paper del Parlament. Però jo vaig preferir demanar aquest ajornament, i en dono les gràcies al Parlament, a la Mesa i a la Junta de Portaveus per haver donat la seva aquiescència a la meva petició. I ho vaig fer perquè entenc que el President de la Generalitat ha de tenir un contacte fàcil amb el Parlament. És a dir, que s'hi ha de comparèixer sempre que calgui, o sempre que el Parlament ho desitgi, o també, encara que el Parlament no ho reclami, sempre que el mateix President o el Consell Executiu sentin la necessitat de deixar ben clara la seva actuació davant d'aquesta Assemblea. I tot això s'ha de fer, entenem nosaltres, entenc jo, sense transcendentalitzar les coses. I, evidentment, la meva intervenció d'avui, ja ho dic d'entrada, no serà transcendental, i no cal que introduïm al Parlament de Catalunya aquests adjectius que de tant en tant s'han introduït en el Parlament de Madrid, que cada dos per tres es parla d'una «corrida de toros», es parla que hi haurà un debat tan enormement important i tan dramàtic. Amb tota la naturalitat, amb tota la normalitat que puguem, convé que les relacions del President de la Generalitat amb el Parlament siguin fluides i que no hi hagi per cap banda —i, evidentment, jo dic que per la meva banda no hi serà— cap mena de recel, cap mena de suspicàcia. Això no vol dir que les intervencions del President de la Generalitat hagin d'ésser molt freqüents, em sembla a mi. Avui mateix, si no hi hagués hagut més tema que el que pròpiament hi ha en el text de les mocions socialista i comunista, jo no hauria intervingut, i no pas perquè no consideri jo i no consideri Convergència i Unió que el debat és important. Ho és, i molt. Però en no tractant-se d'un debat de política general ni de res que fes referència directa a decisions preses per l'Executiu, el seu President, el President de la Generalitat, no hauria considerat del cas d'intervenir.

Em permetran que hagi dedicat uns minuts a aquest tema previ perquè és la primera vegada que parlo davant d'aquest Parlament com a President de la Generalitat, a través del qual amb aquestes paraules intento definir una mica, no solament el que des del meu punt de vista, perquè el Parlament en pot tenir un altre, evidentment, i el que valdrà serà el del Parlament, ha de ser la relació del President de la Generalitat amb el Parlament, sinó que, a més, vull definir la voluntat del President de la Generalitat de tenir un contacte sovintejat, un contacte obert, un contacte franc, que de vegades pot ser evidentment conflictiu, no hi ha dubte, però en darrer terme, un contacte obert i tan sovintejat com calgui amb el Parlament.

Dit això, vull parlar evidentment una mica del tema que hi ha en el fons, és a dir, que és la motivació real de

tot el debat d'avui, que és el tema dels dos debats, el del 15 de maig i el 27 de maig.

Bé s'hi han fet —i ho celebrego—, fins avui menys consideracions jurídiques. Potser qui n'ha fet més justament ha estat el nostre Grup parlamentari, amb una actitud inicial, doncs, de pensar que per aquí hi podia haver bastants d'intervencions. Però, en conjunt, s'han fet menys intervencions jurídiques del que semblava —vista tota una sèrie de declaracions que havien precedit, sobretot dies endarrera, aquest debat—, menys intervencions jurídiques, repeteixo, del que es preveia. Per tant, això a mi m'eximeix de parlar-ne. Tampoc no n'hauria parlat gaire, perquè, en darrer terme —i celebrego que les persones que han intervingut, els Diputats que han intervingut, hagin vist això—, aquesta és una Cambra política, això és un Parlament, això és una Cambra política, no és una Cambra jurídica, i la juridicitat o no-juridicitat d'un decret es pot i, evidentment, s'ha de discutir en el Parlament, però no és la seva instància principal. En tot cas, aquest és un tema de què ja ha tractat, i he dit que més que ningú potser, el senyor Bigatà, i per tant ara jo no m'hi entretindré. Però com que del que es tracta és de parlar de la realitat de les coses, no únicament del que en podríem dir, en fi, els plantejaments formals, sinó de tot el clima, doncs, entorn del qual es produeix aquest debat i es va produir, sobretot, la petició d'aquest debat, jo sí que he de fer unes referències que no són pas jurídiques però sí els elements jurídics que en un moment determinat es varen plantejar. Perquè —i en això hi estic molt d'acord, en això i en moltes coses, ja es veurà, no en totes, evidentment—, en això i en altres coses estic d'acord amb el que ha dit el senyor Martín Toval. I el que tindrà de bo el resultat, espero, precisament d'aquesta sessió del Parlament i la resolució que es prendrà —si és que la resolució, és a dir, si és que el que es vota finalment està en la línia de la proposta feta, de l'esmena feta per l'Esquerra Republicana i pels Centristes de Catalunya—, des de la nostra perspectiva el que tindrà de bo és que permetrà que la discussió política se situï allà on s'ha de situar, que no és en el terreny de les declaracions, en el terreny, diguem-ne, de l'opinió pública estrictament, en el terreny de la premsa, sinó en el terreny del Parlament, on tots estem obligats a fer un esforç de rigor i on, en darrer terme, som molt responsables del que diem —que per això ens prenen d'una manera tan exacte tot el que diem—, som molt responsables i aquest rigor és el que nosaltres necessitem.

Per què, és clar, què ha passat amb aquests decrets? Amb aquests decrets es pot estar més o menys d'acord, ja en parlarem, però, en realitat, jo he de dir —i he de fer aquesta defensa com a representant de l'Executiu— que, en un primer moment, i encara avui, encara no fa gaires dies jo vaig rebre una carta d'un personatge, d'un polític molt important de casa nostra, concretament d'un President de Diputació, en la qual posa en dubte la juridicitat del decret.

Jo, sobre això, he de dir el següent, he de dir que sí, que al primer moment se'ns va dir que el decret era anti-jurídic, que era anticonstitucional; això s'ha arribat a dir, no caldrà ara que ho anem a demostrar, és així. Fins hi va haver una Diputació, concretament la Diputació de

Lleida que en un moment determinat va amenaçar que suspendria l'acord que ja havia pres la Diputació; millor dit, el President, concretament, va dir que el suspendria. No es va fer, i va ser un encert que no es fes. Però, per diversos conductes de dreta i d'esquerra, se'ns va dir: bé, i Madrid què dirà davant d'això? Jo voldria, ja sé que això està superat ara, però com que les coses s'han d'entendre en el seu context i en la seva gènesi, sembla que val la pena dir que de dreta i d'esquerra, de dreta i d'esquerra, se'ns va dir: bé, i a Madrid què diran davant d'aquest decret? Que, en un primer moment, se'ns va arribar a dir, explícitament o implícitament, perquè quan se'ns diu: i Madrid què dirà?, vol dir que és un decret perillós, que és un decret en el qual l'Executiu s'ha extralimitat, no envers, en aquell moment, envers el Parlament, sinó en la interpretació que feia de l'Estatut envers Madrid, i s'entén per Madrid, en aquest cas, envers, evidentment, el Parlament de Madrid, el Govern de Madrid i l'Administració central. Bé, hi ha una cosa que a mi em sembla que és important, i que és un primer punt compositiu que em sembla que tot el Parlament acceptarà com a bo, i és que aquest decret es va fer el dia 15 de maig —avui som al dia 12 de juny; fa quasi un mes que es va fer i Madrid no ha dit res, absolutament res. És a dir, aquella gent que per obligació, perquè són el Govern de l'Estat i perquè són l'Administració de l'Estat, han de vetllar perquè no es faci cap transgressió, aquella gent, de la qual —i aquí hi ha la premsa— se'ns va dir: què dirà Madrid ara davant d'això? I se'ns va dir des de la dreta i des de l'esquerra, aquella gent no ha dit absolutament res. I sé d'algú que ha consultat el Govern: i bé, què hem de fer davant d'això? què hem de contestar? I la resposta del Govern, del Govern de Madrid, vull dir, ha estat: nosaltres, el Govern de Madrid, no hi podem fer res, perquè això, tal com s'ha fet, és una cosa que des del nostre punt de vista, des del punt de vista del Govern, de l'Administració, la interpretació que ells fan de l'Estatut és absolutament inatacable.

Aleshores, encara que ja repeteixo, ja dic, que això em sembla que és una cosa que està molt superada, de tota manera jo tinc l'obligació no pas de situar-me en el que és la fotografia del moment present, sinó una mica en el que ha estat tot el procés aquest dels decrets, i dir que espero que, vista aquesta situació, aquesta posició, aquesta postura de l'Administració central del Govern de Madrid, que no s'ha posat en dubte des de Madrid la jurisdicció d'aquest decret, espero que ningú des de Catalunya no la posarà en dubte, és a dir, que des de Catalunya no es discutirà una jurisdicció que Madrid admet totalment.

Aquest és un punt, repeteixo, potser una mica superat en el context d'avui, però no en el context de la gènesi que ha portat el debat d'avui i en el que en podríem dir aquella mica, diguem-ne, de batalla dialèctica que es va muntar des de la dreta i des de l'esquerra sobre els nostres decrets.

Però ara em vull centrar, dit això, en un aspecte d'aquests, i aquest és estrictament, estrictíssimament polític, i és que, és clar, nosaltres, entre altres coses —després les recapitularé, les raons—, però una d'elles, la primera raó, és que entre altres coses nosaltres varem fer aquests decrets perquè, vist el que havien estat de sempre les postu-

res dels partits, varem entendre que ningú no hi podia estar en contra. És a dir, si de cas, se'ns podrà dir que són curts, ja en parlarem d'això; nosaltres creiem que no són curts, però en tot cas el que no es pot estar, crec, és en contra del decret, i jo celebri molt que polítics molt importants, que evidentment no són del meu partit sinó que en aquest cas corresponien, diguem-ne, al ventall més d'esquerra del nostre país, doncs, varen subratllar, des del primer moment, malgrat totes aquestes crítiques que altres dirigents polítics feien i potser aquest ambient que s'anava creant, però alguns van dir, de manera ben clara, que ells no podien estar en desacord amb la intencionalitat política dels decrets, o del primer decret, que és el primer que va desencadenar unes certes reaccions. I, en tot moment, en tots els òrgans, als Plens de les Diputacions, es va dir textualment, i això ja no és un problema de premsa, sinó que és un problema només de mirar les actes de les sessions plenàries de les Diputacions, es va dir, per gent de totes bandes, o de moltes bandes, si no de totes, almenys de moltes bandes, que el decret era, textualment, una passa endavant.

D'altra banda, nosaltres sempre hem cregut que havíem de tenir el suport ple polític de les forces dels partits del país, perquè aquests partits han dit per més d'un conducte, vull dir que gent de més d'un partit han dit, textualment, coses com les següents —les han dit ara i les van dir fa sis mesos i les van dir fa un any—: «cal anar, per exemple, textualment, a la creació d'un servei de coordinació sota la direcció, sota la direcció, subratllo la paraula direcció, de la Generalitat»; o bé textualment, «les seccions nominalment adscrites a les Diputacions i als seus funcionaris han d'estar a les ordres i sota les directrius programàtiques dels departaments de la Generalitat». Això són citacions absolutament textuales amb les quals estem d'acord, i amb les quals crec que segueixen estant d'acord les persones que les van fer en el seu dia, i, per tant, penso que no hi pot haver, des d'un punt de vista polític, cap mena d'oposició als nostres decrets.

També s'ha dit, i també hi estem molt d'acord, que cal absolutament que la Generalitat tingui la màxima imatge política i de govern; he de dir, però, com a representant de l'Executiu, que si bé la imatge és molt important, també ho és, i sobretot ho és, l'efectivitat del control, i això és el que volem. Quan se'ns diu: «oh, és que vosaltres només demaneu la titularitat». No, que nosaltres només demanem la titularitat no és cert, demanem, a través d'aquesta titularitat, el control, la fiscalització, la direcció i, si cal, si veiem que realment hi ha una resistència, una obstrucció o unes dificultats objectives perquè es produeixi aquest control, aquesta fiscalització, aquesta direcció, aquesta coordinació, si cal, la recuperació de la gestió. Això és el que ens dona peu, concretament, als decrets de 15 de maig i 27 de maig, i és per això que quan ens diuen: «oh, el que passa és que vosaltres us heu quedat curts, vosaltres us heu quedat curts amb aquests decrets», nosaltres diem que no, que en aquests decrets hi ha tot allò que hi ha d'haver, que s'ha d'anar desplegant —i després diré per què—, que s'ha d'anar desplegant amb una certa cautela. I potser podem ser criticats perquè despleguem aquests decrets amb un excés de cautela —després, repeteixo, ja ho diré, per què ho fem

així—, però en tot cas, després de la part que he sentit fins ara del debat, d'aquesta primera part i de les intervencions dels representants de tots els Grups polítics, hi ha una cosa que ens tranquil·litza, i és que sabem que si volem anar més de pressa i que si volem anar, diguem-ne, més a fons en l'aplicació de totes les perspectives que aquests decrets obren, nosaltres tindrem, si hem de creure tot el que s'ha dit fins ara per part de tots els Grups polítics, un ple suport de les forces polítiques de Catalunya.

O sigui que nosaltres varem fer aquests decrets, primera, perquè no eren antijurídics i, òbviament, no eren anticonstitucionals, perquè coincidien amb un criteri polític molt estès, i, a més, per una raó que per a nosaltres era molt important i per a aquest Parlament també ho era, o almenys per a una part molt important d'aquest Parlament també lo era, i és que, de fet, és el que nosaltres havíem dit que fariem en el nostre discurs programàtic. I, és clar, per a qui ens va votar, per als 75 vots que varen votar la nostra candidatura a la Presidència i al Consell Executiu de la Generalitat, i fins i tot penso que també per als qui no ens van votar —perquè els qui no ens van votar, òbviament, el que poden exigir és que nosaltres siguem conseqüents amb el que varem plantejar—, per a tots aquests jo vull recordar que el que vaig dir textualment el dia 22 d'abril —i que després vaig subratllar, vaig matisar en el sentit que em va ser demanat concretament, i a això ha fet referència el senyor Vicens, per l'Esquerra Republicana— va ser el següent: pel que fa als traspasos de les Diputacions a la Generalitat, fa temps paralitzats, malgrat els acords presos per les Diputacions catalanes que, en uns termes més amplis, condicionats, venien a transferir les seves competències a la Generalitat, ens proposem prendre les mesures necessàries perquè les dites transferències, en benefici de la Generalitat, es facin molt ràpidament. Aquests traspasos afectaran la titularitat de les competències, però és la nostra intenció que fins que no s'aprovi la nova organització territorial i administrativa de Catalunya, aquestes competències, totalment o en part, i repeteixo, totalment o en part —vull dir que si entenem que en algun moment la dificultat objectiva o per una obstrucció, que ara com ara no es produeix, tot sigui dit, s'impedia aquesta coordinació, aquesta fiscalització, aquest control efectiu de qui ha de tenir el poder polític a Catalunya, que és la Generalitat, i amb això ja estem d'acord, la Generalitat, que vol dir, òbviament, i després en parlarem, l'Executiu i el Legislatiu, si es produïa alguna reticència en aquest sentit, nosaltres, totalment o en part, dèiem, podríem recuperar aquelles gestions que calguessin—, i dèiem, doncs, que aquestes competències, mentrestant puguin ser exercides per delegació de la Generalitat per les mateixes Diputacions, per tal de no allunyar totes aquestes funcions de les realitats comarcals que serveixen.

De fet, ara com ara, els instruments, les eines més eficaçes que hem tingut, que nosaltres veiem des de la Generalitat, des del Consell Executiu de la Generalitat, no des de fora, les eines més eficaçes que veiem que poden fer aquest servei, ara com ara, és, diguem-ne, la maquinària, per dir-ho així, és l'administració de les Diputacions, que, repeteixo, pensem controlar a fons, i això és

un anunci que fem a totes les forces polítiques i a totes les Diputacions que podem anar, i més després d'haverlos sentit parlar a tots vostès, tan enllà com calgui perquè aquest control sigui realment efectiu. Però volem evitar, això sí, com ha dit abans el Conseller Vidal amb una frase que, com ha recordat el Diputat senyor Martín Toval, era meva inicialment, volem evitar que l'alcalde de Boadella, doncs, hagi d'anar a Barcelona. L'alcalde de Boadella o ha d'anar a Girona o ha d'anar a Figueres i això és el que discutirem tan aviat com puguem, però, evidentment, no ha de venir a Barcelona a tramitar aquell petit crèdit que necessita per a fer un pou o per a fer un camí. I dèiem també el dia 22, i en realitat és d'acord amb el que dèiem el dia 22, ja que és amb motiu d'això que se'ns va votar, dèiem exactament, en aquest punt per tant, resumint, que la nostra política perseguirà un triple objectiu, que és: traspasar ràpidament la totalitat dels serveis i de les competències de les Diputacions a la Generalitat, preparar la nova estructura territorial de Catalunya i, mentrestant, utilitzar, i ara ho subratllo, sota ple control de la Generalitat, les estructures de treball de les actuals Diputacions. Això va ser votat per 75 Diputats, i, per altra banda, totes les preses de posició que hi ha hagut avui mateix, però també durant mesos i mesos abans de la sessió d'avui, estan, em sembla com a mínim, en aquesta línia, potser demanen més, però com a mínim estan en aquesta línia.

Per tant, tres raons: una raó jurídica, una raó política i una raó de coherència, no solament amb el nostre propi pensament, sinó amb el nostre compromís programàtic davant d'aquest Parlament.

Aleshores, vistes les coses d'aquesta manera, per què havíem d'esperar? S'ha parlat i s'ha argumentat, jo sé que, a més, tota la gent, tots els polítics catalans que han parlat d'aquest tema, tots ells estan inspirats en la més bona voluntat, però de tota manera s'ha parlat, per exemple, d'esperar fins a final d'any, a final d'any podríem haver-ho resolt, això de les Diputacions; potser sí, potser no que ho haurem resolt, però, per què hem d'esperar a final d'any si avui, almenys en una part molt important, el control, la fiscalització, la direcció, en darrer terme, si calgués, també la gestió i, en tot cas, la titularitat, la podem tenir ja des d'ara? O bé se'ns havia dit en algun moment: això potser es podrà fer d'aquí a setze mesos, la qual cosa naturalment en el moment en què es va dir, que va ser més o menys el moment en què es van fer els decrets, resultava enormement alarmant. I obligava l'Executiu a aprofitar a fons les possibilitats legals i polítiques de les quals disposava. I és per això que jo celebri molt, jo celebri molt una cosa que ha dit el Diputat Martín Toval, ha dit: «jo reconec la legítima urgència amb la qual el Consell Executiu de la Generalitat s'havia d'enfrontar amb aquest tema».

I ha dit una altra cosa que li agraeixo que hagi dit, que tenim present però que, evidentment, hem de tenir molt present i ha de tenir molt present tot el Parlament. Diu ell, i això jo ho subscriu, com a President de la Generalitat ho subscriu, i farem tot el que calgui durant totes les urgències que calgui, però sobretot convé molt no caure en el parany, deia el Diputat Martín Toval, no caure en el parany de, diguem-ne, de no veure que més

enllà del que fem ara, i això és veritat, amb el temps, quan el Parlament estigui en ple funcionament, podrem fer més. Absolutament admès; però mentrestant, nosaltres, hem de dur a terme allò que anem a dur a terme perquè el país, a més, ens demana que ho fem. El país ja no ens demana que esperem, és a dir —ho vaig dir també en el meu discurs programàtic—, hem passat les etapes de provisionalitat, en tot el que es pugui les dates de provisionalitat s'han de superar i, en aquest punt concret, hi havia unes possibilitats de superar-ho i s'havia de fer. Per tant, no calia esperar i com que no calia, no s'havia d'esperar. No s'havia d'esperar.

Quin sentit tindrien totes aquestes actituds polítiques nostres de les quals ens hem de felicitar durant anys i panys, en les quals molts dels aquí presents han participat personalíssimament, en nom de les quals hem reclamat ara mateix, hem reclamat d'una manera immediata, hem exigit d'una manera immediata, hem exigit, de vegades sense tenir força per a exigir, però, diguem-ne, simplement, per subratllar la força de la nostra reivindicació política, hem reclamat les coses amb la màxima rapidesa, quin sentit tindria, per tant, que ara, que una cosa que sí que la podem fer d'una vegada, tot seguit, doncs, l'ajornéssim? O bé, amb quina força aniríem a Madrid a reclamar, aquesta setmana que comença a actuar la Comissió Mixta de traspassos Estat-Generalitat, amb quina força aniríem a demanar que ràpidament ens donin el que sigui, l'INUR, si és que ho aconseguim, l'Ensenyament General Bàsic, per dir dues coses que han quedat encallades d'ençà de l'època anterior, de la Generalitat provisional? Amb quina força anirem a reclamar cuita-corrents totes aquestes coses, si resulta que tot allò que tenim a l'abast ho deixem per d'aquí a sis mesos, per d'aquí a un any, per d'aquí a quan sigui?

D'altra banda, calia fer això per molts diversos motius, alguns dels quals no diré per no allargar-me excessivament, però també per una altra raó: perquè tothom sap que sense fer això —si vostès volen ja ho admeto, i ho admeto de molt bon grat, fins i tot sense provocar el debat que a través d'això hem provocat ara—, sense fer això, fàcilment, i vull dir que sense mala voluntat per part de ningú —perquè jo sóc testimoni de primera mà per a saber que hi ha bona voluntat—, però sense mala voluntat per part de ningú, només pel que és la realitat objectiva, sense un acte com el que va fer el Consell Executiu de la Generalitat, fàcilment es crearien i creen, malgrat aquesta voluntat, s'estant creant disfuncionalitats, tensions i ambigüitats. I els exemples són arreu. No es produeixen només al nivell de la Diputació de Lleida, o de la Diputació de Barcelona. Es produeixen també, doncs, per exemple, en Diputacions en les quals hi ha una majoria o hi ha una força molt important de Convergència i Unió. Perquè la realitat de les Diputacions —funcionant la seva maquinària— doncs porta a això.

Ara, és a aquests Presidents, a tots, i a aquests Diputats a qui nosaltres des d'aquí els diem —i esperem que tindrem el ple suport de tot el Parlament— que l'aplicació d'aquests decrets porta a una situació en la qual aquestes disfuncionalitats, tensions i ambigüitats han de desaparèixer del tot. Això encara passa ara, i ara vaig a posar-ne uns exemples, només perquè es vegi això que

passa. I consti que estan referits, per exemple, a persones que han demostrat la seva bona voluntat i la seva, com diuen ells, bona disposició respecte a la Generalitat. Per exemple, quan un President de Diputació m'escrivia i em deia «és un honor col·laborar, és un honor per a mi, per a la Diputació que presideixo col·laborar amb la Generalitat»... Això és un llenguatge absolutament sorprenent. O bé quan deia: «La nostra Diputació» —la que sigui— «està amb la millor disposició per a col·laborar amb la Generalitat», jo he de dir que el President de la Generalitat queda paradíssim. I suposo que vostès també hi queden, de parats. Perquè no és una qüestió d'honor per a una Diputació col·laborar amb la Generalitat. No és una qüestió d'honor, no és una qüestió de bona disposició. És una qüestió d'obligació política. És clar, això és molt vàlid quan, per exemple ve el Capità General i diu: «Senyor President, és un honor per a mi i és un honor per a l'exèrcit col·laborar amb la Generalitat.» Magnífic! Això és un fet positiu. O, n'estic segur, dilluns, quan vagi a veure el President del Govern, el President Suárez, aquest em dirà: «És un honor per a mi, és un honor per al govern que presideixo col·laborar, estic amb la més bona disposició per a col·laborar amb la Generalitat.» Magnífic! Procurarem que sigui realment així. Magnífic! Això, dit pel Capità General, dit pel Cap de Govern, magnífic!, però dit per un president de la Diputació demostra que no s'ha entès clar la cosa, no s'ha entès que qui mana ha d'ésser la Generalitat. Això és el que s'ha d'entendre, i això és el que ha de quedar clar. Si vostès volen, això fet —i se'ns acusa d'això— amb un punt de parsimònia, si vostès volen, amb un punt, diguem-ne, de prudència, d'allò que en podríem dir un punt de delicadesa. D'acord. Per què? Oh, perquè no ens enganyem! Perquè darrera de les Diputacions, ara, ja no hi ha només la defensa de, en fi, d'interessos tradicionals, ja no hi ha només la defensa de postures locals de determinades comarques. No, no. Hi ha la defensa d'uns interessos polítics que estan representats en aquest Parlament, i que es defensen, vulguem o no vulguem, fins i tot. Jo no sé quina pot ser fins i tot de vegades la consigna dels comitès centrals respectius, però en realitat, a l'hora de la veritat —i això he de dir que ens ho havia advertit el President Tarradellas—, a l'hora de la veritat resulta que aquestes Diputacions defensen els seus interessos polítics i, indirectament, sense adornar-se'n, de vegades defensen les Diputacions. Amb bona voluntat, amb boníssima bona voluntat, fet per gent catalanista de tota la vida, fet per gent democràtica, fet per gent que ha patit per Catalunya, que ha patit per la democràcia, però que a l'hora de la veritat, doncs, et surten amb expressions d'aquest tipus —i insisteixo que l'home que ha escrit això és un home d'alta qualitat humana i política i catalanista— i que demostren que això no s'ha entès prou bé. Però que quedi clar, i aquest debat ha de servir per a això, que la intenció del Consell Executiu de la Generalitat és que això vagi quedant clar al més ràpidament possible. Però jo demano ara als partits polítics aquí representats que cadascú a la seva Diputació li digui que anem per aquí i que, per tant, qualsevol resistència, qualsevol obstrucció, inconscient moltes vegades, desaparegui. En tot cas, nosaltres no voldrem, diguem-ne, entrar, més que quan si-

gui absolutament necessari, en situacions de conflictivitat oberta, però en tot cas l'objectiu és aquest i, repeteixo, els decrets van cap aquí.

Voldria fer-los notar una altra cosa. L'Estatut ens dóna, ara com ara, un poder limitat. Suposo que això ho podem dir, perquè és així mateix. Dóna un poder limitat al Consell Executiu. I al Parlament, també. Ara, jo estic segur que el país ens demana que dins de les nostres atribucions, dintre d'aquests límits, nosaltres governem. Que governi l'Executiu, que té la funció fonamental de governar. I, evidentment i en aquest sentit, és molt positiu el que espero que sortirà d'aquest debat, que el Parlament governi en el que li correspon, que actuï en el que li correspon. Que tots plegats demostrem que Catalunya és governable, perquè la pregunta que tenim plantejada avui al carrer és aquella pregunta que tots coneixeu: ¿Catalunya, amb aquest Estatut, i en aquesta situació política que s'estrena, serà governable? Amb la pluralitat d'instàncies de decisió que hi ha a la Generalitat, i, dintre de la Generalitat, al Govern i al Parlament, i amb les Diputacions, i amb els Governadors Civils, i amb el Delegat del Govern, i amb tot això, ¿hi haurà manera d'entendre's tots plegats? Hem de demostrar que sí, que hi ha manera d'entendre's, que hi ha manera de fer funcionar el país, d'orientar-lo, de dirigir-lo, de governar-lo. I el fet més il·lustratiu en aquest sentit, la primera pedra de toc, és justament el tema de les Diputacions. No és l'únic, i vostès han vist com aquesta setmana nosaltres hem fet saber, de les diverses maneres que ho podíem fer, que entenem que el tema del Delegat del Govern era un tema que no es podia tractar de segons quina manera, ni d'una manera unilateral; evidentment, aquesta n'és una altra i, com vostès saben, molt i molt important. És per això, repeteixo, que hem fet els decrets, que els anirem desplegant, amb la cautela que calgui, amb el respecte que calgui, i jo estic segur —i més després de sentir-los avui aquí, de veure que estava més d'acord amb moltes de les coses que s'han dit aquí del que jo em pensava quan he entrat en aquesta sala aquest matí—, jo estic segur que ho farem també amb la col·laboració de tots vostès.

Finalment, queda un punt, que és aquest de la suposada invasió de l'Executiu en el camp del Legislatiu. Bé. Ja s'ha dit abans que això no era així. De tota manera, jo voldria deixar ben clar —aquí sí, perquè, repeteixo, jo vull ser un President de la Generalitat que no tingui por al Parlament, no vull tenir por al Parlament, i, per tant, voldria que la relació del President de la Generalitat i del Consell Executiu fos oberta, franca, de vegades, repeteixo, conflictiva, però sempre oberta, i sempre franca—, jo vull deixar clar que, des de la nostra manera de veure les coses, el Govern català —sempre que no desbordi l'àmbit de les competències reservades a l'Executiu, que en aquest cas era l'àmbit de les atribucions que fins a la constitució del Consell Executiu tenia el Consell de Ministres— pot dictar normes reglamentàries. Naturalment que després pot venir el Parlament —quan vingui, si vol, quan legisli sobre aquestes matèries, i vull fer notar que en aquest respecte el Parlament consta molt explícitament dos cops, no un, sino dos cops en els decrets—, naturalment que després pot venir el Parlament i pot modi-

ficar aquestes normes reglamentàries. Però de moment, avui, l'Executiu té potestat per a fer el que està fent. Evidentment que no la tindria si nosaltres, a través d'aquests decrets, haguéssim penetrat en altres camps, com, per exemple, si haguéssim tocat temes no tinguts en compte pel dictamen de la Comissió Mixta del novembre del 78, per exemple. O, posaré dos casos, si haguéssim modificat els òrgans de govern de les entitats locals o bé si haguéssim volgut modificar —això que haurem de fer, estem tots d'acord que ho haurem de fer i ràpidament, però això no ens pertocava—, si haguéssim modificat les divisions territorials. Però això no ho hem fet. Simplement hem aplicat la proposta de la Comissió Mixta. Hi haurà les discussions sobre si s'han tingut ben bé en compte aquell asterisc o l'altre o el de més enllà. En darrer terme, l'esperit ha estat, i crec que el text també —és una discussió en la qual no em toca entrar—, ha estat realment d'aplicar estrictament, al més exactament possible, la proposta de la Comissió Mixta del mes de novembre de l'any 78 i, per tant, no hem envaït —entenc jo, entenem nosaltres i em sembla que hi ha molta gent que ho entén així, fins i tot en el món jurídic— l'àmbit reservat al Parlament.

Ara bé, voldria dir-los una cosa, i és que per a l'Executiu la Comissió que avui es proposa constituir —entenguem-nos, si queda tal com s'explica, si queda tal com es proposa en l'esmena presentada per Centristes de Catalunya i per Esquerra Republicana— serà un element de tranquil·litat i per tant ens sembla bo que aquesta Comissió hi sigui. Per què? Doncs per això: perquè si hi ha quelcom que realment representa una invasió del Legislatiu, serem advertits pel mateix Parlament. Però serem advertits pel mateix Parlament d'una manera —i torno a estar d'acord amb el senyor Martín Toval— diguem-ne molt més positiva, i no d'una manera sempre insegura, canviant, diguem-ne oscil·lant, amb què s'és advertit quan simplement ens discutim a través dels diaris. Hauré de ser advertits a través d'una majoria parlamentària, no a través de les declaracions que avui són així i demà són una mica diferents i que poden donar aquesta interpretació o l'altra o la de més enllà. A través d'un plantejament polític rigorós i a través d'una majoria parlamentària, i és millor sempre que la política la fem en el Parlament que no a través de declaracions públiques, repeteixo, que mai no tenen el rigor d'una moció, d'una esmena o d'una justificació de vot.

Perquè nosaltres, senyores i senyors Diputats, i en aquest sentit jo agraeixo molt les paraules del senyor Vicens i del senyor Punset en el sentit de dir: «Reconeixem que el Consell Executiu té iniciativa, és dinàmic —si m'ho permeten—, que va per feina.» Ha estat una petita... Els ho agraeixo molt, perquè aquesta és l'obligació d'un Consell Executiu, doncs, fer coses. I per això necessita realment tenir el que en podríem dir la seguretat que en un moment determinat, doncs, el Parlament —i no s'ha de sentir gens humiliat el Consell Executiu si passa això— li digui: «Escolti'm! Vostès aquí han traspassat els límits que els pertocava.» Jo els agraeixo molt aquestes observacions que ens han fet perquè és el millor elogi que es pot fer a un Executiu. I, d'altra banda, agraeixo també quan se'ns ha dit per part d'aquests partits, i d'una ma-

nera més explícita per part del senyor Vicens, que ells sí que creien que els nostres decrets eren absolutament correctes, no solament des d'un punt de vista legal, sinó des d'un punt de vista polític.

Nosaltres, doncs, repeteixo, podrem fer millor el que és la nostra obligació, que és executar una política, perquè sabrem que el control legislatiu, encara que sigui de la forma, repeteixo, que és la que entenem que ha de ser, no la que hi havia en la moció primitiva socialista, aquest advertiment pot funcionar si cal.

I passarà això: que si el Parlament creu que des de la Generalitat no hem de coordinar i dirigir i controlar les Diputacions, ens ho dirà, i que ens ho digui. I si el Parlament creu que no hem d'unificar sota la direcció de la Generalitat, ben entès, el servei de bombers de tot Catalunya, o que no hem de reclamar com a Generalitat una presència molt important a través de la Diputació, que sí que la té, a la Biblioteca de Catalunya —la biblioteca que va fundar en Prat i que va ser de la Generalitat del 32, etc., etc., és la típica biblioteca que si algú hi té alguna cosa a dir, ha de ser la Generalitat—, que ens ho digui el Parlament. O si el Parlament, dintre dels límits que ha dit el senyor Martín Toval— que coneixem i que lamentem que hi siguin, justament, aquests límits, i que es fessin l'any 75—, creu que dintre dels límits que ens toquen l'Escola del Treball no s'ha d'incorporar a la política de la formació professional que el Consell Executiu pensa dur a terme, com una tasca importantíssima per al desenvolupament de Catalunya, que ens ho digui. Però que ens ho digui aleshores el Parlament. Em sembla que això era innecessari dir-ho, però sàpiguen que sempre per a Convergència i Unió i per al Consell Executiu de la Generalitat, sempre, el Parlament tindrà raó. Quan s'expressi en la seva plenitud, com s'ha d'expressar, sempre, evidentment, el Parlament tindrà raó. Ara, mentrestant —i acabo, senyor President—, mentrestant, i subratllada em sembla que d'una manera prou clara la sobirania del Parlament, el Consell Executiu procurarà fer la seva obligació. I, a més, procurarà no caure en un parany. L'obligació, com ja els he dit, és governar. És a dir, és controlar i dirigir totes les competències que li corresponguin i mirar de tenir-ne el màxim possible, no per a aquest Consell d'aquest o de l'altre partit determinat. Per a la Generalitat, per a Catalunya, mirar de tenir totes les competències que puguem, les de l'Estat i, evidentment, també, les de la Generalitat, que són unes competències que estan al nostre abast i que ens corresponen. Governar, que vol dir controlar, que vol dir fiscalitzar, que vol dir orientar, que vol dir dirigir en tot allò que ens permeti, evidentment, a qui té en últim terme la darrera capacitat de governar, de fiscalitzar, de dirigir i d'orientar, que és el Parlament. O que correspon al Consell Executiu de la Generalitat. Mentre nosaltres siguem Consell Executiu, nosaltres actuarem amb una plena mentalitat executiva, amb una plena mentalitat de govern. I el parany a evitar és un que ja ha insinuat el meu company Bigatà. El parany a evitar és no fer res per excés de prudència, per por del que ens puguin dir, i aleshores trobar-nos, com ell ha dit, al cap de quatre dies, que serem cridats a l'ordre simplement perquè no fem res. Aquesta obligació, evitar

aquest parany, complir aquesta obligació, és el que el Consell Executiu farà.

Senyores i senyors Diputats, senyor President, ha estat per a mi un motiu de satisfacció —i jo agraeixo, repeteixo, que el Parlament volgués ajornar el debat fins al dia d'avui— poder, no solament exposar el que ha estat un punt fonamental de la política del Consell Executiu durant aquest mes de funcionament, sinó, a més, haver pogut repetir que no hi haurà cap honor —i aquí sí que em permeto dir-ho—, cap honor més gran, tot i que sé que no és un honor sinó que és una obligació —no fos cas que caiguéssiu en aquella mateixa falla que abans hem criticat—, serà per a mi sempre la meva obligació, però a més serà un gran honor per a mi, de poder en tot moment comparèixer davant d'aquest Parlament a informar, a donar totes les explicacions que calguin sobre la política del Consell Executiu.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, se suspèn la sessió fins a les cinc de la tarda.

(La sessió se suspèn a les dues del migdia i es reprèn a un quart i un minut de sis de la tarda.)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, ocupin els seus escons, si els plau. *(Pausa)*.

Senyores i senyors Diputats, es reprèn la sessió.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President!

El Sr. PRESIDENT: Si em permet, senyor Martín, abans de començar el debat voldria comunicar als senyors Diputats que trobaran a la seva bústia el primer número del *Butlletí Oficial del Parlament*. En aquest número del *Butlletí Oficial del Parlament* hi ha el text del projecte de Reglament interior elaborat per la Ponència. Aleshores, tenint en compte les normes que van ser aprovades en el seu dia per aquest Parlament, el termini de presentació d'esmenes d'aquest projecte acabarà el dia 21 de juny a les 12 de la nit. Recordo que les esmenes poden ser presentades aquí, al Palau del Parlament, o bé enviades per correus, en el qual cas caldrà que hi hagi una justificació de la data de tramesa. La Comissió de Reglament interior començarà els seus treballs per a l'examen del projecte elaborat per la Ponència i de les esmenes, probablement, el dia 25. Dic probablement perquè és potestat del seu President d'assenyalar dia i hora de reunió. En tot cas, els Diputats que haguessin presentat les esmenes als primers articles del projecte haurien d'estar preparats perquè serien convocats segurament aquest mateix dia 25 o el dia 26.

Bé, dit això, reprenem el debat interromput aquest matí, i el senyor Eduardo Martín té la paraula.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, és per fer rectificacions a l'última intervenció del Molt Honorable President de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT: Molt bé; seguim la norma que ja hem seguit aquest matí i que d'altra banda havia estat en principi acordada en la reunió de la Junta de Portaveus amb la Mesa, i que hem acceptat que era una norma adequada per a aquest debat. El senyor Martín farà ús de la paraula amb un torn de rèplica a la intervenció del Molt Honorable Sr. President de la Generalitat.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, no sé si rèplica: rectificació, i se-

gurament pacífica. Una rectificació en la línia del que ha estat el discurs del Molt Honorable President de la Generalitat, discurs genèric, discurs —ell mateix ho ha dit— fet en funció del tema de què s'ha tractat, de què s'havia de tractar, que era el perquè avui hem fet aquest debat, encara que, efectivament, com el mateix text de la moció nostra deixa ja ben clar, no es tracta de crear conflictes innecessaris Consell Executiu-Parlament, Parlament-Consell Executiu, sinó de donar sortides institucionals als conflictes.

Nosaltres volem fer també, si és que l'Honorable President de la Generalitat ho ha fet, un gran esforç de rigor en tractar d'aquests temes. Efectivament, sobre els decrets —no sé si a dreta i a esquerra del Molt Honorable President, en qualsevol cas, no els socialistes— hem plantejat qüestions de legalitat o no dels decrets. Però és que a vegades les qüestions de legalitat són qüestions polítiques, perquè estem en un Estat de dret, i l'exigència democràtica de l'Estat de dret és un problema de legalitat, de juridicitat i de relacions —qüestió que nosaltres, particularment, ens interessa remarcar—, de relacions institucionals entre les institucions democràtiques del que per a nosaltres és la concreció de l'Estat de dret, de l'Estat de dret que són les nostres institucions —institucions de la Generalitat— i la seva relació dialèctica. Nosaltres, en aquest sentit, i amb esforç de rigor, voldríem dir que mai no hem parlat de Madrid i de la possible resposta que Madrid pogués tenir davant d'uns decrets la urgència dels quals hem legitimat amb les nostres paraules, malgrat que, evidentment, no era necessària la nostra legitimació, perquè el Consell Executiu té poders per a valorar urgències. Però els hem legitimat amb les nostres paraules.

I per què no hem parlat de Madrid, nosaltres? Perquè no convé que Catalunya estigui sempre pendent del que farà o no farà Madrid. Tenim un Estatut, tenim una Constitució, tenim un marc de legalitat per a actuar, com a Estat de dret. I, naturalment, hem d'actuar, pendents de Madrid, en un procés de negociació de traspassos de competències, però no en el que hi ha consolidat al nostre Estatut, competències de la Generalitat, i, en matèria de règim local, competències de la Generalitat, totes amb l'excepció que hi estableix la Constitució i que recull el nostre Estatut, article 9, apartat vuitè, de Bases del Règim Jurídic de les Administracions Públiques, tema en què tots coincidim que no és una limitació prou important. El problema, per tant, per a nosaltres, és que, per respecte i fins i tot per exigència del caràcter nacional del nostre projecte de construcció de Catalunya, del que estem fent, en definitiva, necessitem rigor polític, però també rigor jurídic. No es poden fer les coses sense tenir en compte encara que sigui les regles de l'EGB de la legalitat i de la juridicitat, perquè justament estem construint, entre tots, i amb la valuosa iniciativa del Consell Executiu, un Estat de dret, una part de l'Estat de dret que és a l'Estat espanyol, a Catalunya, però Estat de dret a Catalunya. Esforç de rigor. Per tant, no només paraules, sinó esforç de rigor jurídic i polític, però esforç de rigor.

Els decrets del 15 de maig i del 27 de maig són, se'ns ha dit, una via important per a establir el control, la fiscalització, la decisió de la Generalitat sobre tot un con-

junt de serveis, d'accions polítiques, que fins ara corresponien a les Diputacions. Es tracta, a més, de resoldre un conjunt d'entrebancs, de disfuncions, de disfuncionalitats entre les Diputacions i la Generalitat. Diputacions, sigui quina sigui la família política que hi juga, se'ns ha dit, fins i tot se'ns ha proclamat, que hi ha problemes, entrebancs i disfuncionalitats en Diputacions en què la majoria està representada pel mateix Grup parlamentari, Grup polític que fa costat al Consell Executiu. Entrebancs no sols per motius polítics, sinó administratius. I se'ns ha dit que la Generalitat ha de manar. I nosaltres diem que la Generalitat ha de manar. Totalment clar. Però volem remarcar una cosa que nosaltres havíem deixat, pensàvem, ben clar —i que creiem que el Molt Honorable President de la Generalitat també ha recollit— en la nostra intervenció inicial d'aquest matí. És que Generalitat de Catalunya ja és una cosa diferent de la Generalitat de Catalunya d'abans de les eleccions, d'abans de la vigència de l'Estatut, d'abans de la proclamació i la investidura del Molt Honorable Sr. President. I el Parlament, aquí, té un paper fonamental a jugar. I nosaltres diem, amb absolut pacifisme, amb absoluta desdramatització, al Molt Honorable Sr. President, que segurament els entrebancs, que segurament les disfuncionalitats amb les Diputacions de Catalunya, les que el Molt Honorable Sr. President diu que li són més familiars i les que segurament ens són més familiars a nosaltres —la que segurament ens és més familiar— es resoldrien totes si anàvem al fons del tema: titularitat i gestió. Si anàvem al fons del tema. I si la Generalitat assumia no solament el poder polític, sinó el poder administratiu de debò sobre unes competències que, a més, Molt Honorable Sr. President de la Generalitat, seran segurament el mínim indispensable que avui el Consell Executiu necessita per a poder donar contingut a les Conselleries, per a poder començar a funcionar, no solament políticament i amb alternatives polítiques i amb projectes polítics, sinó amb gestió que resolgui problemes dels ciutadans de Catalunya, dia a dia. Des de la Generalitat, no des de les Diputacions, sigui quina sigui la família política que pugui estar darrera d'aquestes Diputacions.

Per tant, i per això, la Generalitat ha de manar, i aquí entra aquest concepte que reconeixem tots, que la Generalitat avui és, a més, Parlament. I el Parlament pot, Molt Honorable Sr. President de la Generalitat, anar molt més lluny del que el Consell Executiu ha anat amb aquests decrets, que no vull qualificar més perquè ja els he qualificat. I com pot anar més lluny? El Molt Honorable President de la Generalitat i el Consell Executiu haurien pogut venir al Parlament a demanar això. A fer què? A fer legislació de règim local i a fer, per tant, autèntiques transferències de poder polític i administratiu des de les Diputacions a la Generalitat. I acabar els entrebancs i les dificultats fins i tot familiars, i enfortir els serveis territorials dels Departaments de les Conselleries. Perquè, a més, no és un problema que nosaltres ens inventem; ja està bé, amb perdó, amb moltes excuses, Molt Honorable Sr. President de la Generalitat, de l'Ajuntament d'Olost o del que sigui! No és aquest el problema. Perquè tenim experiències històriques. Perquè la Generalitat Republicana no es va basar sobre la gestió de les Diputa-

cins, sinó sobre la gestió de serveis territorials de la Generalitat, amb un altre nom, però serveis territorials de la Generalitat. I els Departaments de la Generalitat tenien una gestió efectiva lligada a la realitat territorial de Catalunya, i no haurien de dir: «Compte!, que si passem a la Generalitat serveis de les Diputacions, centralitzem.» No centralitzem. Mantenim descentralització, mantenim serveis acostats als ciutadans de cadascuna de les comarques de Catalunya.

Un tercer tema. Hem de fer una Catalunya governable. Absolutament d'acord. Hem de demostrar-ho. Absolutament d'acord. Però hem també d'arribar a un acord sobre de quin estil de govern hem de dotar aquesta Catalunya governable. Primer principi que ningú no contesta: Catalunya governable, ¿però sota quin criteri de govern? Perquè, a Catalunya, tots coincidirem també que no ens podem permetre el luxe d'equivocar-nos. No ens podem permetre el luxe de precipitar-nos. I nosaltres segurament hem caigut en errors de precipitació. Naturalment, a nosaltres ens costa d'acceptar-ho, però els decrets són també una precipitació. Són decrets de veritable transcendència, i quan hi ha decrets de veritable transcendència i que estan a la frontera —no parlo de legalitat en el sentit en què es vol parlar en aquest Parlament, per part del Consell Executiu i del Grup que l'abona, sinó del que són les relacions institucionals Govern-Parlament— del que és legislació, reglamentació, execució, el Parlament ha de dir coses, i podria dir coses segurament, sens dubte, més avançades. I podria fer costat a posicions molt més avançades. Catalunya governable, però quin estil de govern? Catalunya ha de reeixir, però fent d'Estat de dret, i políticament, i jurídicament, tot això és molt important. I aquí hi ha, d'alguna manera, en la pràctica política de cada dia, la necessitat d'enfortir l'acció del Parlament de Catalunya, lligant-lo, no a una tasca d'oposició o de confiança continuada al Consell Executiu, sinó a la tasca de construcció de Catalunya. Perquè no es tracta —i ho he dit en el meu primer parlament d'avui— de fer oposició per frenar, per obturar, per posar entrebancs a la política del Consell Executiu. De cap de les maneres. Es tracta de donar suport a accions polítiques eficaces i que contribueixin a la creació d'aquest marc d'Estat de dret o de donar alternatives, però no pas de dir no sense donar alternatives.

I és per això que torno a dir —i ho remarco en aquesta intervenció meua— que avui nosaltres presentarem una alternativa concreta, articulada, que els Grups parlamentaris, i molt primerament el Consell Executiu de la Generalitat, tindran ocasió de conèixer. Alternativa articulada a aquests decrets, perquè creiem que, efectivament, no són la sortida, no són l'alternativa per a poder caminar decididament en el projecte de construir territorialment, políticament, Catalunya. Perquè estem convençuts, com segur que n'està convençut també el Molt Honorable senyor President, que la gestió per part de les Diputacions dels serveis que s'han delegat és un autèntic entrebanc per a la construcció d'una Administració nova i democràtica a Catalunya. I el Molt Honorable Sr. President sap, i ho ha dit en altres ocasions —en ocasions que no lliguen amb el problema que tenim ara aquí—, que aquesta, la construcció d'una Administració nova, demo-

cràtica i desconcentrada a Catalunya, és la clau de volta de la construcció política de Catalunya.

Nosaltres diríem, en definitiva, i ho diem amb aquesta alternativa de proposició de llei que plantejem, que, si deixem que les Diputacions tinguin la gestió dels serveis delegats amb la fórmula d'aquests decrets, perillaran les comarques. I si deixem les Diputacions —sense més adjectius—, perillará l'organització territorial de Catalunya; perquè, en definitiva, extingir les Diputacions és donar vida a les comarques. I aquest és un procés que hem d'encetar des d'ara, perquè, si des d'ara no actuem decididament en tots aquests temes, difícilment farem possible aquest projecte polític en què coincidim, com a objectiu global, però en què, evidentment, no coincidim i trobem contradiccions serioses en els camins, en els passos per a tirar endavant aquest projecte.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, toca ara de fer el torn de rectificació dels diferents Grups parlamentaris. Però abans, veig que el Molt Honorable senyor President de la Generalitat vol intervenir. Té la paraula el senyor President.

El Sr. PRESIDENT de la Generalitat: Senyor President, senyores i senyors Diputats, una intervenció molt breu perquè, com ha dit el Diputat Martín Toval, em sembla que estem portant la discussió en un terreny en el qual, no solament el diàleg és fàcil, sinó en què, a més, les divergències que hi ha —que n'hi ha— de totes maneres són unes divergències que em sembla a mi que podem discutir aquí, avui, i en les sessions futures, i a través d'aquesta Comissió hi podem justament trobar manera de concordar molt més potser del que podia haver semblat dies endarrera.

En primer lloc, celebro que el senyor Martín Toval em digui que no ens hi hem de fixar, en Madrid. I això és veritat. Però, és clar, és veritat a mitges, de vegades. Sobretot és veritat a mitges quan després en resulta —jo els recomano només que repassin la premsa d'aquells dies i per això dic que és tan important que les coses en el futur les puguem discutir aquí i no a través dels diaris— que, per més d'una banda, se'ns va insinuar, se'ns va donar a entendre, que legalment, que constitucionalment —repassin els diaris dels dies 17, 18, 19, etc.— aquest tema hi era. Per tant, aquest és un tema que jo he volgut posar sobre la taula perquè no hi hagués, diguem-ne, dubtes ni sobre la juridicitat en aquest aspecte ni, sobretot, sobre la seva legalitat des del punt de vista de l'ordenament general de l'Estat. De tota manera, ho celebro. És ben cert que nosaltres hem de fer el nostre camí. Però, de tota manera, el Consell Executiu de la Generalitat, potser més que no pas l'oposició —això ja ho comprenc—, el Consell Executiu de la Generalitat hi ha de mirar, en fi, si més no, de reüll, si m'ho permeten dir, perquè ens hem de fixar una mica en el que pugui venir de Madrid. Ara, repeteixo, celebro aquesta afirmació que ha fet, que, naturalment, encaixa totalment amb el que és la posició nacionalista del nostre Govern.

Per la resta, voldria dir-los que, en línies generals, em sembla que es ratifica el que he dit aquest matí. Sembla que el senyor Martín Toval i potser algun altre Grup parlamentari consideren que es pot anar més enllà. Mag-

nífic! Anem-hi, anem-hi anant. Crec, de tota manera, que en alguna de les coses —ja ho diu ell—, en alguna de les coses en les quals es pot anar més enllà requereix la intervenció del Parlament. Anem-hi. Accelerem els tràmits perquè el Parlament pugui fer que tots plegats anem més enllà. Però nosaltres hem actuat, havíem d'actuar i hem actuat dintre del marc en què es pot moure l'Executiu. Per exemple, altra cosa seria si nosaltres haguéssim alterat l'estructura territorial, l'organització territorial de Catalunya, posem per cas, o haguéssim introduït modificacions —ho deia aquest matí— en el govern dels òrgans locals. Això és una cosa que no està al nostre abast i, per tant, no ho hem fet. Ara, en canvi, totes les altres coses, fins i tot, doncs, aquesta intervenció molt directa, aquesta presència d'un delegat permanent, per exemple, —que en darrer terme és el que hi va haver quan van desaparèixer les Diputacions l'any 31—, del Govern de la Generalitat, tot això són coses que entenem que nosaltres estem en condicions de fer. I, repeteixo, després d'haver sentit l'actitud, no solament conceptualment i intel·lectualment positiva, les actituds, les posicions que s'han exposat aquest matí, sinó que jo diria també, diguem-ne, les manifestacions d'empènyer perquè es vagi en aquest sentit, jo dic que, com a President de l'Executiu, em sento especialment confortat i que, per tant, ja ho farem. Farem tot el que puguem fer com a Executiu, amb el suport, espero, de tots vostès. I, evidentment, el Parlament compta amb el suport total de Convergència i Unió per tal de poder activar tot allò que permeti que el Parlament entri en joc ràpidament i que, per tant, pugui anar encara més enllà del que ara com ara és l'estricta camp d'actuació de l'Executiu.

Res més. Simplement, doncs, subratllar totes aquestes concordances de fons. Vull assegurar al senyor Martín Toval i a tot el Parlament, i a tot el país a través del Parlament, que en el nostre plantejament ara i en el plantejament que farem també —perquè també nosaltres presentarem molt ràpidament un projecte de llei sobre aquesta qüestió—, evidentment, les comarques no perillaran. Nosaltres, ja de sempre, com a representants, no pas únics però sí uns dels representants del que en podríem dir el catalanisme que hi ha hagut sempre a casa nostra de signe comarcalista, que ho ha estat, mantindrem i defensarem aquesta posició.

M'ha semblat que havia de donar i fer aquesta constatació. Malgrat tot, d'acord en el fons amb el que ha expressat el senyor Martín Toval, tirarem endavant la línia del decret —això sí, en tot cas ja ens avisarà el Parlament, la nostra obligació és tirar endavant—, seguirem prenent les iniciatives que ens sembla que estan dintre del marc del que avui pot fer l'Executiu en altres terrenys. Entenem que nosaltres hem de tenir aquests iniciatives, les podem tenir, i esperem, repeteixo, que el Parlament, a través d'aquesta Comissió i d'aquí a un mes a través ja del seu definitiu funcionament, ens podrà, per dir-ho així, acomboiar en la nostra acció d'Executiu.

Em sembla que no m'haig d'allargar més perquè, com deia aquest matí, convé molt que el President de la Generalitat tingui un diàleg franc, obert i tan sovintejat com calgui amb el Parlament, però no crec, d'altra banda, que

haguem d'entrar en discussions, diguem-ne, molt detallades, i menys quan sembla que no n'hi ha necessitat.

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats, com deia, anem a reprendre el curs normal del debat, procedint al torn de rectificació, d'acord amb la norma cinquena. La Presidència interpreta que l'ordre d'intervenció hauria de ser el mateix que l'ordre de les intervencions principals, és a dir, que hauria de començar amb la rectificació del Grup que ha presentat la moció, i després dels Grups que han presentat esmenes i finalment seguir amb la intervenció dels altres Grups per l'ordre habitual. Per tant, té la paraula en nom del Grup dels Socialistes el Diputat senyor Eduard Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats. Senyor President, si em permet, una qüestió d'ordre prèvia. El meu Grup entén que certament és, com diu el senyor President, aquest el moment oportú perquè el nostre Grup proclami la seva posició en relació amb la moció i les esmenes plantejades, però que, no obstant això, essent patrimoni encara, senyor President —esperem que ho sigui del Parlament en el seu conjunt—, la moció presentada del Grup Socialista, creiem que si s'escau podríem demanar la paraula en un altre moment, segons com siguin les intervencions dels diferents Grups parlamentaris en relació amb la posició que nosaltres explicitarem. I en aquest sentit demanem al senyor President que sigui generós, en aquesta possible curta intervenció, en el seu moment, en el seu cas hipotètica, perquè ara només parlariem de la nostra posició en relació amb l'esmena presentada per Esquerra Republicana de Catalunya i a la qual ha donat suport Centristes de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT: En el cas que realment el debat ho justifiqui, la Presidència concedirà la paraula novament a algun representant del Grup dels Socialistes.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors Diputats, nosaltres agraïm en tot el que valen les paraules expressades pel Portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya quan ha plantejat aquesta esmena perquè, certament, nosaltres coincidim amb el portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya que aquesta esmena respecta totalment l'esperit de la moció plantejada, i el que fa és, allà on hi havia ambigüitat, donar-li una concreció explícita, allà on hi havia elements en l'aspecte procedimental poc clars, donar-los una contundent explicitació, que nosaltres acceptem plenament en la mesura que, en definitiva —i molts Diputats d'aquesta Cambra ho saben—, estava evidentment en l'esperit d'aquesta moció. Nosaltres creiem que la presentació d'aquesta esmena, d'alguna manera el que representa és una voluntat important, ja coneguda per nosaltres, de coincidir en un aspecte fonamental: i és l'aspecte que el Parlament té una funció importantíssima; el Parlament —no com s'ha dit aquí amb altres paraules, un subparlament, o una competència amb la Mesa, no, no— té una funció importantíssima en el nostre Estatut, com correspon a una institucionalització democràtica de la nostra nació, a nivell d'autonomia, i en aquest sentit valorem en tot el que val la presentació feta per Esquerra Republicana d'aquesta esmena. En aquest sentit també hem de dir i hem de precisar, en relació amb algunes in-

tervencions aquí sentides aquest matí, que d'alguna manera diferenciaven i deien: «la moció és dolenta, però amb aquesta esmena acaba de tenir tot el seu significat», i que evidentment no corresponen als Grups esmenants, si mal no recordo, en qualsevol cas no al Grup esmenant Esquerra, i sí, particularment —i d'això, sí que me'n recordo molt bé—, al Grup de Convergència i Unió. Nosaltres estem també contentíssims que Convergència i Unió trobi elements per a poder votar aquesta alternativa. Però, compte, deixant ben clar que el contingut polític de fons és a la moció i que l'esmena —com ha dit molt bé el portaveu d'Esquerra Republicana de Catalunya— el que fa és concretar aquells aspectes ambigus, aquells aspectes procedimentals que no estaven prou aclarits, aquells aspectes genèrics i segurament poc explicitats que estaven naturalment en l'esperit; però vull deixar això clar perquè convé que les intencions de vot de cadascú quedin aclarides. Nosaltres estimem en el que valen les intencions de vot proposades juntament amb l'esmena per Esquerra Republicana de Catalunya i per Centristes de Catalunya, perquè tots dos, amb diferents intervencions i amb diferents estils, en definitiva han vingut a dir: estem d'acord amb l'esperit, estem d'acord amb el que això significa, intentem matisar-ho per donar-li el màxim de concreció, el màxim d'explicitació, i que quedi ben clar com funcionarà aquesta Comissió. Però no entenem legítim que es digui que la moció no es pot votar, però ara, concretada procedimentalment, sí que es pot votar. Perquè aquí el problema és polític i de fons, no és procedimental, no és reglamentari.

Dit això, nosaltres voldríem —segons correspon amb les normes aprovades per la Mesa— dir quina és la nostra posició literal en relació amb el text: assumida l'esmena presentada per Esquerra Republicana i signada també per Centristes de Catalunya, assumida aquesta esmena, el text literal que nosaltres assumim sigui sotmès a votació, en substitució de la nostra moció inicial.

Si s'escau i, senyor President, com que hi haurà intervencions posteriors a la meua, podria passar-lo per escrit, però ara el llegiré al més detingudament possible.

El Sr. PRESIDENT: Jo pregaria en efecte el senyor Martín que ens faci passar el text escrit, perquè per a procedir a una votació la Mesa ha de tenir el document escrit.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Totalment d'acord, senyor President. Si em permet, ara el llegiré molt detingudament perquè quedin marcades les coincidències, evidentment absolutes, amb el plantejament fet a l'esmena. El text de la moció que nosaltres sotmetríem a votació restaria de la següent manera:

«Es constitueix una Comissió provisional del Parlament, integrada per 17 membres, que tindrà existència mentre no sigui vigent al Reglament interior del Parlament, amb les funcions següents:

»Primer: Vetllar pels poders i competències del Parlament establerts a l'Estatut de Catalunya mitjançant el seguiment de les accions polítiques que puguin emprendre d'altres institucions de la Generalitat.

»Segon: Fer així mateix el seguiment de les decisions de les institucions de l'Estat que puguin afectar les competències estatutàries de la Generalitat.

»Pel que fa referència a aquestes dues funcions, la Comissió provisional no podrà prendre altres acords que els d'adreçar recomanacions al Ple del Parlament.

»Tercer: La Mesa podrà decidir, escoltada la Junta de Portaveus, que en casos d'urgència les iniciatives legislatives del Govern o les que estiguin avalades per un Grup parlamentari i que es produeixin en aquest període previ a la vigència del Reglament interior siguin tramitades, abans de passar al Ple, per aquesta Comissió provisional, seguint el procediment utilitzat per a la discussió en la Comissió del projecte de Reglament interior.»

En definitiva, els punts fonamentals de l'esmena, el contingut fonamental de l'esmena plantejada —quants membres tindrà la Comissió, fer explícitament esment que el Ple té l'última paraula en relació amb les funcions establertes a l'apartat 1r i 2n de la moció, deixar ben clar que la iniciativa és del Govern o d'un Grup parlamentari i que la tramitació és prèvia al Ple i a la Comissió, i, en definitiva, d'acord amb el procediment que hem seguit per a l'elaboració del Reglament interior—, tots aquests punts, doncs, són els elements clau i fonamentals que conté aquesta esmena, cap més no n'hem trobat, que nosaltres no recollim. Els recollim, doncs, totalment en aquest text que proposem.

Moltes gràcies Senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula el Diputat senyor Víctor Torres.

El Sr. TORRES: Honorable President, senyores i senyors Diputats, en aquest estat del debat ja gairebé seria inútil la meua intervenció, perquè sembla evident que s'ha arribat, en el seu transcurs, a un assentiment generalitzat sobre els punts bàsics dels temes que s'estan discutint. Si, malgrat tot, nosaltres, promotors de l'esmena, intervenim en aquest debat novament és, primer, per una prouja de respecte als senyors parlamentaris i, segon, per intentar, en certa manera, extreure la quinta essència o, almenys, algunes de les essències del debat que està tenint lloc en aquesta assemblea legislativa. Jo no voldria afegir gran cosa al que ha dit aquest matí el meu company de minoria, Francesc Vicens, sobre les motivacions que ens han induït a presentar una esmena a la moció del Grup Socialista. Evidentment ratifico i faig meves totalment les seves al·legacions i les seves argumentacions, i em fa l'efecte que poca cosa d'original podria afegir-hi per a aportar quelcom de nou en aquest debat.

Però, malgrat tot, jo voldria, com deia abans, extreure una mica les lliçons de tipus de moral política d'aquest debat, i serien les següents: ens hem trobat en presència d'una moció del Grup Socialista que a nosaltres, d'entrada, ens va merèixer no solament tots els respectes i la nostra consideració, sinó diria la nostra adhesió més incondicional. I aquesta adhesió, i aquesta comprensió, s'adrecen no solament al Grup Socialista sinó també al Partit Socialista Unificat de Catalunya, que ha expressat en aquest debat, a través de la seva moció particular, la mateixa prouja, el mateix propòsit de respecte absolut del que ha d'ésser la sobirania del Parlament de Catalunya. Nosaltres, la gent de l'Esquerra, considerem que ens trobem aquí, en aquest recinte, en el veritable receptacle de la voluntat del poble de Catalunya i que, per tant, tot el

que sigui dignificar-la, tot el que sigui honorar-la ha de mereixer d'entrada el nostre assentiment i la nostra aprovació.

He volgut dir aquestes paraules perquè quedi ben entès que nosaltres ens hem fet de seguida coparticipants de la mateixa inquietud, de les mateixes temences, de les mateixes angoixes, gairebé diria, que ens han expressat aquest matí el representant del Grup Socialista i el representant del Partit Socialista Unificat. He de dir que nosaltres pensem que aquests dos «seguits», sigui dita entre cometes aquesta paraula de «seguiment» que no em plau gens ni mica —i jo voldria que un dia els puristes de la nostra llengua s'inclinessin sobre aquest vocable que, em fa l'efecte, és una d'aquestes invencions que no tenen res a veure amb el geni de la nostra llengua—, però passem, amb això ja ens entenem, ja sabem el que volem dir, tirem endavant. Aquests dos seguits, és a dir, el seguiment del que faci el Consell Executiu de la Generalitat de Catalunya o altres institucions, com es diu públicament en la moció socialista, ha de ser fet per una Comissió provisional nomenada per aquest Parlament o designada pels seus Grups parlamentaris. I un altre seguiment, el seguiment de les possibles intervencions directes o indirectes, clares o vergonyants del poder central, quan es tracta o es pugui tractar, sota pretext de definir i de delimitar les nostres atribucions, en realitat de retallar-les o d'agredir-les. Dos seguits amb els quals nosaltres no podem fer altrament que estar totalment d'acord. Nosaltres creiem que l'assemblea legislativa catalana és l'expressió més fidedigna de la voluntat del nostre poble i que, per tant, tot el que sigui col·locar sentinelles vigilants i amatents en les fronteres on hi pugui haver conflictes de jurisdicció entre els poders institucionals, d'entrada, ha de tenir la nostra aprovació, gairebé diria, entusiasta. I el mateix podríem dir pel que fa a la iniciativa legislativa del Parlament.

És evident que una petita causa com en definitiva ha estat aquest retard, que nosaltres considerem perfectament lamentable —i en això jo faig la meua part d'auto-crítica, perquè jo pertanyo com altres companys a la Comissió de Reglament Interior—, ha motivat una situació anòmala dins de les nostres institucions, car les facultats legislatives del nostre Parlament estan en certa manera supeditades, condicionades, a l'elaboració difícil, àrdua, d'aquest Reglament interior que haurà de presidir els nostres debats i l'endegament definitiu de les nostres facultats legislatives. Però pel joc de la política que, com se sap, és una cosa mòbil i fluida, s'ha produït aquest retard en l'elaboració del Reglament interior del Parlament que ha motivat, que ha originat una certa fluctuació en els Grups polítics i, en definitiva —diguem-ho clarament—, un debat polític al qual estem assistint encara en aquests moments.

Nosaltres pensem que des del punt de vista filosòfic, i amb això no faig més que reiterar-me en el que ha dit Francesc Vicens aquest matí, nosaltres no ens podem oposar de cap de les maneres a una moció en què, en definitiva, en el rerafons de la seva intenció, hi havia un desig de dignificació de la sobirania del nostre Parlament. Amb això, nosaltres no podem fer altra cosa que estar-hi d'acord. I tampoc no podem estar-hi en desacord de

cap de les maneres en el sentit de demanar una gran vigilància quan es tractés de veure si tal o tal iniciativa dels organismes de l'Administració central de l'Estat espanyol podien portar, podien comportar, alguna reducció de les nostres atribucions, alguna agressió a les competències que ens són reconegudes en els textos constitucional i estatutari. Per tant, nosaltres, Esquerra Republicana, no podem de cap de les maneres estar en desacord amb el text, amb el fonament, amb el cos, amb l'esperit de la moció que ha defensat aquest matí Eduardo Martín. Però, per altra banda, nosaltres hem pensat que també a Catalunya hi ha, a més a més del poder legislatiu, un poder executiu. Nosaltres hem pensat que nosaltres hem estat molt exigents en el moment de donar la nostra investidura al candidat a la Presidència de la Generalitat; tots els oradors que s'han succeït en l'ús de la paraula en aquesta tribuna han posat una sèrie de condicions per tal de donar o no donar una confiança al candidat President; i és evident que aquesta tasca no es fa, aquesta tasca és difícil, és plena de dificultats i requereix, en certa manera, una gran dosi de coratge per a assumir totalment les responsabilitats davant les quals el poder executiu està actualment situat aquí a Catalunya.

Això vol dir que nosaltres hem pensat, varem pensar en el moment d'elaborar aquesta esmena, que si filosòficament, teòricament, nosaltres no podem de cap de les maneres oposar-nos ni directament ni indirectament a les premisses formulades pels companys del Grup Socialista i del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que representen en definitiva un desig de control i de respecte de les atribucions del Parlament de Catalunya, d'altra banda, nosaltres tampoc no podem de cap de les maneres coartar, disminuir, retallar, regatejar les facultats i les atribucions del Consell Executiu, que té, ho hem de reconèixer, una tasca difícil, àrdua i important.

Aleshores se'ns va acudir de fer aquesta esmena a la moció socialista, en la qual nosaltres, tot respectant el fons de la moció dels companys del Partit Socialista, hem intentat introduir alguns elements de cautela. Alguns elements que, tot i no desvirtuar de cap de les maneres el sentit profund de la moció, intenten salvaguardar, fins allà on es pugui —i, evidentment, cal que es pugui fins al final—, les atribucions i les possibilitats de governar del Consell Executiu.

El meu company Vicens us les ha enumerades. No cal que jo les repeteixi. Estan escrites en l'esmena que hem distribuït a tots els senyors Diputats aquí presents, i, per tant, no em vull fer pesat en el comentari d'aquestes possibles diferències amb el text oficial. El que voldria jo, sobretot, és extreure una lliçó filosòfica i de moral política del debat d'aquest matí i d'aquesta tarda...

El Sr. PRESIDENT: Senyor Diputat, jo li pregaria que tingués en compte que el torn de rectificació és només de deu minuts, que ja han passat des de fa estona.

El Sr. TORRES: Aleshores la nostra posició és molt clara en aquest sentit. Nosaltres ens refermem en el text de l'esmena que conjuntament amb el Grup Centristes hem presentat a la consideració del Parlament. L'amic Punset deia aquest matí, fent al·lusió a un literat francès, André Gide, que amb bons sentiments rarament es fa bona literatura. Jo hi afegiria les paraules d'un altre po-

lític francès que deia: «Il n'y a pas des affaires urgents, il n'y a que de gents pressés, et il est urgent d'attendre.» Això vol dir que en el moment en què ens trobem cal procedir amb la màxima cautela, amb la màxima parsimònia i a la vegada amb el màxim rigor i amb la màxima seriositat. Jo us dic, senyores i senyors Diputats —i que perdoni el senyor President per l'extralimitació, una vegada no és costum—, que jo estic profundament satisfet del to altament patriòtic i edificant dels debats d'aquest matí i d'aquesta tarda. Jo estic perfectament convençut que si la nostra Cambra persisteix en aquesta actitud farem que el nostre país, amb aquesta moció o amb una altra moció, s'endegui pels viaranys que han de ser els nostres: els viaranys de la ponderació, de la comprensió i de l'eficàcia.

Moltes gràcies.

(El Senyor Vicens demana la paraula.)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Vicens, no crec que hi hagi lloc a la seva intervenció en aquest moment.

El Sr. VICENS: És una qüestió d'ordre, una brevíssima intervenció des de l'escó. Una qüestió d'ordre. En el text que ha llegit el senyor Martín Toval he apreciat que hi havia diferències, almenys literals, respecte a la nostra esmena. Aleshores, jo demanaria al senyor President que es faci lliurar còpia d'aquest text escrit que ha llegit el senyor Martín Toval i que abans de passar a la votació suspengui cinc minuts la sessió per permetre'ns d'estudiar l'abast d'aquesta comunicació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: El senyor Martín Toval encara no ha lliurat a la Mesa el text escrit de la seva nova redacció, però jo he pogut apreciar que aquestes diferències són, jo gairebé diria, purament estilístiques. De totes maneres, intentarem donar als senyors Diputats el text escrit o, si no és així, es procedirà a una nova lectura amb tota la lentitud necessària perquè els senyors Diputats, comparant amb el text anterior, amb els textos anteriors, puguin apreciar quines són les diferències.

Bé. Continuant el torn de rectificacions i en la hipòtesi que el Grup Mixt també renuncia a la paraula, té la paraula, pel Grup dels Centristes, en tant que signants de l'esmena, el senyor Alexandre Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, jo tinc molt poc a dir, perquè al final d'un debat tan llarg sobre aquest tema, realment les coses més importants ja són dites. De tota manera m'agradaria reconduir el tema cap a l'esmena presentada pel meu Grup parlamentari a la moció socialista. S'ha tractat el tema potser d'una manera massa àmplia. Jo crec que valdria la pena d'assenyalar exclusivament les dues línies bàsiques que hi ha a la gènesi de la nostra esmena.

En primer lloc, és una línia de respecte democràtic. De fet, l'esmena presentada pels socialistes és un cant a la sobirania del Parlament. Aleshores, la nostra esmena està d'acord, i molt d'acord, amb l'esperit de la proposta socialista, però potser ho està bastant menys respecte a alguns temes tractats durant l'exposició. Però això ens fa una mica enfora de la temàtica d'avui, i el dia que parlarem de l'organització territorial a Catalunya ja exposarem quina és la nostra posició en alguns aspectes. Crec que el que té realment interès és la defensa que es fa per-

què quedin ben clares totes les coses d'un Estat de dret. L'article 29 de l'Estatut estableix clarament l'ordre de les institucions de la Generalitat. El Parlament va per damunt de totes les altres. Jo m'atreiria a dir, ja que en el fons del que estem tractant avui aquí hi ha dos decrets del Consell Executiu, que, en definitiva, potser tots estem ben bé en el començament d'una etapa, i aleshores, de vegades, el Consell Executiu no es correspon exactament amb la totalitat de la Generalitat, sinó que la Generalitat és quelcom més, com aquí en el debat unànimement tot-hom s'hi ha manifestat d'acord.

En definitiva, hi ha una segona línia, que potser és una línia d'eficàcia i de precisió, que és de millorar o l'intent de millorar amb la nostra esmena el que és la moció socialista. En l'esmena es precisa el nombre exacte de Diputats que constituïran aquesta Comissió, en cas que s'aprovi: disset; s'hi assenyala, insistint en un terme que ja assenyala la mateixa moció socialista, que la Comissió té naturalesa provisional; en tercer lloc, anem amb la nostra esmena a puntualitzar un punt que ja el meu company Punset ha assenyalat aquest matí, que és que no més estiguem conscients i al darrera que hi hagi una única i genèrica Comissió durant aquesta etapa provisional i mentre no tinguem el Reglament d'aquesta Cambra en vigència definitivament. De cap manera, però, no s'està traient res de la competència del Ple. La Comissió amb el nostre text l'únic que farà és adreçar recomanacions al Ple. Serà el Ple qui farà. En última hora, també la Comissió l'únic que farà serà tramitar les iniciatives legislatives. Òbviament no en prendrà cap. No és cap limitació a l'actuació del Parlament, sinó que és una clàusula de salvaguarda durant aquest període de transitorietat. I, en definitiva, diem, i potser això ho hem perdut de vista, que l'esmena l'únic que pretén és accelerar l'aprovació del Reglament, posant-nos potser uns determinats incentius perquè això vagi en aquesta direcció.

Jo m'atreiria a dir que amb això ja està tot llest el que els Centristes de Catalunya hauríem de dir respecte a la nostra esmena a la moció socialista, si no fos perquè a la part substantiva d'aquest debat en el dia d'avui hi ha dos punts als quals em voldria referir:

El primer d'ells és sobre si els decrets en qüestió que, de fet, hi ha en el fons del tema del dia d'avui tenen algun defecte de naturalesa jurídica. Bé. Encara que jo penso que el que aquí hauríem, sobretot, de considerar és l'oportunitat política dels decrets més que no pas la possibilitat que tinguin algun defecte de base jurídica, en definitiva el que s'ha estat plantejant, que és el que ens ocupa, és un problema de competència: si el Consell Executiu tenia competència per a fer aquests decrets. Com que vull ser congruent amb el que he dit abans, haig de dir que no és aquest el lloc per a estimar aquest tema. Si de cas, com ja s'ha dit en el debat, però, valdria la pena de tenir en compte que en un Estat de dret, i aquí el predomini del Legislatiu és clar, hi ha també un Executiu però hi ha també un poder judicial. En definitiva, si hi ha un tema de competència en aquests decrets —donat que els decrets tenen un caràcter normatiu, que són de naturalesa reglamentària—, si hi hagués cap impugnació ja hi ha la jurisdicció contenciosa administrativa perquè qui sigui, no l'entelèquia de Madrid o a la dreta o a l'esquer-

ra, sinó qualsevol persona física o jurídica, ciutadà o no de Catalunya, o el mateix Govern central, però ni més ni menys que qualsevol de les altres persones abans esmentades, tingui a les seves mans la possibilitat d'actuar en aquesta via i aleshores els tribunals resoldran. Aquí penso que l'únic tema és el de l'oportunitat política, i d'això ja s'ha tractat suficientment bé.

En última instància, voldria assenyalar un tema que de debò ens preocupa. Aquest matí s'ha estat parlant d'aquest tema i aquesta tarda no ha sortit, que és si, per sobre dels municipis i les comarques, hi haurà organitzacions supracomarcals o d'alguna altra mena. I han sortit noms molt diferents. Parlem de comissariats, parlem de delegacions, parlem d'organitzacions territorials. Bé. A mi em fa l'efecte que —i voldria que aquesta fos una recomanació, l'última, amigable com totes—, en definitiva, el lèxic del ciutadà català està més acostumat a altres termes. Els termes poden ser vegueries, els termes poden ser regions o el terme també pot ser Diputació.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Té ara la paraula, en nom del Grup del Partit Socialista Unificat, el Diputat senyor Rafael Ribó.

El Sr. RIBÓ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres ens congratulem que el tema parlamentari avui sigui l'administració local. Dit a l'inrevés, que l'administració local, les Diputacions i tota la cua que això comporta, sigui objecte de debat en aquesta Cambra. I ho sigui sense pors. Estem molt contents que, com ha dit el President de la Generalitat, ell estigui disposat a venir sense por en aquest Parlament —em sorprendria que el President del Consell Executiu, que ha nascut d'aquest Parlament, vingués amb por en aquest Parlament—, un Parlament on cal venir sense pors però un Parlament que cal que tingui poders de decisió. Poders de decisió per a emprendre iniciatives de tipus general i de tipus monogràfic, com pot ser la qüestió de l'administració local. És curiós que la tranquil·litat que ha expressat aquí el Grup del Govern vingui a partir d'esmenes que representen deixar a les Comissions, a la Comissió corresponent, només la sola facultat de fer recomanacions. Una tranquil·litat que emana d'un cert esmoreïment del contingut de la comissió. El Ple sempre pot dotar-se de comissions —i això, cap Diputat ni cap moció no ho poden posar en dubte— i el Ple sempre pot emprendre iniciatives legislatives. I aquest matí hem pres la primera iniciativa legislativa del Parlament de Catalunya amb la llei que hem aprovat per a declarar festa nacional l'Onze de Setembre.

Nosaltres donarem suport, com ja hem dit aquest matí, a la moció del Grup Socialista, a partir dels següents principis: primer, perquè creiem que serveix per a potenciar el paper del Parlament i les seves facultats d'impuls i de control del Consell Executiu. Segon, perquè estem plenament d'acord amb la desaparició de les Diputacions. No solament mai no hi hem posat un entrebanc, sinó que hem lluitat per aquest objectiu. Nosaltres, que mai no hem anat a Madrid a demanar ajut per a perpetuar les Diputacions, demanariem que es fos més explícit quan es parla de qui ha anat a Madrid i de què és el que ha anat a demanar a Madrid per a fer front al poder au-

tonòmic català. En tercer lloc, perquè considerem que aquest tema és indeslligable de la concepció que cada Grup parlamentari tingui de l'organització territorial. No és una qüestió només de saber qui té la titularitat del Cau Ferrat o de quins són els honors i les col·laboracions que es poden establir entre les Diputacions i el President de la Generalitat. Es tracta de saber amb quin enfocament abordem el tema de les Diputacions, lligat, per tant, a l'organització territorial. Perquè nosaltres ja hem dit, i continuarem dient, seguint fins i tot la recomanació del President de la Generalitat, a tots aquells que des del nostre Grup i des del nostre Partit treballen a les Diputacions que cal anar cap a la seva desaparició, però volem saber quin és el criteri majoritari i sobretot el criteri del Consell Executiu i d'aquest Parlament sobre la direcció amb què anem cap a la desaparició de les Diputacions. Per això nosaltres ens referim en la segona moció, i demanarem als Grups parlamentaris que expressin els criteris que tenen sobre aquesta qüestió, els instruments que creuen que són més idonis per a reconduir tot això per un camí parlamentari, perquè, en definitiva, som al Parlament. I com que avui anem de citacions, jo voldria fer-ne una de molt més senzilla però molt més arrelada a casa nostra. Citaria, perquè hi estem plenament d'acord, el que diu el Portaveu de Convergència i Unió, avui, en un diari de la tarda de Barcelona; i hi diu que convé crear l'estructura del Parlament d'una forma seriosa i que el tema de l'administració local, tema bàsic, sigui motiu d'estudi i de reflexió. Perquè convé crear una estructura del Parlament seriosa, perquè és un tema bàsic, perquè és un tema d'administració local —i les competències de les Diputacions, el seu 80 per cent si més no, són competències d'administració local—, perquè el tema és de fons, repeteixo, i perquè volem anar més lluny i perquè, com deia el President de la Generalitat també quan era candidat a aquest càrrec, qui vol anar lluny cal que comenci a caminar des d'ara, volem començar a caminar des d'ara com ho ha fet el Consell Executiu però, en aquest cas, des del Parlament. Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, és evident que el debat d'avui sobre les dues mocions presentades, la del Grup Socialista i la del Grup Comunista, és provocat, al meu entendre, pel segon decret. En el primer decret, el del 15 de maig, hi va haver una reacció política però cap reacció, diguem-ne, d'iniciativa parlamentària. I, en canvi, en el segon decret, del 27 de maig, i això fins se'ns va anunciar en la Junta de Portaveus, hi ha hagut una reacció, que s'ha traduït en unes iniciatives parlamentàries i per això avui som aquí en aquest Ple. I això té un significat polític, perquè això és una de les causes polítiques d'aquest debat. Perquè s'ha cregut —hi ha uns Grups que han cregut, que han considerat— que l'Executiu s'havia posat a caminar per via de decrets, mentre que el Legislatiu quedava parat realitzant el seu Reglament. Jo vull dir que aquesta, evidentment, és una causa política acceptable, i per això nosaltres estem participant de gust en aquest debat i debatent els temes que són d'importància, però que això és

normal perquè sempre el Legislatiu, com ha dit aquest matí el Portaveu d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Vicens, té una arrancada més lenta que és provocada pel fet que ha de fer el Reglament, que provisional o més extens, com deia el Portaveu senyor Punset, no deixa d'ocupar un temps de les primeres funcions d'un Parlament que es constitueix.

Jo volia entrar en aquest conjunt de fets reals i de causes realment polítiques d'aquest debat. Perquè, evidentment, quan aquest Parlament està tractant del tema de la creació d'una Comissió de seguiment abans de tenir el Reglament aprovat —i una Comissió de seguiment per a mi, senyor Torres, és una Comissió de control, de control i d'informació, però la informació per a mi sempre és prèvia al control—, i, a més a més, d'una Comissió que en casos d'urgència i amb certs condicionaments que introdueix l'esmena de Centristes i d'Esquerra Republicana té facultat legislativa, evidentment, tracta d'un tema de primera importància política. Hi ha, doncs, uns fets reals, uns fets polítics, que han portat l'Executiu a fer decrets dins de les seves competències i mentre el Parlament no legisli, que això és una frase del primer decret de 15 de maig que no ens cansarem de repetir, i hi ha uns fets que han portat un Parlament a aprovar avui, suposo, per unanimitat —encara que les intervencions del senyor Ribó ens fan creure que votarà en contra, però després ens anuncia que votarà a favor—, a aprovar per unanimitat una Comissió, una moció socialista, evidentment esmenada pels Grups d'Esquerra Republicana i de Centristes. I d'aquests fets polítics n'hi ha un que no s'ha dit i que jo voldria dir modestament però que té la seva importància, i és que el President actual de la Generalitat, a diferència del que l'ha precedit en el càrrec, no és President de la Diputació de Barcelona. I això són dues institucions que estan a la mateixa casa. Una institució, la Generalitat, amb uns centenars de funcionaris i un pressupost de 1.600 milions de pessetes, i una altra institució, la Diputació, em sembla que amb uns cinc mil funcionaris i amb 14.000 milions de pessetes de pressupost. I, a pesar de les notícies de premsa, a pesar dels comentaris sobre certes picabaralles, no hi ha hagut problemes de fons i no n'hi pot haver, perquè, si la Diputació de Barcelona té el poder material actual, la Generalitat té poder polític, el poder institucional, evidentment, el poder moral i, sobretot, i això és important que ho tinguem ben present, el poder futur i el poder futur immediat. Però no hi ha d'haver absolutament cap dubte sobre conflictes de poder, i per això, com ens ha dit aquest matí el President de la Generalitat, hi ha d'haver una coordinació de les quatre Diputacions, de les quatre Diputacions, sota la direcció de la Generalitat.

Aquí s'ha fet referència, per part del senyor Pedrós, també al tema dels decrets altra vegada, que em sembla que havia quedat prou clar aquest matí. Però jo voldria dir que el tema de les Diputacions i, per tant, dels dos decrets havia quedat pendent, i havia quedat pendent d'un tràmit formal d'aprovació i d'acceptació. Nosaltres seguim la línia, el Consell Executiu segueix la línia de la proposta de la Comissió Mixta, acceptada per les quatre Diputacions, per totes quatre, acceptada prèviament, unànimement pel Consell Executiu de la Generalitat pro-

visional i que hauria hagut de quedar acceptada d'una manera definitiva pel Consell de Ministres de l'Estat espanyol, bé que en virtut de l'Estatut, que dona aquesta competència a la Generalitat, aquesta acceptació del Consell de Ministres queda substituïda per una acceptació del Consell Executiu de la Generalitat, que és, en definitiva, el que es fa en el decret del 15 de maig, que comença dient que s'aprova i accepta la proposta de la Comissió Mixta de 23 de novembre.

I el tercer i important fet polític és l'existència d'aquest Parlament amb unes competències exclusives de la Generalitat sobre règim local i organització territorial. El President de la Generalitat, en el seu discurs del 22 d'abril —i ho va repetir el 24 d'abril—, proposava com una llei bàsica la llei de règim local i d'organització territorial de Catalunya i proposava, a més a més, que sortís d'una ponència d'aquest mateix Parlament en la qual s'aportessin les iniciatives conjuntes dels Grups, és a dir, que sorgís d'una iniciativa de tots els Grups parlamentaris. Evidentment, aquest és un tema de la màxima importància. Nosaltres aquí volem expressar una vegada més —i la citació que m'ha fet l'amic Ribó d'unes declaracions que no he llegit en el «Noticiero», en el qual dic que s'ha d'estructurar el Parlament i que ha de començar a treballar en aquest tema seriosament, aquí ho repeteixo, aquest és el sentiment i l'opinió del nostre Grup— que el Parlament ha de tenir el màxim protagonisme, i, per tant, nosaltres hem de dir que estem satisfets del debat d'avui i que estem satisfets de poder votar la moció, esmenada per l'Esquerra Republicana i Centristes. I vull dir que, si no hi hagués hagut l'esmena, segurament hauríem votat en contra de la moció, però que, amb l'esmena que modifica la moció, nosaltres hi votem a favor. I vull aclarir això, i em permetran les senyores i senyors Diputats que, a pesar que el senyor Ribó hagi fet una citació molt més nostra, pugui seguir en la línia de les citacions franceses que ha començat el senyor Punset i que ha continuat el senyor Torres i digui que hi ha un proverbi francès que diu: «L'enfer est pavé de bonnes intentions». No n'hi ha prou de fer una moció plena de bona intenció i de donar protagonisme al Parlament. Nosaltres, amb aquesta intenció, hi estem d'acord, però creiem que l'esmena d'Esquerra i de Centristes aporta una precisió de redacció: hi incorpora el Ple, la Mesa, la Junta de Portaveus, les recomanacions al Ple, el concepte d'urgència, el reglament d'aquesta Comissió, que serà igual que el reglament de la Comissió actual de Reglament, una sèrie de precisions que fan que aquesta bona intenció dels Socialistes es pugui convertir en una moció esmenada, assumida —com crec que així serà, per les intencions que han anunciat els diferents Grups—, assumida per tota la Cambra.

Jo volia fer referència a unes argumentacions polítiques que ha donat aquest matí —em sembla que era aquest matí, o en la primera intervenció de la tarda— el Portaveu socialista, senyor Martín Toval. Deia que els fonaments bàsics polítics de la seva moció eren un de projecte polític, que concretava en el manteniment de les estructures de les Diputacions, i un altre que concretava en el funcionament institucional, és a dir, el paper que ha de jugar el Parlament. Sobre la segona d'aquestes coses crec que ja he contestat, estem d'acord en el paper princi-

palíssim del Parlament i en la urgència de l'actuació parlamentària, paral·lela a la urgència de l'actuació de l'Executiu. Però és la primera d'aquestes coses que ara m'interessa, perquè, en parlar del manteniment de les estructures de les Diputacions, utilitzava la paraula d'enquistament. I jo voldria dir-li que l'enquistament vindrà, si de cas, dels anys anteriors, de la creació de les províncies, que em sembla que és de l'any 1833, i de les Diputacions. I d'això, el senyor Prats en sap molt i tots hem llegit els seus articles. Això és el que ha provocat l'enquistament. En tot cas, la Comissió Mixta de la Generalitat provisional inicia el procés de desenquistament, i aquest procés té una continuació amb els decrets del Consell Executiu de la Generalitat. És a dir, que no es tracta d'enquistament de les Diputacions, perquè, a més a més, torno a repetir que aquests decrets es refereixen a la legislació que farà el Parlament sobre aquesta matèria, i el Parlament és sobirà per a establir tots els temes de règim local i de divisió territorial de Catalunya. Jo crec que el que interessa és aquesta Comissió, que, evidentment, serà breu, tindrà unes setmanes de vida, perquè espero que la Comissió de Reglament i el Ple puguin tenir enllestida la seva feina d'aquí a unes quatre o cinc setmanes. Però, en aquesta vida breu de la Comissió, nosaltres creiem que s'hi ha de recollir l'esperit de la moció comunista, en el sentit de poder-hi treballar sobretot el tema d'administració local i d'organització territorial de Catalunya, que és un tema que demana molta reflexió i estudi, però que és urgent iniciar.

Hi pot haver un altre tema, que jo en aquests moments aquí explico, que em sembla de la màxima urgència en el moment en què aquest Parlament comença realment la seva labor legislativa, que és el tema del Consell Consultiu de la Generalitat. Em sembla que és urgentíssim i que podríem realment utilitzar aquesta Comissió per a treballar-hi. I nosaltres en aquesta Comissió, en tot cas, ens proposem de portar-hi un projecte sobre el tema del Consell Consultiu. Així, a més, demostrarem que realment creiem que aquesta Comissió, no solament pot treballar, sinó que ha de treballar amb un tema com aquest, que és tan urgent com els altres. I després puc llançar una altra idea, si se'm permet. Com que s'ha dit —i hi estem totalment d'acord— que la Comissió Mixta Estat-Generalitat —que ha estat constituïda i ha començat la seva feina i que esperem que la pugui fer molt ràpidament i que tinguin resultats molt ràpids; i no solament ho esperem, sinó que farem tot el necessari perquè així sigui, junt amb els altres Partits que participen en aquesta Comissió Mixta—, que de l'activitat d'aquesta Comissió Mixta hi havia d'haver un seguiment per part del Parlament i que s'havia de crear una Comissió del Parlament que fes el seguiment d'aquesta Comissió Mixta, nosaltres creiem que, esperant que es constitueixin les Comissions després de l'aprovació del Reglament, aquesta Comissió pugui fer el seguiment.

Finalment, un últim punt. Nosaltres simplement ratifiquem les paraules del President del Parlament. Creiem que la petita correcció del senyor Martín Toval en l'esmena d'Esquerra Republicana i de Centristes de Catalunya és evidentment una correcció estilística, i la paraula estilística fins i tot em sembla exagerada, perquè hi ha un

canvi de paraula. En tot cas, nosaltres, d'això, no en fem cap qüestió.

Moltes gràcies.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, com havia demanat en la meua darrera intervenció, sol·licito una petita intervenció de rectificació molt curta per a fer dues precisions.

El Sr. PRESIDENT: Tenim ja copiat el text definitiu, i mentre es procedeix a la intervenció del senyor Eduard Martín, jo, per guanyar temps, demanaria que el senyor Martín ens permetés que fos repartit aquest text. Té la paraula el senyor Martín.

El Sr. MARTÍN I TOVAL: Senyor President, senyores i senyors Diputats, realment una intervenció molt breu per a fer dues precisions: una, que volem deixar constància que l'actual apartat, que ara tindrem ocasió de llegir, i que ja hi era a l'esmena d'Esquerra Republicana signada també per Centristes de Catalunya, en l'apartat en què es parla que: «pel que fa a les dues funcions precedents la Comissió podrà aixecar —penso que es diu, o adreçar— recomanacions al Ple», no és cap demèrit per a la moció que nosaltres havíem presentat. És recollir justament, al nostre entendre, el seu esperit més taxatiu; i ho dic en relació amb una intervenció del portaveu del Grup del PSUC, que nosaltres, en l'apartat primer, ja hi enteníem que d'alguna manera, i segurament amb ambigüitat —i per això acceptem la correcció—, deïem que «sense perjudici de les resolucions que pugui alternar el Ple»; òbviament, perquè això és una Comissió i és el Ple el que té sempre l'última paraula i el que adreça la Comissió en matèria de seguiment i en matèria de control, en el cas que aquesta vulgui que el Ple doni suport a les seves posicions, ja siguin recomanacions, propostes, etc. És a dir, podríem utilitzar molts termes, però evidentment és aquest el principi, i, per tant, nosaltres, en aquest sentit, deixem ben clar que aquest apartat està clarament en la línia del que nosaltres plantejàvem. I a més, voldríem precisar, perquè aquí s'ha dit que el Ple ha pres iniciatives legislatives, per exemple, la que avui hem pres en aprovar una llei, la llei declarant la festa nacional de Catalunya, voldríem precisar que no ha pres iniciativa legislativa, i convé precisar els termes parlamentaris: ha aprovat, en lectura única, una llei. La iniciativa legislativa ha estat presa pel conjunt dels Grups parlamentaris. I convé precisar els termes, perquè llavors entenem que el Parlament en Ple o en Comissió procedeix a iniciatives legislatives. No. Les iniciatives legislatives són, com diu l'Estatut, del Govern, dels Grups parlamentaris, un per un, o conjuntament. I podem estar tots d'acord amb una iniciativa legislativa: el Reglament interior del Parlament de Catalunya, i segurament altres lleis institucionals que hem de fer, segurament, conjuntament. Però iniciativa legislativa i aprovació són coses diferents, convé que ens acostumem a parlar en termes adients i adequats.

Una altra precisió: ens congratulem que les opinions del Molt Honorable President de la Generalitat siguin en algun cas diferents de les del Portaveu del seu Grup. El problema no és la Diputació de Barcelona, són les Diputacions de Catalunya; i ens congratulem que el Molt Honorable President de la Generalitat situï el tema on està:

en les Diputacions provincials, no en una Diputació provincial.

I, finalment, també ens congratulem que el que ha estat una iniciativa —no de protagonisme, de cap de les maneres— del Grup Socialista pugui arribar a ser una iniciativa de tot el Parlament, perquè és una iniciativa que pot servir per al bon funcionament, pacífic, democràtic, i amb els conflictes necessaris i no amb els innecessaris, de les institucions de Catalunya. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Crec que tots els senyors Diputats tenen ja el nou text de la moció. Encara no? Esperem, doncs, uns breus segons. *(Pausa)*. ¿Tots els senyors Diputats tenen ja el text de la moció esmenada? Bé. En fer la còpia, hi ha hagut un minúscul error a la penúltima línia. On diu «procediment utilitzat per a la discussió en la Comissió del Projecte de Reglament interior», el *la* sobra. Hauria de dir: «en comissió», suprimint el *la* i posant comissió en minúscula. El text així esmenat, doncs, és el nou text que proposa el Grup Socialista tenint en compte les esmenes d'Esquerra Republicana i del Grup dels Centristes. Jo, ara, voldria preguntar als Portaveus d'Esquerra Republicana i de Centristes si estan d'acord amb el text proposat, amb el text definitiu proposat pel Grup Socialista. *(Els Portaveus del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana i del Grup parlamentari Centristes de Catalunya s'hi manifesten d'acord.)* Aleshores, en aquestes condicions, podem passar a la votació, d'acord amb la norma sis.

Els senyors i senyores Diputats que estiguin d'acord amb el text de la moció esmenada que acaba d'ésser repartit, que es posin drets, si els plau.

(Tots els senyors i senyores Diputats es posen drets.)

Els senyors i senyores Diputats que no estiguin d'acord amb el text de la moció esmenada, que es posin drets.

(Tothom roman segut.)

Els senyors i senyores Diputats que vulguin abstenir-se?

(Tothom roman segut.)

Bé. La moció, segons el text definitiu que ha estat repartit, ha quedat aprovada per unanimitat. Seguint la ratxa de citacions franceses podem dir que «tout est bien qui finit bien». *(Rialles i aplaudiments.)*

Moció del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Bé, i ara passem al tercer punt de l'ordre del dia, és a dir, la discussió de la moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya. La discussió tindrà lloc d'acord amb les normes mateixes que hem utilitzat per a aquesta primera moció, és a dir, que han estat aprovades aquest matí. Un dels senyors Secretaris donarà lectura al text de la moció.

El Sr. SECRETARI primer: Senyor President. «La institucionalització de l'autonomia de Catalunya planteja, entre altres qüestions, la necessitat de definir els àmbits territorials d'actuació de l'administració de la Generalitat.

»Aquesta temàtica és de gran preocupació en els di-

versos sectors socials de la població catalana, i és el mateix Consell Executiu de la Generalitat el qui amb els dos decrets sobre traspassos de les Diputacions ha iniciat un procés en aquella direcció.

»El Parlament, la institució més representativa del poble de Catalunya, tal com diu l'Estatut, ha de ser l'òrgan de discussió i de decisió legislativa sobre aquesta temàtica. El Parlament ha de marcar les pautes que a curt, mig i llarg termini ajudin a assolir els objectius inicialment esmentats.

»Donat el retard previst en l'aprovació del Reglament i la importància i transcendència del tema, és urgent d'iniciar l'activitat parlamentària envers la seva resolució.

»Per tot això, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya presenta la següent moció:

»Creació d'una Comissió provisional per a iniciar l'elaboració de les propostes parlamentàries sobre l'organització territorial de Catalunya.

»La Comissió s'ha de constituir amb criteris de proporcionalitat, igual que les Comissions existents.

»La Comissió tindrà els següents objectius:

»1) Estudiar i fer propostes de caràcter urgent sobre l'Organització Territorial de la Generalitat i valorar les primeres mesures preses pel Consell Executiu de la Generalitat sobre aquesta qüestió.

»2) Elaborar les bases que discutirà i aprovarà el Parlament per a constituir una Ponència que prepari una proposició de llei de caràcter urgent sobre les qüestions anteriors.

»Barcelona, Palau del Parlament, 3 de juny de 1980. Signat: Rafael Ribó, Portaveu del Grup parlamentari del PSUC.»

El Sr. PRESIDENT: Per a la defensa d'aquesta moció, té la paraula, en nom del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya, el Diputat senyor Jordi Borja.

El Sr. BORJA: Senyor President, senyors i senyores Diputades, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya ha presentat una moció per a fer possible un debat en aquest Parlament i perquè es puguin prendre les primeres decisions sobre una qüestió que considerem cabdal per a Catalunya, que és l'organització territorial de l'autonomia. Aquest és el nostre sentiment, que penso que és un bon sentiment. Abans s'ha dit —i no n'estic segur— que amb mals sentiments es pot fer bona literatura. En tot cas, estic convençut que sense bons sentiments no es fa bona política. I és una qüestió urgent, és urgent i jo no sé si tenim pressa. Però en tot cas em penso que en el nostre país hi ha moltes qüestions urgents. I que si no es té pressa a resoldre-les, o almenys a començar a treballar per resoldre-les, aleshores provoquem actituds precipitades o provoquem actituds de desinterès davant del que faci aquest Parlament i davant del que faci la Generalitat.

Els ciutadans de Catalunya van votar l'Estatut, van elegir el Parlament, i ara ja tenim un Consell Executiu, tenim un Govern, tenim un President de la Generalitat. Tenim una Generalitat constituïda, però aquesta Generalitat, no és només el Consell Executiu i el President, és el Parlament; un òrgan representatiu de tot el poble. Tenim aquestes institucions de Govern i estem d'acord que han

de funcionar. I volem dir ben clar que desitgem que el Consell Executiu pugui funcionar, que tingui força i mitjans, que pugui establir relacions de cooperació i de direcció amb l'administració local. Perquè la Generalitat té la competència exclusiva sobre el conjunt de l'administració local, però l'administració local, els ajuntaments, tenen la seva autonomia pròpia, i cal preservar-la, i només el Parlament pot modificar, pot establir l'àmbit territorial, les competències, l'organització, és a dir, els principis de l'autonomia de l'administració local. I per això pensem que és el Parlament el que pot donar el marc en el qual es pot desenvolupar l'acció del Consell Executiu, l'acció de la Generalitat, del Govern de la Generalitat, per a dirigir —per a dirigir amb un sentit d'anar cap a la seva supressió— les Diputacions.

Els ciutadans de Catalunya ens exigeixen una autonomia que sigui visible i que signifiqui un canvi concret i real per a tots ells, que puguin saber on estarà la Generalitat, on estarà localitzada l'autonomia, que l'autonomia no quedi reduïda a la plaça de Sant Jaume o no quedi reduïda a l'hemicicle d'aquest Parlament. Cal que els ciutadans la trobin i la puguin exercir en el seu municipi, en el seu barri, en la seva ciutat, en la seva comarca. És a dir, cal institucionalitzar, donar vida, donar contingut, donar mitjans d'actuació als organismes representatius també des de baix. Estem convençuts que el poble de Catalunya és conscient que la Generalitat no pot resoldre, a curt termini, molts dels greus problemes socials i econòmics heretats, ni pot decidir sobre moltes qüestions importants que fan referència a l'ordre públic, a la defensa, a l'organització judicial. Però els ciutadans de Catalunya poden esperar, i probablement ens exigeixen, que organitzem la política i l'administració d'una manera molt diferent de com l'hem coneguda al llarg de tants anys de dictadures i centralismes. Probablement esperen i demanen que l'autonomia no sigui un nou atribut exclusiu del Govern i del Parlament de Catalunya, sinó que sigui el principi organitzador de tota la nostra vida col·lectiva.

Cal establir des d'un bon començament quin model d'organització territorial de la Generalitat anem a posar en pràctica, com s'organitzaran la política i l'administració a Catalunya. Heretem les estructures centralistes avui encara vigents mitjançant les províncies o els governs civils i les delegacions ministerials. En aquestes províncies, hi ha unes Diputacions que provenen de l'elecció, encara que indirecta, que compleixen unes funcions i gestionen uns serveis que no són negligibles però que són, en canvi, injustificables històricament i geogràficament, que són inoperants administrativament, que són inacceptables políticament. Totes les forces polítiques aquí presents o la gran majoria s'han pronunciat per la supressió de les Diputacions durant la campanya electoral. Comencem, doncs.

També ens hem pronunciat a favor de les comarques. I amb raó: és una aspiració popular a Catalunya. En la nostra història, la voluntat autonòmica ha anat molt lligada a la voluntat de suprimir les províncies i de recuperar les comarques. Avui, pràcticament no se n'ha parlat, de les comarques. En tot cas, no se n'ha parlat fent cap proposta concreta. I les comarques han estat sempre presents en la voluntat de construir una autonomia a Cata-

lunya. Recordem, si no, les Bases de Manresa, o el que diu el projecte de Constitució del 27, dita de l'Havana, o l'Estatut del 32 i la divisió territorial del 36. La comarca és avui més necessària que mai, per raons polítiques i representatives, és a dir, per a crear un àmbit de representació directa superior a un municipi. Que és massa petit el municipi, bé massa petit per insuficiència de població o bé massa petit per insuficiència de territori. La comarca és una necessitat pràctica, tant per a la gestió municipal com per a la mateixa Generalitat. Si no és mitjançant la comarca, ¿com la Generalitat podrà establir relacions àgils i eficients amb el conjunt de municipis, amb els 935 municipis de Catalunya? I pensem que són aquests 935 municipis els que estructurin des de baix la representació i l'activitat política dels ciutadans del nostre país.

Senyors i senyores Diputats, l'organització territorial de Catalunya no pot esperar gaire temps més. És una necessitat de les coses i és una aspiració de les persones. Aquesta exigència pot explicar, en sembla, les decisions del Consell Executiu, en fer-se càrrec de la titularitat de les Diputacions. Prou que ho hem dit i ho repetim: ens sembla que no s'ha començat prou bé. I no pretenem ara tornar i convertir aquest debat en un procés de crítica al Consell Executiu. No volem tornar a establir un debat de competències. Volem col·laborar en una tasca constructiva que competeix al Parlament. El Consell Executiu necessita l'autoritat del Parlament per a endegar l'organització territorial de la Generalitat. I cal dir que prendre decisions sobre les Diputacions és iniciar aquest endegament. No és una qüestió jurídica, és una qüestió política. No diem: «El Consell o la Presidència han fet massa.» Diem: «El Parlament ha de començar a fer.» No proposem un debat de competències, sinó un debat per a començar a assentar principis per a l'organització de Catalunya. Si que podem retreure al Consell Executiu que potser ha fet massa poc, o que de moment no ha tocat pràcticament res de les Diputacions. Ha assumit la titularitat de les competències i serveis de les Diputacions, però en delega, com ja s'ha dit, la gestió i l'execució a les mateixes Diputacions. És discutible, políticament i jurídicament, si el Consell pot delegar sense una llei o un acord del Parlament una competència que li pertany. És encara més discutible tornar-ho a les mateixes Diputacions si no es diu res de la necessitat d'emprendre la reforma política i administrativa d'aquests organismes, amb l'objectiu de suprimir-los, si no es fa cap proposta, al mateix temps, de recuperació de les comarques. És a dir, si no s'enceten dos temes lligats però diferents: la desconcentració de la Generalitat i la descentralització de la vida política i administrativa a Catalunya. No es diu res, i ens ha sorprès, que en aquestes decisions en relació amb les Diputacions, en aquestes preses de posició que diuen que sí que cal anar a la superació i a la supressió de les Diputacions, no es tracti del tema comarcal, no es tracti de constituir uns òrgans de poder local, no que siguin un contrapès en el sentit conflictiu respecte a la Generalitat, sinó que siguin un contrapès en el sentit d'una representació des de baix a una representació des de dalt, que és la que expressa aquest Parlament i la que expressa el Consell Executiu de la Generalitat.

I voldríem esmentar, sense fer-ne cap qüestió, que, per

exemple, fa molt poc temps, però abans de les eleccions, un portaveu destacat del partit que dirigeix el Govern de la Generalitat, el senyor Roca Junyent, deia, en un article a la revista «Serra d'Or» del mes de març, que calia suprimir les Diputacions i que calia al mateix temps, simultàniament, crear consells comarcals. «Serra d'Or», pàgines 11 i 12 del mes de març, per als erudits. La Generalitat ha de poder dirigir les polítiques sectorials que es facin a Catalunya. És a dir, som conscients que l'urbanisme, la política de sanitat, la política educativa, la política territorial, la política cultural han de fer-se amb una coherència i s'han de dirigir des de la Generalitat. I per això s'han d'assumir els mitjans, els instruments que tenen les Diputacions, la titularitat de les competències i la gestió dels Serveis. Però, al mateix temps, ens cal una Generalitat descentralitzada. I no és el mateix. Desconcentrar vol dir que la Generalitat tindrà braços a diferents punts de Catalunya. Descentralitzar vol dir que la Generalitat promourà que hi hagi, juntament amb els municipis, una estructura de poder local, que pensem que és fonamentalment el municipi i la comarca, que poden rebre en delegació funcions i serveis de la Generalitat i que al mateix temps tenen un àmbit d'actuació pròpia, tenen unes competències pròpies, tenen un àmbit d'autonomia pròpia.

El que s'ha fet fins ara, si no es va més enllà, pot fer-nos oscil·lar entre el centralisme d'una Generalitat concentrada i la inoperància de les velles Diputacions. Nosaltres volem una organització desconcentrada de la Generalitat, reduïda al mínim indispensable, però suficient, i uns poders locals, municipals, comarcals, i probablement més endavant intercomarcals, força representatius amb la seva autonomia. Hem dit que iniciar aquesta feina és urgent. ¿Pot esperar potser l'aprovació del Reglament i la constitució de les comissions definitives? Pensem que no. Per les raons esmentades i per una altra que encara no s'ha dit en aquest hemicicle avui. Cal que el Parlament de Catalunya es manifesti rotundament disposat a elaborar, amb total independència de la voluntat del govern de Madrid, la llei municipal i d'organització territorial de Catalunya. El Govern de Madrid pretendrà imposar-nos «una ley de régimen local» amb «caràcter de ley competencial» i probablement dipositarà un projecte a les Corts els propers mesos de setembre o d'octubre. Per a la nostra autonomia i per a la de tots els pobles d'Espanya, és important avançar-nos o anar al mateix ritme i dir des d'ara que farem la nostra llei, que és una competència exclusiva de la Generalitat, d'aquest Parlament, i que no volem que sigui el reglament d'una llei estatal, com es podia deduir de l'avantprojecte que havia preparat el Govern de la UCD.

Totes aquestes motivacions ens han portat a proposar un debat i la constitució d'una comissió. Considerem que el poble de Catalunya té el dret d'exigir-nos a tots plegats que ens pronunciem amb claredat sobre qüestions com quina Generalitat volem, on la trobarem, com serà —centralitzada, desconcentrada, descentralitzada?—, quins organismes tindran atributs autonòmics, és a dir, si hi haurà o no una vertadera descentralització recolzada en els municipis i les comarques; que ens pronunciem sobre si volem suprimir de veritat o no les Diputacions, i si

les volem suprimir, com i cap a on, sobre si volem constituir les comarques o si només pensem en les comarques a l'hora de les campanyes electorals o en el moment de discutir lleis electorals; com constituïrem organismes que donin veu i força a la població de cada comarca; com formarem consells comarcals o intercomarcals amb la seva pròpia autonomia. Cal que responguem —penso que és voluntat d'aquesta Cambra o de la seva gran majoria— si volem de veritat fer la nostra llei municipal i territorial o si ens cal esperar que vingui una llei del Govern de Madrid.

Perquè el Parlament de Catalunya pugui respondre a aquestes qüestions, i actuar en conseqüència, proposem constituir una comissió amb aquestes tasques que concreti una mica més el que hi ha en la nostra moció: valorar les mesures que prenguin el Consell Executiu i les mateixes Diputacions —perquè mentre continuïn existint són òrgans polítics d'administració local sotmesos a la competència d'aquest Parlament, i aquest Parlament ha de vetllar, si és aquesta la seva voluntat, per la seva progressiva desaparició—, les mesures, doncs, que facin referència a l'organització territorial, a la desconcentració i a la descentralització de la Generalitat i de les mateixes Diputacions i elevar al Ple propostes en aquest respecte. Segon, elevar al Ple propostes per a iniciar la recomarcalització de Catalunya i establir els principis bàsics d'organització territorial de la Generalitat. Aquesta comissió es podria dotar, per a aquesta tasca, d'una comissió tècnica formada per experts per a estudiar les possibilitats de restablir provisionalment una organització comarcal basada en la Divisió Territorial del 36 i per a establir una primera distribució de competències i serveis entre els diferents òrgans de la Generalitat, les comarques i els municipis. Tercer, elevar al Ple una proposta de principis objectius bàsics per a l'elaboració de la llei municipal i d'organització territorial de Catalunya, tasca que desenvoluparà la comissió corresponent que es constitueixi un cop hagi estat aprovat el Reglament. Una llei que pensem que ha de ser una llei d'iniciativa parlamentària, mitjançant la corresponent ponència, i no que hàgim de treballar a partir de la proposta d'un sol Grup o a partir de la proposta que vingui del Govern.

Senyors i senyores Diputades, aquesta proposta de comissió no pretén ser competitiva amb l'anterior. Fins i tot pensem que la comissió que hem aprovat anteriorment pot aconseguir els objectius que defensem. No tindriem inconvenient, doncs, si el Ple li encarregués explícitament aquestes tasques, que corresponguessin aquestes funcions a la comissió ja aprovada. El que volem, això sí, és un pronunciament clar, rotund, sobre aquestes qüestions. Estem convençuts que el conjunt de Diputats i Diputades aquí presents— i el debat d'avui n'és una mostra— no poden conformar-se amb formulacions vagues i que no comprometin a res sobre el tema de les Diputacions, de les províncies, de les comarques, de l'organització territorial.

El poble de Catalunya tampoc no ho entendria. Hem declarat moltes vegades que no volem reproduir un model polític centralista, que volíem suprimir les Diputacions, que volem instituir les comarques. No són qüestions per a especialistes ni que puguin esperar. Són reali-

tats molt pròximes a tots els ciutadans i sobre les quals el poble de Catalunya espera que es prenguin decisions i que les posem en pràctica. Confiem que així ho entendran els Grups parlamentaris, i les intervencions en la sessió d'avui demostrin la importància i la urgència que s'atribueixen a aquestes qüestions. Seria contradictori que, com a resultat d'un debat en què es demostra aquesta importància i en què es demostra la competència del Parlament per a tractar d'aquestes qüestions, no en sortís altra cosa que una Comissió amb unes atribucions genèriques però en què no es precisés exactament que cal que en aquesta comissió, en la que ja s'ha aprovat o en la que podem aprovar a partir d'aquesta moció, es tractin les qüestions de les comarques, de l'organització territorial i de les províncies, o de la supressió de les províncies.

Per això proposem que el Parlament, alternativament, constitueixi una comissió amb els objectius esmentats o faci aquest encàrrec a la comissió ja aprovada. No ens fa por que hi hagi dues comissions. Pensem que aquest Parlament ha de començar a funcionar com més aviat millor, independentment que no tinguem encara el Reglament. I aquest Parlament té mitjans i pot funcionar millor. I això és preferible que no pas que no tinguem mitjans i que no pugui fer la feina que ha de fer.

Ja s'han dit moltes frases franceses. Jo també en diré una: «Il vaut mieux être riche et important que non pauvre et malade». Pensem que més val que aquest Parlament tingui mitjans i pugui fer la seva tasca. Per això proposem, doncs, la constitució d'aquesta Comissió, o de fer aquest encàrrec. D'aquesta manera demostrarem, davant de tot el poble de Catalunya, que ens cal una Generalitat forta, que ens cal suprimir les Diputacions, que ens cal constituir les comarques, que ens cal construir una autonomia descentralitzada. Per aquest camí acostarem les institucions i el poble, desvetllarem una confiança més gran en la població que veurà com els polítics, encara que tinguin tota l'autoritat que els dona el fet de ser representants del poble, o de ser membres del Consell Executiu de la Generalitat, no volen monopolitzar la política.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En no haver-se presentat esmenes al text de la moció del Partit Socialista Unificat, començarem les intervencions dels Grups parlamentaris. ¿El Grup parlamentari Mixt desitja participar en aquest debat? *(Pausa)*. En aquest cas, té la paraula, en nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, el Diputat senyor Albert Alay.

El Sr. ALAY: Senyor President, senyores i senyors Diputats, la moció que va presentar el dia 3 de juny el Grup parlamentari Socialista Unificat, per tal de crear una Comissió provisional que iniciï l'elaboració de les propostes parlamentàries sobre l'organització territorial de Catalunya, voldríem nosaltres dividir-la en dues parts. La primera és la justificació amb què s'expressen les motivacions que, segons el Grup proponent, fan aconsellable la creació de la indicada Comissió. La segona és la proposta concreta i, al cap i a la fi, l'objecte de la moció. Respecte a la primera, hem de dir que ens complau de constatar la importància que es dona a l'organització territorial per al futur del nostre país, perquè nosaltres

sempre hem compartit aquesta mateixa opinió. És indubtable que la institucionalització de l'autonomia de Catalunya ha de passar per una organització territorial adient que doni satisfacció a les necessitats, tant de les grans concentracions urbanes i industrials, com de les comarques constaneres i de les agrícoles de l'interior. Les comarques creiem que no solament han d'estar representades, sinó que també han de disposar de poder polític propi, que els permeti de poder actuar en defensa d'interessos específics, no necessàriament econòmics, sinó que, a més a més, puguin també vetllar perquè les decisions administratives siguin les més convenientes. Qualsevol plantejament que no contempli aquesta estructuració no seria altra cosa que la continuïtat de la conducta centralista contra la qual tant hem lluitat. El convenciment d'una autèntica descentralització a nivell nacional de Catalunya és per a nosaltres la mesura de l'autèntic sentiment d'un partit d'esquerra que justifica la nostra preocupació en aquesta matèria. També l'adequada coordinació de l'administració de la Generalitat amb els òrgans comarcals ha d'ésser la garantia d'una àmplia participació de tot el poble en les decisions administratives i, el que és més important per a nosaltres, en el seu control.

Aquesta voluntat descentralitzadora s'ha manifestat molt clarament a nivell comarcal i ha permès ja importants iniciatives en aquest aspecte; iniciatives d'auto-coordinació amb la creació, posem per cas, dels Consells Comarcals de l'Ebre o dels Grups de l'Alt Pirineu. Naturalment, també compartim l'afirmació de la importància legislativa del Parlament en aquesta matèria i en d'altres, ja que altrament deixaria de complir les tasques que li pertocquen i que el nostre Grup considera irrenunciabls. Molt més en el cas de Catalunya que, per a assumir la seva institucionalització definitiva, és convenient que el legislatiu pugui establir unes bases jurídiques àmplies com a fruit de profundes reflexions i debats de com ha d'ésser el nostre ordenament territorial. En aquest sentit, els dos decrets del Consell Executiu de la Generalitat han estat un primer pas important per a desfer el que fins ara representaven les Diputacions. Entenem que és un pas positiu, però de cap manera suficient, ja que és a partir d'aquí que hem d'anar d'una manera immediata a cercar el definitiu concepte d'una nova estructuració del nostre territori.

Valorem d'una manera molt especial qualsevol insistència i demanda perquè el Reglament interior s'aprovi amb la màxima urgència possible. Per a nosaltres, retardar-lo equival a ajornar perillosament l'inici d'una eficaç tasca legislativa d'aquest Parlament. Ho hem d'evitar perquè ens cal començar les coses bé, però també com més aviat millor. I per això necessitem el Reglament, que ha d'ésser el canal o la norma procedimental a través del qual la tasca d'aquesta Cambra pugui transcórrer amb normalitat i amb fermesa. Els quaranta anys de anormalitat i de discontinuïtat parlamentàries ens han obligat a haver-nos de plantejar de nou l'establiment d'unes noves normes bàsiques de funcionament. No ho podem ignorar, ni podem defugir-ne les conseqüències, tot i desitjant que els resultats obtinguts per la Comissió de Reglament creada a l'efecte siguin la millor

garantia per al bon funcionament de les nostres institucions.

Pel que fa a la segona part a què m'he referit en començar, que no és altra cosa que el text concret de la moció, hem de manifestar-hi el nostre desacord, perquè, en una valoració objectiva del seu contingut, ens veuríem abocats a assentar el precedent de voler fer les coses amb presses i urgències, les quals, en aquest cas, són justificades, però potser poden esperar sis setmanes. Hem d'intentar d'accelerar l'aprovació del dit Reglament interior que, pel que sembla, en el pitjor dels casos, pot estar aprovat en un termini d'un mes i mig. I potser, per l'interès que tots els Grups parlamentaris hi posin, encara es pugui escurçar una mica el temps. Essent així, creiem que no és procedent de crear una Comissió provisional que difícilment podria presentar res de substantiu en aquesta matèria abans de l'aprovació del Reglament; i que, en tot cas, el que s'hagués fet hauria de passar igualment a la Comissió definitiva que es crearia posteriorment.

De totes maneres, volem deixar molt clar, no fos cas que s'hi volguessin donar interpretacions errònies, que el nostre Grup és molt conscient de l'extraordinària importància de la futura organització territorial de Catalunya, i que és precisament per això que no volem que s'iniciï una tasca d'aquesta envergadura amb una Comissió provisional, atès que aquesta provisionalitat pot haver acabat tan aviat. Des de l'any 1937, en què fou decretada pel Consell Executiu de la Generalitat la Divisió Territorial de Catalunya, han passat més de quaranta anys. Després de tant de temps, la pressa pot ser mala consellera si pretenem de conduir la futura organització pels camins de provisionalitat que es desprenen del mateix text de la moció. Sí, en canvi, pensem que fins que no hi pugui haver una Comissió definitiva del Parlament per a una qüestió de tanta importància, és desitjable i molt convenient que cada Grup parlamentari —nosaltres ja ho hem fet— iniciï una etapa de serena reflexió sobre el que hauria de ser pel bé de Catalunya la futura organització territorial. La complexitat del projecte creiem que ho exigeix.

Del que pensem nosaltres que podria ser o hauria de ser o les coses que hauríem de tenir en compte perquè fos l'origen de la nostra organització territorial, podem comentar l'aspecte de la Divisió Territorial de l'any 1937, de la qual nosaltres molt especialment podem parlar; però que, tot i això, creiem que s'ha de revisar bastant perquè les condicions socio-econòmiques i geopolítiques de les comarques del nostre país han canviat o poden haver canviat molt des d'aquells moments. S'han d'estudiar les possibilitats d'adaptació a les circumstàncies actuals, i aquesta és una tasca difícil i que s'ha de fer amb bastant de calma i sense presses.

S'haurà de tenir en compte la importància que això ha de tenir, que el futur projecte ha de tenir, en la futura llei electoral. S'hauran de tenir en compte també les possibilitats que ens permet l'Estatut de poder crear noves demarcacions judicials i de modificar la localització dels registres de la propietat. Haurem de tenir molt en compte que en l'organització territorial pròpia de Catalunya subsistiran les actuals províncies formant part d'allò que serà l'administració perifèrica de l'Estat. Caldrà que es

procedeixi, com a mínim i d'immediat, a una modificació dels límits de les províncies actuals, de manera que no suposin la divisió de comarques naturals, com és el cas de la Cerdanya. Això s'haurà de fer amb molta cura i podent crear organitzacions o divisions supracomarcales que satisfacin les necessitats del nostre país i que puguin ser acceptades, i millor encara que puguin ser compreses, per l'Administració de l'Estat. Aquests ens supracomarcales s'hauran d'establir al mateix temps que es prevegin les xarxes de comunicació de tota mena i les similituds orogràfiques entre les comarques, i no solament per estrictes raons de veïnatge, ni per conveniències administratives. Això requereix consultes a tots els Ajuntaments del nostre país. Requereix consultes a autoritats en la matèria, i requerirà, en darrera instància, que les opcions vàlides puguin ser ratificades d'alguna manera pels habitants d'aquelles comarques.

Només hem indicat uns quants factors que han d'intervenir en el remodelatge del territori, perquè fer-ne un estudi exhaustiu, que naturalment s'haurà de fer, correspon al bon sentit de la Comissió permanent que es creï a aquest efecte. La Comissió, en el seu moment, haurà de valorar els desequilibris territorials que, si eren importants en l'anterior etapa autonòmica, avui ho són molt més. En el període entre les dues autonomies, han tingut importància cabdal els fenòmens migratoris. No solament per la immigració, que ha afectat en diferent mesura les diverses comarques, encara que les ha afectat totes, sinó pel desplaçament de la població d'uns territoris a uns altres dintre de la mateixa Catalunya. Així, mentre les comarques litorals han conservat i en molts casos augmentat la seva població en relació amb la mitjana del conjunt nacional català, n'hi ha d'altres, com són les comarques pirinenques, que han disminuït la seva població fins i tot en valors absoluts.

Naturalment, en tot això hi han intervingut molts factors. No solament una mala planificació, sinó, el que és més greu, una desplanificació total en el camp econòmic, en el camp urbanístic, en la localització industrial, etc., que només ha conduït al desgavell actual de l'especulació per manca d'un criteri ordenador del sector públic. I nosaltres som ara els hereus d'aquesta situació, que només podrem resoldre amb grans dosis de bona voluntat i, naturalment, evitant que la pressa ens faci fer les coses o incompletes o poc pensades.

Aquest és el motiu de la nostra oposició a la moció presentada: no voler caure en improvisacions i provisionalitats que, al nostre entendre, a res de bo no poden conduir.

Senyores i senyors Diputats, tampoc no voldríem que ningú pogués pensar que el nostre desacord és igualment fruit d'una improvisació. Abans he fet esment de la Divisió Territorial del 1937. Serà bo que tinguem en compte que en aquella ordenació, el decret de la qual va ser signat l'any 37 pel senyor Conseller d'Economia de la Generalitat, no s'havia improvisat. S'havia constituït inicialment una Comissió d'Estudi l'any 1931 per persones tan rellevants com ho foren, entre molts d'altres, el senyor Josep Iglésies, Rovira i Virgili, Ventura i Gassol i el Professor Pau Vila. Doncs bé, els primers resultats d'aquella Comissió no foren publicats fins a l'any 1933, i, natural-

ment, encara amb caràcter provisional; i fins al 1937, 6 anys després que s'haguessin començat els estudis seriosament, no es va signar el decret.

Hem de reconèixer que la tasca feta aleshores alleugerirà la que ens pertoca reiniciar a nosaltres, i ens complau dir que estem convençuts que en la situació present podrem arribar a resultats satisfactoris en un termini incomparablement més curt.

Però també les condicions actuals són unes altres. En la primera etapa autonòmica la Generalitat disposava d'un instrument millor que no pas ara; em refereixo concretament a l'Estatut d'Autonomia del 1932. L'any 32, l'Estatut no lligava de mans respecte a les províncies i moltes altres coses, i la Generalitat disposava de molt més poder. Si a això afegim que, des d'un punt de vista tècnic, l'Administració era més assequible a decisions d'aquesta mena, i que avui la complexitat tecnològica de l'Administració és molt més gran que aleshores, serà fàcil de comprendre que les dificultats per a una reordenació administrativa que coadjuvi a la nova organització territorial seran d'una altra entitat.

És per tot el que he indicat, i sens dubte per moltes altres coses que no podrien recollir-se en una intervenció d'aquestes característiques, que expressem el nostre convenciment que no és justificada la urgència i que hem d'esperar l'aprovació del Reglament.

Per acabar, diré que si malgrat tot es considerés una urgència en aquestes matèries o en d'altres matèries, les que fossin, cal fer avinent que la moció presentada pel Grup Socialista, i que convenientment esmenada acaba de ser aprovada, deixa la porta oberta que sigui la Mesa la que en determini la pretesa urgència i es pugui establir un camí d'actuació mitjançant la presentació de proposicions de llei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari Centrista, té la paraula el Diputat senyor Vicenç Capdevila.

El Sr. CAPDEVILA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, dues paraules, i a més procuraré que siguin totes en català.

Estem absolutament d'acord, el nostre Grup, amb la inquietud que reflecteix la moció presentada pel Grup parlamentari comunista, ja que, evidentment, la qüestió territorial és importantíssima, perquè reflecteix la voluntat política dels seus òrgans de govern, reflectirà certament la voluntat política d'aquest Parlament, i perquè en últim terme ve a incorporar no simplement el dret de representació reconegut ja, de la qual cosa és mostra palesa la composició d'aquesta Cambra, sinó el dret de participació que es dona i s'ha de donar fonamentalment per al ciutadà dintre de l'àmbit local.

Però creiem que aquesta moció s'ha d'analitzar, s'ha de veure, dintre i en el moment en què ens trobem. I ens trobem en un moment en què acabem d'aprovar la moció del Grup Socialista, degudament esmenada, i després el text refós, pel nostre Grup i el Grup d'Esquerra. I aleshores, d'altra banda, ha estat repartit, avui mateix també, el text del Reglament elaborat per la ponència creada ad hoc per a aquest efecte. Aleshores, dintre d'aquest con-

text, és com nosaltres volem analitzar la moció presentada pel Grup comunista.

Certament, la Comissió que s'acaba de constituir a través de la moció del Grup Socialista té unes característiques generals que entronquen directament amb la manifestació i amb la defensa de la sobirania d'aquesta Cambra, amb aquest principi, com es posa en relleu, tant en l'apartat primer i segon, quan s'assenyala que tindrà com a tasca fonamental el seguiment de les decisions polítiques que afectin o puguin emprendre institucions de la Generalitat o de l'Estat i que afectin els poders i competències del Parlament, i quant a l'Estat, dintre del marc estatutari de la Generalitat.

Però, d'altra banda, si observem la Comissió que ens proposa el Grup comunista, ens adonarem que es tracta ja d'una Comissió especialitzada, que, per les seves característiques, pels exemples que ha posat, fins i tot el mateix Ponent, requerirà lògicament i necessàriament un aprofundiment important en totes i cada una d'aquestes matèries. Lògicament, aleshores, entenem que anar creant comissions en aquest moment en què ens trobem, del qual he fet esment al començament —quan deia que un Reglament ha estat ja redactat per la Ponència, el qual d'aquí a pocs dies, una vegada presentades les esmenes corresponents, o en el termini fixat per les normes provisionals, entrarà tot seguit a Comissió, per després ser aprovat per aquest Parlament—, entenem que podria donar lloc també a la multiplicació de comissions especialitzades en temes d'igual o similar naturalesa que s'observessin o es consideressin també necessàries per un Grup parlamentari.

Entenem, per tant, que aquesta Comissió està englobada o pot estar dintre la Comissió creada i aprovada ja per aquest Parlament. Creiem que no ha de ser ara, en aquest moment, que el Ple es manifesti sobre el contingut dels temes que poden ser objecte d'estudi per part d'aquesta Comissió. Certament, també, com s'ha dit abans, la iniciativa legislativa no la té el Ple d'aquesta Cambra, si no es tracta, doncs, d'una llei o d'un projecte de llei amb una sola lectura, i sí que certament, la tenen els Diputats, el Consell Executiu o el Grup parlamentari —en la moció es recull que sigui qualsevol Grup parlamentari o el Consell de la Generalitat. I, per tant, creiem que en cas de considerar urgent d'entrar ràpidament a l'estudi de l'estructuració territorial de Catalunya, qualsevol Grup parlamentari, i per suposat el Grup comunista, proposant d'aquesta moció, pot —i nosaltres no prejudgem el resultat final d'aquesta proposició— pot proposar-ho a la Mesa perquè quedi incorporat en aquesta Comissió creada. En aquest sentit, doncs, nosaltres, repeteixo, i no prejudgem en definitiva quin pot ser el resultat final, en aquests moments estariem en contra de la moció presentada.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat senyor Joan Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyors i senyores Diputats, el Grup Socialista, pel que fa a la moció presentada pel Grup del PSUC, comparteix, com han manifestat altres Portaveus, la inquietud que ha produït aquesta moció. Si bé entenem que la funcionalitat que

s'ha volgut donar a la Comissió pot quedar també perfectament assumida per la Comissió que ha resultat de la moció anteriorment debatuda, esmenada i aprovada, nosaltres entenem també que aquesta assumpció s'ha de produir, no com una competència forçada o obligada de la dita Comissió, sinó com a conseqüència de la iniciativa bé del Govern, bé d'algun dels Grups parlamentaris. Ho entenem així perquè pensem que una cosa és l'esforç patriòtic de coincidència en la definició dels projectes per a la institucionalització de Catalunya, i l'altra cosa és la necessitat, jo diria democràtica, de retornar també en política el nom a cada cosa, i que cada Grup polític presenti al Parlament, i també davant del poble, quines són les seves iniciatives, quins són els seus programes, i d'aquesta manera clarifiquem el país i ajudem a l'avenç de la democràcia.

Anant al tema de l'organització territorial de l'administració de Catalunya, els socialistes no ens cansarem de repetir que una cosa són els projectes, els objectius, i una altra cosa la feina que avui toca fer. I avui tenim davant nostre un seriós entrebanc, i aquest entrebanc són les Diputacions. Si no desapareixen les Diputacions, tots ho tenim molt clar: no es construiran veritables administracions comarcals. Si no desapareixen les Diputacions, no aconseguirem racionalitzar el procés de construcció d'una administració nacional a Catalunya. Si no desapareixen les Diputacions, sempre estarà latent, si no efectiu, el procés de clientelisme polític personal que, històricament, des de l'Estat de la Restauració fins a temps ben actuals, han mantingut aquestes institucions. Aquestes institucions, que són administracions locals creades pel centre per al control centralista de la vida local, principalment dels petits i dels mitjans municipis.

Perquè aquí també convé fer una mica de memòria i recordar que quan el nacionalisme històric, i especialment el políticament més avançat, combatia les Diputacions, no ho feia sols per raons exclusivament del seu origen central o provincial, sinó a més a més per raons de defensa de la democràcia. I el nostre Estatut d'Autonomia, en el seu preàmbul, fixa com a objectiu per a la societat catalana la democràcia avançada, i aquesta democràcia avançada és incompatible amb l'esquema de les Diputacions provincials, que no té paral·lel als països europeus —que poden ser el nostre paradigma. Aquesta manca de paral·lisme és una mancança democràtica, perquè les Diputacions polítiques són institucions que han estat enfortides i relançades en un moment històric ja antic, l'Estat de la Restauració, quan el sistema polític es basava en un sistema socio-polític que era el caciquisme. I això no s'ho han tret de sobre encara.

I és per això que la qüestió de les Diputacions no és ni ha estat ni serà una qüestió política fàcil de resoldre. És una qüestió política que serà difícil i no per raons legals: hi ha base constitucional, hi ha base estatutària per a liquidar, no sols fàcticament, sinó jurídicament, les Diputacions provincials. Serà difícil per raons polítiques, perquè al voltant de les Diputacions es produirà indefectiblement una lluita política que ja està produïda al nivell de l'Estat espanyol. I per a veure això només cal fer memòria del temps curt, que és el període provisional, i veure què és el que va passar amb la política de transfe-

rències de la Generalitat provisional. Durant aquesta etapa vàrem tenir un decret, el reial decret de 30 de setembre de l'any 77, que pràcticament deixava en mans de la Presidència de la Generalitat, només escoltat el dictamen de la Comissió Mixta de transferències, la possibilitat de decidir la transferència de la titularitat i de la gestió de pràcticament tots els serveis, competències, funcions, recursos personals de les Diputacions provincials.

I bé, això que va ser una de les bases del pacte polític, resulta que després va ser negat pel Govern central amb un decret de novembre de 1978, que és un decret que es presenta com si fos una prolongació del procediment de transferència, quan en el fons és una modificació del procediment de transferència establert el setembre de 1977, i és una modificació il·legítima en la mesura que vol aplicar-se a procediments de transferència iniciats abans de novembre de 1978.

Per això, jo, senyor Bigatà, entenc que aquest decret no ha estat vigent mai, perquè els Reglaments quan són il·legals són nuls de ple dret, com tots molt bé sabem, i la nul·litat de ple dret vol dir que n'haguéssim pogut passar. Però no n'hem passat, per problemes polítics, i no per qüestions jurídiques. I els problemes polítics hi són. I aquests problemes polítics són els que han donat lloc també a les diferències entre els programes de govern de les eleccions, tot i estant tots d'acord amb l'objectiu de la desaparició o superació jurídica i fàctica de les Diputacions. Perquè els socialistes i alguns altres Grups polítics defensàvem la desaparició immediata de les Diputacions mitjançant l'exercici de la potestat legislativa exclusiva en matèria de règim local. Altres Grups deien que no es podien fer desaparèixer les Diputacions si no era fent-ho coincidir amb l'establiment de l'organització local estable de Catalunya representada per la futura Llei de Règim Local. I obrien un període transitori que podia durar un temps —tots sabem com és de difícil fer i arribar a acords per a fer lleis de govern local—, en el qual es defensava el manteniment de les Diputacions. I en els programes de govern es defensava aquest manteniment de les Diputacions sense fer cap distinció entre titularitat i gestió. Es defensava pura i simplement aquest manteniment de les Diputacions fins que, organitzades les comarques, aleshores, poguessin desaparèixer les Diputacions.

El programa de Convergència i Unió va canviar perquè, en presentar el programa d'investidura, l'actual President de la Generalitat va establir un criteri nou: que hi hauria una separació entre la titularitat i la gestió, i que aquesta separació, en definitiva, es faria mitjançant el que s'ha produït després: una assumpció per la Generalitat de la titularitat dels serveis de les Diputacions, mantenint la gestió en mans de les Diputacions.

Doncs bé, aquest és un camí i nosaltres ens hi hem oposat. I no ens hi hem oposat per raons de legalitat —hi ha raons de legalitat que no són sols raonaments jurídics, que no són sols, com s'ha dit abans, qüestions d'hipotètiques intervencions de Tribunals que ningú no vol ni provocar—, sinó perquè les qüestions de legalitat són també qüestions de Govern democràtic. Nosaltres entenem —i aquí hem de retornar, encara que sigui d'una manera breu i amb un cert to nou, als decrets —que en els dos decrets produïts hi ha un tractament tècnicament poc cor-

recte de les qüestions que desdiu del prestigi que han de tenir les institucions de la Generalitat. Per exemple, parlar d'atribució de titularitat, identificar això amb la fórmula de la delegació, és oblidar que avui, d'acord amb la doctrina més elemental i unitàriament acceptada, la delegació suposa una situació de necessària contitularitat. Si estem per la titularitat no estem per la delegació. Si estem per la delegació, hem fet una cotitularitat. I això és un embolic que evidentment ja aclarirem entre tots perquè és la voluntat de tots aclarir-ho.

Hi ha més qüestions. No vull cansar els senyors i senyores Diputats amb una tirallonga d'impugnacions tècniques, però el que sí voldria dir és que hi ha una raó també fonamental per a pensar en la il·legalitat d'aquests decrets, i és que si realment s'estima que es podien saltar certs entrebancs introduïts pel Govern basant-se en els poders de competència legislativa exclusiva atribuïts per l'Estatut, això significava, necessàriament, per la finalitat dels decrets, el pas prèviament necessari per aquest Parlament. I això no s'ha produït.

Hi ha també motius d'il·legalitat global, perquè si es vol fonamentar, no en la competència legislativa exclusiva de l'article 9, paràgraf vuitè de l'Estatut d'Autonomia, la causa del decret, sinó en la prolongació del procediment ja iniciat en el seu moment per la Comissió Mixta, resulta que aquí no hi ha una prolongació del procediment de la Comissió Mixta, perquè el que la Comissió Mixta va acordar —i això ha de quedar molt clar— va ser la transferència de la titularitat i de la gestió amb la voluntat política claríssima d'anar per feina, però evidentment buidant de contingut burocràtic les Diputacions provincials. I es va dir, després de posar un punt —com bé se'ns ha recordat aquest matí—, sense perjudici de delegacions, sempre eventuais i a posteriori. Compari's aquesta regla segona de la proposta de la Comissió de Transferències amb l'article tercer del decret de 15 de maig i es veurà que no té res a veure, perquè allà, en el decret de 15 de maig, no hi ha una facultat com passava en la Comissió Mixta de Transferències en la seva proposta de delegar, sino que hi ha l'obligació autoimposada de delegar. I això significa que la causa legal de la Proposició de la Comissió Mixta i la causa legal del decret de 15 de maig són dues causes legals diferents, i no es pot plantejar com una continuïtat lògica institucional el que suposa una ruptura institucional perquè respon a una política diferent de transferència de les Diputacions a la que en el seu moment va proposar la Comissió de Transferències.

I el mateix President de la Generalitat ens ha dit aquest matí que si s'haguessin apartat dels criteris que havia proposat la Comissió Mixta de Transferències si que hi hagués hagut motiu d'il·legalitat, però que això no ha passat. Doncs, nosaltres entenem, ho entenem amb tots els respectes i amb tota la voluntat de superar aquestes contradiccions, que això sí que s'ha produït i que hi ha causa evident d'il·legalitat.

A més, els decrets han suposat un foment de la irracionalitat administrativa, perquè pensem que significa mantenir cossos burocràtics de gestió alternatius sobre un mateix territori. Els serveis territorials de Sanitat de la Generalitat de Catalunya coexistint amb els sectors buro-

cràtics de Sanitat de les Diputacions. Això és necessàriament una font de friccions i de contradiccions al marge de qualsevulla voluntat política, que no hi és, de produir-les. En definitiva, jo voldria dir que les raons de la nostra oposició no són, malgrat el que acabo de dir, qüestions de legalitat, són qüestions d'anar per feina, que, efectivament, si els temes són urgents, s'ha d'anar urgentment a resoldre'ls, però vull dir també que la feina ha d'ésser ben feta, i que —sense voluntat de retornar a les citacions— si hi ha problemes de resistència, que no hi seran, perquè és voluntat de tots evitar-los, aquests problemes de resistència en qualsevol cas no serien provocats pels qui resisteixen, sinó pels qui han pres mesures legislatives potser poc reflexionades, potser precipitades. Perquè, en definitiva, jo faré una citació de Francesc d'Eiximenis, que és un clàssic català de temps llunyans; com ell explicava, «ad absurdum nemo obligatur», i com que sempre volia traduir-la al català, deia que qui en fa una de mal feta, només ell s'hi obliga.

Aleshores, ens hem oposat als decrets, no per raons de legalitat, sinó per raons polítiques. Sempre hem dit que farem oposició quan tinguem una alternativa, i això ho hem fet des d'una alternativa concreta. I l'alternativa és que s'ha de transferir la titularitat i s'ha de transferir la gestió. I això ho podem fer sense esperar la Lei de Govern Local de Catalunya, sense caure en cap suposat centralisme, perquè precisament la transferència de la gestió és la garantia per a procedir a desconcentracions territorials, que, en cas de mantenir-se la gestió en les Diputacions, no es podran produir, i per a superar ja, ara mateix, els entrebancs institucionals que el manteniment dels cossos burocràtics de les Diputacions significaran per a un futur immediat en el replantejament de l'Administració nacional de Catalunya.

Aleshores, els socialistes no anem doncs a discutir els poders de la Generalitat per a resoldre friccions, entrebancs, contradiccions; tot al contrari. Volem que aquests poders siguin reals però siguin legítims, donats doncs pel Parlament, i que aquests poders no solament siguin de control sinó que, a més, siguin els poders de gestió, d'assumpció ja avui del contingut institucional de les Diputacions a fi que la Generalitat situï aquestes institucions sobre el territori de Catalunya de manera territorialment desconcentrada.

I precisament perquè volem fer avançar la Generalitat en aquest sentit, des de la nostra voluntat d'oposició amb alternativa hem presentat una proposició de llei que pensem que és una iniciativa que obre provisionalment el debat sobre l'organització territorial, però sobre els problemes de l'organització territorial que hem d'afrontar ara. I aquest debat, en definitiva, pensem també que donarà satisfacció a la inquietud des de la qual els Diputats del Grup del PSUC han plantejat la seva moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Xavier Bigatà.

El Sr. BIGATÀ: Senyor President, senyores i senyors Diputats, les nostres primeres paraules voldrien ser per a fer un breu comentari a la intervenció que ha fet fa pocs segons el Diputat del Grup Socialista, senyor Prats, per-

què nosaltres entenem que en aquests moments estàvem discutint la moció presentada pel Grup comunista, pel seu Portaveu senyor Ribó, i no estàvem reconduint el tema a la moció que ja ha estat discutida, debatuda i aprovada fa un moment aquesta tarda. En tot cas, voldríem dir, i amb tota cordialitat, que sempre és interessant de llegir i d'escoltar les intervencions del professor Prats, però també li voldria dir que ens refermem, i jo ara no repetiré tota l'argumentació d'aquest matí per a no cansar les senyores i els senyors Diputats, ens refermem nosaltres en l'argumentació jurídica que he fet jo en nom del meu Grup parlamentari aquest matí, i en tot cas li agrairia, no ara, perquè possiblement estem discutint, com he dit abans, un altre tema, una altra moció, que ens digués les qüestions de legalitat dels decrets perquè nosaltres —o jo no l'he entès o no m'ha entès—, però, no hem escoltat cap argument que posés en dubte la legalitat dels decrets.

Bé. Reconduint el tema a l'exposició que ha fet el Diputat senyor Jordi Borja de la moció presentada pel Grup comunista, nosaltres voldríem dir que hi ha un fet, que hi estem d'acord, que és que el tema que proposa la moció realment és un tema urgent a Catalunya, és un dels temes —n'hi ha molts, n'hi ha d'altres— cabdals en la institucionalització de Catalunya. Però nosaltres voldríem dir que aquesta institucionalització —el fet de parlar d'aquests temes, de l'organització territorial de Catalunya, amb les seves lleis i els seus conjunts de lleis— coincideix amb temes molt importants, temes molt importants amb implicacions de caràcter representatiu, econòmic, fiscal i fins i tot també electoral que nosaltres entenem que no es poden elaborar amb presses, que no es poden elaborar ni discutir amb precipitació. Per tant, estem d'acord que és un tema urgent, que és un tema cabdal en la institucionalització de Catalunya, però també voldríem dir que considerem que aquest tema és un tema del qual hem de parlar i sobre el qual hem de reflexionar tots els Grups polítics; s'ha d'obrir un gran debat aquí al Parlament i també un gran debat en el qual el principi d'economicitat i de participació del poble de Catalunya sigui important.

Voldria dir també que, quan ha parlat, el Diputat senyor Borja ha fet esment dels decrets —jo en aquest moment no en tornaré a parlar. Només voldria dir i repetir el que nosaltres sempre diem, i ho diem perquè es diu concretament en els decrets del 15 i 27 de maig: «Mentre el Parlament de Catalunya no legisli». I en la meua intervenció d'aquest matí he fet clar esment a la *reserva de llei que per l'Estatut fa* en relació amb l'article cinquè de l'Estatut, nou, punt vuit, en relació amb el vint-i-cinc, punt dos, i també el trenta-set, punt tres, de l'Estatut d'Autonomia.

En tot cas, el que sí voldríem dir —i amb això també estem d'acord amb les paraules que ha dit el Diputat senyor Borja— és que segons l'Estatut d'Autonomia aquest Parlament és competent, té la competència plena i exclusiva pel que fa al Règim Local de Catalunya. Per tant, en aquest sentit som coincidents, perquè l'article nou, punt vuit, de l'Estatut ens dona aquesta competència, i, encara que remeti a uns articles de la Constitució, nosaltres entenem, pel que fa a aquesta remissió als articles de la

Constitució, que aquests articles són secundaris en relació amb el fet principal del que ha de ser la legislació en el Règim Local de Catalunya. Per tant, hi ha uns punts d'acord —n'he dit molts d'altres—, però nosaltres no ens volem estendre en això perquè creiem que aquest és un gran debat que hem de fer tots plegats; però sí que voldria justificar en tot cas que per a nosaltres, en aquest moment de la constitució d'aquesta Comissió provisional, un tema tant important, en la urgència del qual som coincidents, nosaltres creiem que no pot ser la facultat ni el treball d'una Comissió provisional, a causa precisament d'aquesta provisionalitat, perquè, en tot cas, el que faríem és desmerèixer aquest tema cabdal per a la institucionalització de Catalunya.

I sobre això, per a justificar, nosaltres —perquè creiem que realment en aquests moments no hem de constituir aquesta Comissió provisional— voldríem fer unes justificacions i unes consideracions que s'hi referissin. En primer lloc, creiem que el procés de reorganització territorial de Catalunya és un procés transformador de terme mitjà de les estructures territorials i també, en tot cas, de les estructures de l'Administració pública catalana. Creiem que no podem —i permetin-me les seves Senyories la paraula— manipular, no podem manipular amb brusquedat les organitzacions territorials, les organitzacions comarcals, les organitzacions de la convivència humana, sense produir traumes irreversibles.

Per tant, creiem que l'objecte de tractament són els grups socials més arrelats en el nostre territori, i aquí voldria dir, en tot cas, el sentiment, el sentiment comarcal arrelat en el nostre país, i per això creiem i entenem que cal substituir la improvisació per una reflexió pluridisciplinària, efectiva, segura i no gens utòpica. I ara, permetin-me les senyores i els senyors Diputats, ja que aquesta tarda, em sembla que també aquest matí, s'ha començat amb citacions, que acabi també fent una citació que està relacionada amb el fet aquest i que justifica, d'una banda, la urgència, de què també parlava el Diputat senyor Borja, d'aquest tema cabdal per a la institucionalització de Catalunya, però que també justifica que aquest tema nosaltres no el puguem tractar amb provisionalitat, perquè tots nosaltres sabem i el tenim, aquest tema, tant important a Catalunya, dintre el nostre cor. I permetin-me que acabi amb una citació, amb una citació en aquest cas també, en aquest cas no també —permetin-me l'expressió—, en aquest cas en la nostra llengua, del nostre poeta Joan Maragall quan diu: «El bon caminant, quan reposa, també avança».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, abans de passar al torn de rectificacions, suspendrem la sessió durant quinze minuts. Donat com és d'avançada l'hora pregaria que fossin exactament quinze minuts només.

(La sessió se suspèn a tres quarts i dos minuts de vuit del vespre i es reprèn a les vuit i deu minuts.)

El Sr. PRESIDENT: Senyors Diputats ocupin els seus escons, si els plau (*Pausa*). Es reprèn la sessió. Comença el torn de rectificacions. Recordo als senyors Diputats

que la durada d'aquestes rectificacions ha d'ésser de deu minuts com a màxim. Té la paraula en primer lloc el representant del Grup que ha presentat la moció, és a dir, el Diputat senyor Jordi Borja.

El Sr. BORJA: Senyor President, senyors i senyores Diputats, el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya manté la seva moció i demana que es voti tal com ha estat presentada en l'anterior intervenció. És a dir, davant de l'alternativa que nosaltres mateixos havíem presentat entre mantenir la moció amb una Comissió específica per a tractar els temes de l'organització territorial de Catalunya, de la recomarcalització i d'iniciar els treballs perquè el Parlament comenci a elaborar una Llei de Règim Local i d'Organització Territorial de Catalunya o encarregar, recomanar que sigui la Comissió ja aprovada que faci aquestes funcions, nosaltres, després d'haver escoltat respectuosament les intervencions dels diferents Grups parlamentaris, hem decidit elegir la primera alternativa. I ho hem decidit perquè ens ha semblat que hi ha hagut una actitud contradictòria en les intervencions que s'han fet, perquè s'ha dit i se'ns ha donat la raó sobre la importància dels temes, sobre la urgència de tractar-los, s'ha dit i s'ha aprovat una Comissió per a seguir d'una manera genèrica les decisions del Consell Executiu i de les institucions de govern de l'Estat i per a elevar recomanacions en el Ple d'una manera genèrica; però, quan es proposa una Comissió i unes funcions específiques sobre els temes que precisament han donat lloc al debat d'avui, es diu que no. Es diu que no o no es diu res, o es torna al primer debat, i ens ha semblat que no era una actitud conseqüent. A nosaltres ens hauria agradat, hauríem volgut poder dir que ens donàvem per satisfets amb la importància que tothom concedia a aquestes qüestions i que estàvem convençuts que tothom les portaria a la Comissió ja constituïda i que ja en teníem prou, i ni tan sols ho haguéssim portat a votació. Però no n'estem convençuts ara; després d'haver escoltat les intervencions de tots els Grups, no n'estem convençuts.

I com que no n'estem convençuts, volem que, davant d'aquest Parlament i davant del poble de Catalunya, es posi a votació una moció que vol facilitar el treball del Parlament, facilitar la tasca de govern de la Generalitat, però en un determinat sentit: d'elaboració d'una llei assumint unes competències que tenim però que no ens reconeixen immediatament des del Govern de Madrid, recomarcalitzant Catalunya i controlant pràcticament des del Parlament les tasques de desconcentració i de desaparició de les Diputacions.

S'ha dit que això no es podia fer amb la urgència que nosaltres demanàvem. L'any 1931, abans que s'aprovés l'Estatut, ja es va aprovar de treballar per fer la divisió territorial de Catalunya. I si es van poder fer uns estudis i es van poder aprovar —i va signar el decret, com abans recordava el representant d'Esquerra Republicana, el Secretari General del Partit Socialista Unificat de Catalunya, que era aleshores Conseller d'Economia— va ser perquè es va començar a treballar des de l'any 31 per decisió parlamentària. Es diu que són temes d'una gran complexitat tècnica, que hem de tornar a començar el camí que s'havia emprès els anys trenta. No han passat

en va aquest anys. S'ha treballat aquests anys. Hi va haver, entre altres coses, el Congrés de Cultura Catalana, que ha donat uns materials, uns treballs molt superiors als que hi havia els anys trenta.

Es diu que no hi ha qüestions d'una urgència de setmanes, que ens podem esperar sis setmanes, podem esperar dos mesos, tres mesos. Però, al mateix temps, s'estan prenent decisions que afecten l'organització territorial de Catalunya. S'estan elaborant i aprovant o no aprovant plans d'urbanisme d'àmbit comarcal o subcomarcal. S'està discutint i s'hauran de prendre decisions sobre el minitransvasament de l'Ebre. Es prenen decisions sobre la Down Chemical del Camp de Tarragona, que afecta més d'una vintena de municipis. Hi ha el tema del Consell de les Terres de l'Ebre. Hi ha les mancomunitats de municipis que ara que la Generalitat té la competència d'aprovar-les s'estan iniciant i s'estan desenvolupant. Hi ha la qüestió de la desconcentració de la mateixa Generalitat, i de què faran, com treballaran les Diputacions que encara continuen existint, i que també diuen que volen descentralitzar i que volen recomarcalitzar. Hi ha la relació de la Generalitat amb els municipis. Tenim un començament de curs, el mes de setembre, i la Generalitat haurà de trobar aquella manera de treball coordinat amb els municipis perquè aquest començament de curs hi hagi les escoles, hi hagi els mestres nomenats. Hi ha nou-cents trenta-cinc municipis a Catalunya, i la Generalitat provisional i els senyors Diputats que van estar en el Govern provisional de la Generalitat saben com és de difícil tractar des del Consell de la Generalitat amb nou-cents trenta-cinc municipis. Hi ha el tema de l'endeutament del finançament dels ajuntaments i de les relacions que s'han d'establir amb Madrid. No hem de deixar que cada ajuntament tracti com pugui amb el Govern de Madrid, amb els diferents Ministeris. És la Generalitat que ha de monopolitzar les relacions de Catalunya amb Madrid. I per això, perquè la Generalitat pugui representar els Municipis, necessita tenir un interlocutor comarcal. No li valdran els nou-cents trenta-cinc municipis fragmentats i disseminats en el nostre territori.

S'ha dit que crear una comissió provisional és fer desmerèixer aquestes tasques. Senyores i senyors Diputats, crear un organisme provisional que comenci a treballar, que comenci a sintetitzar els resultats dels estudis de les diferents opcions dels partits, que porti en aquest Ple aquells principis, aquells objectius que podrien servir de base a elaboració d'una llei municipal i d'organització territorial, que assenti els principis de l'ordenació comarcal de Catalunya, això no és desmerèixer res. Això és facilitar que, quan es constitueixi la comissió definitiva, el mes de juliol o el mes d'agost, aquesta comissió pugui començar a treballar, no a partir de zero, sinó a partir d'un treball fet per la comissió i pel Ple.

S'ha dit que la qüestió important és fer desaparèixer les Diputacions. I és veritat, que és una de les grans qüestions importants. Però, ¿qui les pot fer desaparèixer? Qui pot treballar en el sentit de la seva supressió? El Consell Executiu, ja he dit que no. No pot fer-ho. Només ho pot fer el Parlament. Si el Parlament no es dota dels instruments per a crear els principis, el marc de l'estructuració territorial de la Generalitat, haurem, i no podrem dir res,

de treballar amb les mateixes Diputacions tal com són ara. És a dir, que si som conseqüents amb tot el que s'ha dit aquí, necessitem un instrument per a fer aquesta feina. I el necessitem ara, i per això, perquè estem convençuts que el necessitem ara, perquè estem convençuts que el poble de Catalunya espera que la Generalitat no sigui només uns organismes tancats i centralitzats, sinó que també arrela a les comarques —perquè l'aspiració comarcal és viva i és present—, perquè estem convençuts que no podem esperar a assentar els principis de l'elaboració i de l'assumpció de les responsabilitats d'una llei municipal de Catalunya fins que hi hagi les comissions definitives, perquè estem convençuts que és voluntat política, genèrica, d'aquesta Cambra, de treballar en aquest sentit —perquè ho han dit els representats dels diferents Grups—, nosaltres mantenim la proposta de moció i la proposta de comissió, és a dir, de creació d'una comissió específica per a aquestes tasques.

Senyor President, moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula el Diputat senyor Joan Hortalà.

El Sr. HORTALÀ: D'entrada, senyor President, senyores i senyors Diputats, voldria fer dos advertiments. Primer, no diré res en francès, tret que això suposi una gratificació addicional per coneixements d'idiomes, que llavors que consti que també el parlo una mica. El segon advertiment és que tampoc no parlaré de les Diputacions. El tema ha estat prou debatut i, possiblement, no massa aclarit.

Em cenyiré, en conseqüència, a la moció presentada pel Grup parlamentari del PSUC. Una moció que mereix el respecte i la consideració pel tema de què tracta. I en aquest torn de rectificacions nosaltres no podem admetre-la com a tal perquè el que jo diré no serà altra cosa que ratificar —no rectificar—, el que ha dit el Diputat senyor Albert Alay, que m'ha precedit, en nom del Grup, al qual pertanyo, en l'ús de la paraula. Per a nosaltres, la moció presentada pel Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat de Catalunya admet moltes interpretacions. Però n'hi ha dues que són rellevants.

D'un costat, partint de la base d'una comissió d'ordenació territorial —en una interpretació àmplia, laxa—, es pot pensar que el que es vol, mitjançant l'exercici d'aquesta comissió, és el seguiment de totes aquelles iniciatives de l'Executiu que tinguin per incidència el territori, la qual cosa, evidentment, vol dir que és un seguiment total i absolut. En aquest sentit hi tenim dues objeccions a fer. Una de fons: si és així la interpretació, si interpretem bé el contingut i la comesa d'aquesta comissió, això vol dir, que amb una proposta de caràcter singular, amb una proposta de caràcter particular, el que es busca és el seguiment, el control de la totalitat de l'actuació del Govern, i, per tant, entenem que des d'aquest punt de vista ja se n'acaba de crear una, de comissió. Quant a la forma, si aquesta fos la interpretació, admetre-la voldria dir que amb el pes d'una roda de molí, ara com ara, se'ns vol fer creure que el gat és millor que la llebre, i haig de dir que els representants d'Esquerra Republicana, no només visualment, sinó gastronòmicament, distingim molt bé el gat de la llebre.

L'altra interpretació és restrictiva. És la interpretació que voldria dir que de seguida, amb urgència, amb pressa, s'ha de fer l'ordenament, la divisió territorial de Catalunya, tot pensant en el fonament i la transcendència que té la comarca, i si això és així, si el que realment es posa a discussió és el tema comarcal, nosaltres voldríem dir que, si aquí tots som comarcalistes, no passa res. Però que, si hi ha algú que s'apropia la potestat comarcalista per sobre dels altres, per legitimitat històrica i per contingut actual i de futur això no correspon sinó a l'Esquerra Republicana de Catalunya. I m'explicaré:

Quan el 14 d'abril de l'any 31 pacíficament es va proclamar la República, l'Esquerra Republicana pocs mesos després, exactament el 16 d'octubre del mateix any, a iniciativa del Conseller de Cultura, senyor Ventura Gassol d'Esquerra Republicana, va crear una Comissió per a estudiar aquest tema. Aquesta Comissió de Cultura va passar a Governació i, més endavant, a Economia, quan n'era Conseller el senyor Comorera. Des d'aquesta Conselleria, efectivament, l'agost del 36 i el desembre del 36, es varen fer els decrets esmentats, i el juliol, exactament el 10 de juliol del 37, la publicació del llibre que avui es coneix. Amb aquesta base vull dir que la demarcació, la divisió territorial que de bell antuvi se'n deia estructuració comarcal i després va passar a ser divisió territorial per problemes de demarcació, estava fonamentada en la utilització d'un model voluntarista en què bàsicament es tenien en compte les declaracions de caràcter preferent i individualitzat de cada un dels municipis i la idea de la zona d'influència comercial o el pes de gravitació del mercat. L'intent era important. Però haig de dir que la iniciativa de la seva publicació i la vigència d'aquesta estructuració només foren possibles gràcies a la Conselleria d'Economia, i que els membres de la Comissió, persones tan destacades com Pere Blasi, Miquel Santaló, Manuel Galès i el mateix Antoni Rovira i Virgili, tots ells d'Esquerra Republicana, no estaven des d'un primer moment d'acord que es publicués aquesta divisió perquè encara hi faltaven alguns perfeccionaments, tot i que s'hi havia trigat gairebé sis anys, des del 31 fins al 1936-37.

Per tant, aquest és un tema que requereix, no calma, però sí reflexió. Aquest és un tema que nosaltres considerem important. Bastir la Catalunya de les comarques és un tema substantiu i transcendental que no pot acollir-se dins del marc de la provisionalitat. Nosaltres acceptem i aplaudim la idea, però no la podem materialitzar ni la podem formalitzar ni concretar amb un vot afirmatiu dins d'un context de provisionalitat, perquè això equivaldria a crear unes falses expectatives, perquè si, a més a més, s'arrenqués de l'ordenació publicada el 1936, ens trobaríem que avui tot allò tindria poca vigència.

L'evolució municipal ha estat important. Hi ha hagut un procés important d'agrupació. D'uns mil setanta-tres municipis que hi havia l'any 36 a Catalunya, actualment no arriben gairebé a nou-cents. Les zones d'influència del mercat ja no es poden avui delimitar només amb consideracions de caràcter estrictament comercial, perquè les comunicacions, la publicitat, el desgavell del turisme, tota una sèrie d'innovacions tecnològiques, el que han significat el progrés i el mateix pas del temps fan que els criteris que serviren fa gairebé quaranta anys, avui no si-

guin gens ni mica utilitzables. Per tant, des d'aquesta perspectiva, tampoc no escau d'aprofitar-los basant-se en una urgència.

El tema és important. D'això n'estem absolutament convençuts. Però és un afer que s'ha de conduir sense pauses, però també sense presses. És un tema que per a nosaltres, evidentment, és cabdal, no per implicacions electorals ni per implicacions d'estructura administrativa. És un tema cabdal perquè configura i consolida la sobirania nacional de Catalunya sobre una base territorial. I des d'aquest punt de vista, des d'aquesta perspectiva, ens agradaria fer-ho ben fet. Ens agradaria —i això ho defensarem aferrissadament— fer-ho de manera que tingués el regust de la cosa ben feta, que tingués aquesta intencionalitat de permanència. Perquè, si bé és cert que l'èxit —i no diré qui ho va dir, això (*rialles*), ni en daré pistes—, si bé és cert que l'èxit afavoreix més els qui actuen que no aquells que pensen el que han de fer, en aquest cas de la divisió territorial de Catalunya no és tant l'èxit com l'encert el que realment ens fa falta i el que realment necessitem. I aquest encert necessita reflexió, necessita una activitat reglada, la solemnitat del Parlament en marxa, la credibilitat que li daran les Institucions funcionant reglamentàriament; necessita una competència, necessita una responsabilitat que són competència específica de l'Executiu, necessita uns controls estrictes, uns criteris a fixar en aquesta casa. I això requereix un temps, no massa, però requereix un temps que ara no podem admetre per raons d'urgència. Ara bé, plantejar el tema és important. La iniciativa és suggestiva, perquè crec, millor dit, estic convençut, que, pel sol fet que avui se'n parli, la Catalunya de les comarques ja comença a caminar i, cosa que és més important, comença a caminar des d'aquesta casa.

Res més. Moltes gràcies. (*El Sr. Borja demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Senyor Borja, jo crec que seria preferible d'acabar les intervencions, i naturalment, com a presentant de la moció el Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat tindrà dret a una rectificació final.

En nom del Grup dels Centristes, té la paraula el Diputat senyor Alexandre Pedrós.

El Sr. PEDRÓS: Sr. President, senyores i senyors Diputats, nosaltres, els Centristes de Catalunya, conseqüents amb els nostres postulats de llibertat i de democràcia, som partidaris d'una organització territorial per a Catalunya al més autònoma possible, que signifiqui la màxima descentralització dins del territori català, cap a la base de població de les diferents jurisdiccions. Això vol dir, en primer lloc, que som partidaris de tenir uns Ajuntaments realment autònoms, en el terreny de les decisions prop de les seves competències i en el de la seva autonomia financera, tal com ho assenyalen la Constitució i l'Estatut. Tanmateix, això no vol dir que la resta de funcions hagi de ser a mans d'un sol organisme central a Catalunya. Ben el contrari, la peculiaritat diferencial del conjunt català exigeix, no solament una forta autonomia envers l'Estat central, sinó que també exigeix que es puguin tenir en compte totes les especificitats socials, econòmiques i culturals de cadascun dels territoris catalans. I això s'ha de fer posant molt a prop del ciutadà el màxim d'òrgans de decisió col·lectiva, perquè aquesta és

l'única manera d'aconseguir un tractament adequat dels problemes, no pas sempre igual a tot arreu.

Assentat aquest primer punt, és convenient d'assenyalar també que, per damunt dels municipis, resulta estrictament necessari procedir a l'organització d'una estructura intermèdia que, sense afeblir ni les peculiaritats locals ni la sobirania de què, en última instància, gaudeix la mateixa Generalitat, garanteix l'adequada coordinació entre les diferents funcions de les entitats locals. En aquest sentit, cal tenir en compte que als articles segon i cinquè de l'Estatut ja es puntualitza el que serà la idea matriu en aquest terreny en parlar de comarques i de demarcacions supracomarcales. Creiem que el desenvolupament legislatiu des d'aquest Parlament haurà de donar contingut, bàsicament, a aquests dos nivells, comarques i organitzacions supracomarcales, a l'hora de la reestructuració del territori de Catalunya. Un contingut que hauria de reconèixer, en dos nivells, la condició d'ens locals i de divisió territorial. Tot això, encara que sigui dit de passada, ha de tenir-se en compte que és precisament competència del Parlament de Catalunya, i solament d'aquest d'entre les institucions que componen la Generalitat. Així mateix, cal tenir en compte que qualsevol alteració dels límits provincials exigeix l'aprovació per les Corts Generals de l'Estat d'una llei orgànica.

El territori de Catalunya, per les raons abans esmentades, hauria d'ésser estructurat en municipis, en comarques i en organitzacions supracomarcales, i aquests tres nivells, en vista del que estableix la Constitució, fonamentalment en els articles 137 i 141, i del que estableix l'Estatut en els articles segon, cinquè, i en la Disposició Transitòria Sisena, punt setè, que permeten diverses possibles combinacions. Aquestes són les següents. Primera: municipi, comarca i província, aquesta última sancionada constitucionalment i respectada en el text de l'Estatut en l'article cinquè, punt quart. Segona: municipi, comarca, demarcació supracomarcal i província. I tercera: municipi comarca i demarcació supracomarcal, coincidint aquesta última amb el territori de la província. Aquestes són tres possibilitats realment teòriques.

Nosaltres entenem que les dues primeres opcions ofereixen serioses dificultats, ja que, en tenir estructures paral·leles, desiguals i amb funcions i fins almenys similars, serien motiu de discòrdia quasi permanent i de conflictivitat en perjudici del ciutadà. En tot cas, potser la primera opció seria equiparable a la tercera. Però, perquè fos així, s'haurien d'atribuir a la província funcions de coordinació comarcal, a més de constituir agrupació de municipis. Per tot això, preferim la tercera opció per arribar a una demarcació supracomarcal, donat que significaria els següents avantatges: a) Hi hauria una perfecta adequació entre la normativa constitucional i l'estatutària, que en coincidir la demarcació provincial sancionada per la Constitució i assumida per l'Estatut amb la demarcació supracomarcal, faria que l'acció coordinada de govern fos més eficaç i no gens conflictiva. b) No es crearia un buit de poder i a la vegada permetria traslladar a l'organització supracomarcal l'actual organització de les Diputacions sense els traumes, ajustos i objeccions que qualsevol altra fórmula alternativa comportaria. Defensem, per tot això, la comarcalització, la comarcalitza-

ció en funció de l'espai territorial de les distintes comarques naturals de Catalunya com a base de l'organització territorial i política. Però també afavorirem la creació de demarcacions supracomarcales que tinguin la consideració d'ens locals, amb funcions i finalitats pròpies, que siguin, a la vegada, vehicle d'aproximació i coordinació de serveis i interessos amb la Generalitat, perquè la descentralització volguda per a tots arribi de debó al ciutadà de Catalunya.

En defensa de la demarcació supracomarcals, hem d'assenyalar la necessitat d'aquestes entitats intermèdies i d'aproximació, puix que la recerca de l'autogovern per part del poble català no resta solament en l'afirmació de la seva identitat, sinó també en l'obtenció d'aquelles fórmules que apropin les institucions al ciutadà i que les emmotllin al més exactament possible al que aquest demana en el seu sector públic. Això vol dir que en cap cas no es poden prendre com a model per a l'Administració pública a Catalunya fórmules altra vegada centralistes i autoritàries. El nou model, perquè sigui democràtic i eficient, ha de passar necessàriament per la creació, dotació i enfortiment de les comarques i també pel reconeixement de les entitats supracomarcales per a potenciar, i no pas per a corregir, les peculiaritats internes del poble català. Les entitats supracomarcales haurien també de vetllar per a reduir els grans i greus desequilibris econòmics i demogràfics existents a Catalunya. Aquesta última raó és bàsica per a defensar l'existència d'aquestes segones institucions comarcales, donada la major perspectiva i, per tant, força política que tenen en relació amb la de les comarques i minucipis.

L'excessiva concentració del poder polític, econòmic i demogràfic i de tota mena que s'ha anat donant a Barcelona, a Barcelona ciutat més que no pas a Barcelona província, ha fet que l'estructura dels problemes de la capital de Catalunya sigui força diferent de la dels problemes de la resta de Catalunya. Si volem autonomia i descentralització dintre de Catalunya, hem de permetre una organització equilibrada de les institucions i dels poders públics també a casa nostra. L'eficiència òptima per a resoldre tots els problemes que plantegen els diferents nivells socio-econòmics i culturals que Catalunya presenta passa necessàriament per una fórmula supracomarcals d'organitzar el territori de Catalunya. No fer-ho així, agreujaria els presents desequilibris, donaria una fórmula marcadament centralitzadora i aniria en contra dels anhels del poble català de poder decidir sobre les solucions òptimes a casa seva.

Finalment, he de dir que Centristes de Catalunya, si bé no fa qüestió del nom que es pugui donar a aquests òrgans supracomarcales, dintre de l'estructuració proposada del territori de la Generalitat, creu que fóra convenient, abans d'introduir noms estranys, com delegació, comissariat, etcètera, pensar a titular les organitzacions supracomarcales amb noms propis de la història de l'Administració pública a Catalunya, tals com vegueria, regió i fins i tot diputació. Són, sens dubte, aquests els noms, no sols amb més tradició, sinó també els noms més establerts i més introduïts en el lèxic o vocabulari del ciutadà de Catalunya.

Voldria fer una última consideració que em fa estar

molt d'acord —i, és clar, això és improvisat, perquè no sabia el que diria— amb el que ha manifestat el company Hortalà, d'Esquerra Republicana, que m'ha precedit en l'ús de la paraula. Estic molt d'acord amb ell, amb els plantejaments de tecnificar la nova estructura territorial per a Catalunya. A mi em fa l'efecte que, no sols s'han de fer els estudis dels diferents espais econòmics en què podem distribuir tota aquesta temàtica, sinó que estem obligats a tecnificar-ho. És necessari, perquè aquí sobretot estem intentant resoldre qüestions de sector públic, que es pugui fer un muntatge adequat per a arribar a valorar en cada un dels territoris tots els costos del que el sector públic català pugui significar; perquè, si no, donats els costos que la nova situació en el dia d'avui planteja, passaria que, en una distribució d'àrees públiques de serveis per a les comarques, agafant exactament el model dels anys trenta, realment seríem davant d'un absurd econòmic. Per això, és necessari fer-ho realment ben fet i d'una manera adequada, perquè també tinguem bona cura, a l'hora de posar en marxa espais, per a prestar serveis col·lectius, que els costos d'aquests serveis col·lectius, segons l'espai en què els involucrem i segons l'autonomia decisòria que hi hagi en cada una de les comarques, ens portarien, hi insisteixo, a des economies d'escala realment molt grans, a costos molt llunyans dels mínims i a problemes realment importants.

Per tot això, i sumant tot el que he exposat al que ja ha dit el meu company Vicenç Capdevila, no podem votar a favor de la moció comunista.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup dels Socialistes, té la paraula el Diputat senyor Joan Prats.

El Sr. PRATS: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres hem esperat el torn de rectificació a fi de precisar quina seria la nostra actitud davant de la moció presentada pel Grup del PSUC.

Entenem que ja no és hora de parlar dels criteris que cada Grup polític té sobre l'organització territorial de Catalunya; això, els socialistes amb molt de gust ho farem quan es plantegi procedimentalment l'ocasió, i ja ho hem fet en els textos que, com d'altres forces polítiques, disposem per a aquest respecte. Ara, nosaltres, el que entenem és què el tema de l'organització territorial és evidentment un tema important, complex, tècnicament llarg i alhora urgent, perquè no és el problema de la Llei de Govern Local i d'Organització Territorial, és el problema, insistim, que les mesures que hi ha ara mateix, cal impulsar-les des del Parlament a nivell legislatiu i des del Consell Executiu al nivell reglamentari político-administratiu, a fi d'anar aclarint el camí, d'anar traient els entrebancs, perquè quan arribem a fer la Llei d'Organització Territorial de Catalunya, puguem fer-la d'una manera plenament autònoma i resultar-ne una Administració nacional. I per això, nosaltres compartim bona part de la intencionalitat de la moció que vol que —en aquest període de provisionalitat, mentre no entri en funcionament el Parlament un cop aprovat i en vigència el seu Reglament—, vol que ja es prenguin resolucions sobre problemes urgents, perquè la urgència, les qüestions d'organització territorial i d'altres així ho exigeixen. I nosaltres pensem que això és així, i ho fem nostre, però pensem que ja tenim l'eina creada per a donar sortida a

aquesta funcionalitat que també reconeixem. I aquesta eina és la Comissió que ha sortit precisament de l'aprovació de la moció anteriorment presentada; perquè s'ha dit que es tracta d'una Comissió de Seguiment polític general, i això és així, però és més que això: la Comissió té una funcionalitat que s'expressa també, concretament en el punt tercer de la moció aprovada, quan diu que la Mesa podrà decidir, escoltada la Junta de Portaveus, que en casos d'urgència les iniciatives legislatives del Govern o les que estiguin avalades per un Grup parlamentari, i que es produeixin en aquest període previ a la vigència del Reglament interior, siguin tramitades abans de passar al Ple, per aquesta Comissió provisional, seguint el procediment utilitzat per a la discussió en comissió del projecte de Reglament interior. És a dir, aquí tenim l'eina institucional perquè el Parlament pugui acordar, amb caràcter urgent, aquestes necessitats de resolucions legislatives que tots reconeixem i que tots volem abordar. Ja tenim, doncs, l'eina institucional. A més a més, nosaltres ja hem anunciat aquí la presentació d'una iniciativa legislativa per part nostra, que farà que s'abordin els temes més urgents que avui han començat a discutir-se —i em penso que de manera profitosa per a tots—; i també el Portaveu de Convergència i Unió ens ha anunciat altres iniciatives referents a l'organisme consultiu; i s'ha pensat també en la possibilitat de fer una aplicació d'aquesta Comissió nascuda de la moció anteriorment aprovada per a la Comissió Mixta de transferències, la qual cosa ens resulta suggerent, suposant que altres Grups parlamentaris també portaran més iniciatives, perquè qüestions, i urgents, hi són, i ja tenim l'eina institucional per a tractar-les i arribar a resultats satisfactoris. Per això, a nosaltres, tot i compartir en bona part la intenció i evidentment la funcionalitat buscada, ens sembla que el manteniment de la moció i la creació d'una segona Comissió fóra, a hores d'ara, redundant, i per això no donarem suport a la moció presentada.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: En nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Macià Alavedra.

El Sr. ALAVEDRA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, nosaltres, com hem dit abans en la nostra intervenció en el debat de la moció precedent, valorem la importància del contingut de la moció del Grup parlamentari del Partit Socialista Unificat, però votariem en contra de la creació d'una altra Comissió sobre el tema concret d'administració local pel motiu, ja exposat per altres Portaveus dels altres Grups, que acabem d'aprovar per unanimitat la constitució d'una Comissió que, a iniciativa d'un Grup parlamentari, podrà tractar el tema, per exemple —evidentment urgent— del règim local i de l'organització territorial, i que, fins i tot, en cas d'urgència, apreciada per la Mesa, escoltada la Junta de Portaveus, el podrà tractar des d'un punt de vista d'activitat legislativa; i em sembla que avui, per un altre Grup, se'ns ha anunciat la presentació d'una proposició de llei que fins i tot em sembla que ja s'estava distribuint pels escons d'aquest Parlament. Per tant, es pot perfectament utilitzar aquesta Comissió per a tractar el tema, evidentment important, evidentment fonamental, un dels principals

que ha de tractar aquest Parlament, de règim local i d'organització territorial de Catalunya. Que també, com deia el Diputat senyor Hortalà, demanarà estudi, reflexió, assessoraments i un debat llarg i madur per arribar a la feina ben feta que ell ens proposava.

L'Estatut, d'altra banda, ja ens fixa en el seu article cinquè, em sembla, un principi d'organització territorial: municipis, la comarca, les demarcacions supracomarçals, les agrupacions basades en fets urbanístics i metropolitans i altres de caràcters funcionals i amb fins específics. A nosaltres, aquí, se'ns ha dit que en el debat interior no havíem parlat prou, ni havíem insistit prou sobre el fet de la comarca; no demanem en aquest tema cap protagonisme especial per sobre els d'altres partits, però sí que volem dir que estem interessats, molt interessats, en l'endegament de la comarcalització de Catalunya. I per això, jo puc anunciar aquí que, sense que sigui contradictori amb el treball reflexiu i lent que jo demanava anteriorment, coincidint amb el Diputat senyor Hortalà, sí que voldria anunciar que en el moment en què es constitueixi la Comissió parlamentària, una vegada aprovat l'Estatut que tracti del tema del règim local i de l'organització territorial de Catalunya, el nostre Grup presentarà una proposició de llei d'organització territorial de Catalunya, la proposarà en aquell moment a la Comissió, i, evidentment, oberta a tot el debat, a totes les esmenes i a totes les consideracions, perquè evidentment aquest és un tema de gran importància.

Jo, abans d'acabar, em veig obligat a parlar d'un tema que ha sorgit en el debat d'aquesta segona moció, que és el tema de les Diputacions, i me n'excuso perquè ja ha estat molt tractat en el primer debat, però amb els arguments polítics del Diputat senyor Prats podem coincidir molts cops, però a vegades els arguments jurídics són perillosos al nostre entendre, perquè el Dret no és una ciència exacta, i sempre es troben arguments jurídics condicionats políticament i al servei d'una tesi política determinada. Per exemple, en la doctrina que ell ha qualificat —em sembla— d'universal o d'unànime sobre el tema de la delegació, dient que sempre la delegació suposava cotitularitat, nosaltres li volem dir que aquest tema, precisament, ha estat un tema de la nostra preocupació; i aquest és un tema sostingut i mantingut pel professor Luis Morell Ocaña, que precisament és el director de l'equip de juristes que ha treballat en el projecte de llei d'UCD sobre règim local, i en canvi, el tema de distinció entre titularitat i exercici ve defensat per altres professors, com en González Navarro, i que nosaltres, en el nostre decret, apliquem, en el decret del Consell Executiu, perdó, apliquem la distinció entre titularitat i gestió que implica una coordinació; i tot això, repeteixo, mentre el Parlament de Catalunya no legisli sobre la matèria.

És a dir, que jo no voldria tornar al tema de les Diputacions, se què moltes de les coses que s'han dit aquí pel Grup Socialista ens han satisfet i sobretot perquè també han aclarit algunes contradiccions del Grup Socialista —tots els Grups tenen les seves contradiccions—, i quan el senyor Martín Toval —i repeteixo el tema perquè el tema ha tornat a sorgir— ens ha dit que les bases de règim jurídic de les administracions públiques, que contempla l'article 149.18 de la Constitució, no eren cap in-

convenient perquè en funció de l'article 9.8 de l'Estatut aquest Parlament pugui legislar sobre el tema del règim local, això ens ha tranquil·litzat respecte a les declaracions d'altres dirigents socialistes que deien que hauríem d'esperar setze mesos per als traspassos de les Diputacions perquè s'havia de fer prèviament, a les Corts generals, una llei de regim local. Per tant, aquesta contradicció avui ha quedat superada, i nosaltres ens n'alegrem.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: No es tracta ara de tornar a obrir un nou torn, però d'acord amb el precedent establert en el debat de la moció socialista, i havent manifestat el representant del Grup proposant d'aquesta moció que estem discutint ara el seu desig d'una última intervenció, dono la paraula al Diputat senyor Jordi Borja.

El Sr. BORJA: Senyor President, senyores i senyors Diputats, molt breument, perquè almenys vegem la segona part del partit de futbol; jo voldria, abans que res, contestar algunes crítiques i comentaris que s'han fet sobre la nostra proposta. A mi em sembla que el senyor Hortolà més que el gat i la llebre confon el bou amb la bèstia grossa, i em sembla que no ens ha escoltat prou bé quan s'ha permès de dir que era possible una interpretació àmplia de la nostra proposta, que volia dir que tot el que passés sobre el territori —que evidentment tot hi passa— havia de ser objecte de la Comissió que nosaltres proposàvem. Jo, que sóc de formació geogràfica, ja sé que pot ser una mala temptació dels geògrafs tractar tot el que passa sobre el territori i que és una necessitat de la ciència i també de la política de trobar una especificitat i una metodologia pròpia, i em sembla que la nostra proposta, amb els objectius concrets que hem dit al final de les nostres intervencions, era prou clara per a no admetre aquesta interpretació àmplia. No volem pretendre ser més comarcalistes que ningú. Al Parlament, el que farà cadascú en el Parlament o com ho judicarà l'opinió pública, ja es veurà, i pot ser, i ho voldríem així, que tots hi fóssim. Fins i tot tampoc no ens volem remetre a precedents històrics, perquè —jo ho dic abans que algú altre ens ho retregui—, perquè l'esquerra —no l'Esquerra Republicana de Catalunya sinó l'esquerra diríem de base marxista que va donar origen després tant al PSUC com al Partit Socialista de Catalunya, la Unió Socialista— als anys 30 no era comarcalista. I Serra i Moret i altres dirigents, el que podríem dir-ne els marxistes de l'època, eren molt reticents davant de fet comarcal. I tenien raons per a ser-ho. I potser —no ho sé— potser nosaltres també n'hauríem estat, amb aquelles raons i en aquells moments. O potser no. Però sí que sabem, ara, i n'estem convençuts, que almenys aquells sectors socials que principalment representem nosaltres, la classe obrera, els treballadors, les classes populars, necessiten, volen, lluiten per un poder que els sigui pròxim. No només un braç desconcentrat de la Generalitat, sinó un poder sorgit de baix, que amb el municipi no en tenen prou, perquè ha quedat petit, perquè la comarca no és només un àmbit possiblement funcional, sinó que és un àmbit de representació col·lectiva que respon a una inspiració passada i present dels sectors populars de Catalunya. Aleshores, nosaltres, evidentment, som comarcalistes, i tots els Grups tenen el mateix dret que nosaltres de ser-ho en

aquest Parlament, i no ho neguem pas nosaltres. I nosaltres volem ser-ho des d'ara, i posar-ho en pràctica des d'ara. «Sin prisas, pero sin pausas» —com deia l'Ortega, o com deia el senyor Hortolà, ja em confonc, no ho sé. Però comencem ara, i nosaltres no proposem de crear cap situació de fet, prendre cap decisió precipitada que ja creés uns fets irreversibles que condicionessin després una estructura més seriosa de la Generalitat i de les comarques. Nosaltres proposem tres coses molt senzilles: que aquesta Comissió segueixi i faci propostes per a una desconcentració de la Generalitat, que ja s'està fent, que necessàriament el Consell Executiu de la Generalitat haurà de prendre decisions sobre l'organització territorial dels seus serveis, haurà de pendre i ja ha pres decisions en relació amb les Diputacions.

Nosaltres diem que aquesta Comissió pot fer estudis, pot elaborar propostes, pot presentar alternatives que permetin veure com pot ser una comarcalització a curt o a mitjà termini de Catalunya. Que aquesta Comissió, sobretot, ha d'encetar des d'avui, perquè això és molt urgent, la tasca d'elaboració o, almenys, ha d'assentar els principis per a elaborar posteriorment la llei municipal i d'organització territorial.

El representant de Centristes de Catalunya ha dit que abans que res calen els organismes supracomaricals. Els organismes supracomaricals calen com a alternativa a les actuals Diputacions, els organismes supracomaricals calen sobretot com a instrument d'actuació desconcentrada de la Generalitat, però, com a organització representativa des de baix, hem de fer primer, conjuntament amb els municipis, que ja existeixen i que les necessiten, hem de fer les comarques. I aleshores podrem veure si, paral·lelament a l'organisme supracomarcal de la Generalitat, convé un organisme representatiu que representi aquest conjunt de comarques.

El representant del Partit dels Socialistes de Catalunya i, després, el representant de Convergència Democràtica de Catalunya han dit que ja tenim l'eina, que l'eina és la Comissió ja creada. Nosaltres diem que si no s'aprova, com probablement no s'aprovarà, per les intervencions que hi ha hagut, la nostra Comissió, evidentment que aportarem les nostres propostes sobre la recomarcalització, sobre l'organització territorial, sobre l'elaboració de la llei municipal i territorial de Catalunya a aquesta Comissió, però també pensem que aquesta Comissió, tal com s'ha dibuixat en aquesta sessió del Parlament, no és l'instrument més adequat. No ho és perquè, o bé no es necessiten les seves tasques, i no sabem si s'hi farà alguna cosa o si s'hi farà tot o què s'hi farà; o bé, precisament perquè hi ha molts problemes, s'hi voldran portar tots i, portant-los-hi tots, no sabem quins es faran i quins no es faran. No hi ha prioritat i no hi ha cap garantia que aquestes qüestions que nosaltres considerem urgents es debatin i es treballin en aquesta Comissió. Per tant, per això, mantenim la nostra proposició, mantenim que es creï aquesta Comissió i demanem un pronunciament clar del Parlament en aquest sentit.

El Sr. PRESIDENT: Senyores i senyors Diputats, acabat el debat, passem a votació la moció presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya. Els senyors Diputats que estiguin d'acord amb aquesta mo-

ció, el text de la qual ha estat llegit, que es posin drets. (*S'aixequen vint-i-quatre senyors Diputats.*) Els senyors i senyores Diputats que hi estiguin en contra, que es posin drets. (*S'aixequen seixanta-quatre senyors Diputats.*) Els senyors i senyores Diputats que vulguin abstenir-se... (*S'aixequen trenta-tres senyors Diputats.*)

El resultat de la votació és el següent: vint-i-quatre vots a favor, seixanta-quatre vots en contra, trenta-tres abstencions. Per tant, queda desestimada la moció presentada pel Grup del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Abans de deixar-nos, procedeix treure la conclusió de la moció aprovada anteriorment i indicar, doncs, que havent-se decidit la constitució d'una Comissió formada per disset membres, les regles de proporcionalitat indiquen que la representació dels Grups parlamentaris en aquesta Comissió ha de ser la mateixa que en la Comissió de Reglament. O sigui, que el Grup de Convergència i

Unió podrà designar cinc Diputats, el Grup Socialista, quatre; el Grup del Partit Socialista Unificat, tres; els Grups Centristes i Esquerra Republicana, dos cada un; i el Grup Mixt, un Diputat.

La Mesa ha decidit que els Grups parlamentaris haurien de fer conèixer en el termini de quaranta-vuit hores a partir d'ara els noms dels senyors Diputats que han de constituir aquesta Comissió. Per tant, hi ha tot demà i tot dissabte per a fer conèixer la designació dels Grups.

La Comissió es constituirà el proper dimarts, dia disset, a les set de la tarda. Preguem els Diputats que siguin designats pels Grups que es donin per convocats per a aquest dia i aquesta hora. Intentarem fer-los arribar una convocatòria escrita, però en el cas que no arribés a les seves mans, repeteixo, la convocatòria per a la constitució de la Comissió és per a dimarts, dia disset, a les set de la tarda.

S'aixeca la sessió.

(*Són les nou i deu minuts del vespre.*)

BUTLLETA DE SUBSCRIPCIÓ

(Nom)
població.....
carrer/plaça
número districte postal telèfon.....
desitja subscriure's al **DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA**,
d'acord amb les condicions impreses al dors, a partir del dia de..... de.....
fins al 31 de desembre de 198
Amb aquesta finalitat, i amb data de de 198..... envia
per..... núm. la quantitat de pessetes
(gir/taló al portador)

..... de de 198

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA, Palau del Parlament,
Parc de la Ciutadella, Barcelona-3.

